

EVELYN MARSH
Lopakodó halál

EVELYN MARSH

Lopakodó halál

TEXTURA KIADÓ BT.

BUDAPEST 1991

Szerkesztette: KASZA T: MÁRTA

Borítóterv, tipográfia: HAISCH KÁROLY

© MOCSÁRI ERIKA 1991

ISBN 963 85018 4 7

Kiadja a TEXTURA kiadó Betéti Társadág

Felelős kiadó: Haisch Károlyné

Készült a Dabasi Nyomdában

Felelős vezető: Bálint Csaba igazgató

Munkaszám: 91-1112

Megjelent: 16,38 (A/5) ív terjedelmben

1

- Gyere, gyere vacsorázni!

- Megyek, mama!

Apja az asztalnál ül, gyűrött újság a kezében, előtte savanyú, sárga színű bor. Ebben a pillanatban nyílik a deszkából fabrikált ajtó!

Egy szakállas, zord tekintetű férfi toppan be. Aztán a kétcsövű sörétes puská dördül:

- Te szemét! Elárultad a maffiát! Meglakolsz! - Dörrenés... újból dörrenés... vér... Apja feje lebukik... melléből, hasából ömlik a vér... - Megkaptad!... Megkaptad!...

- Jaj ne! Jaj ne! - veti rá magát anyja a véres húscsapatokra, ami az apjából maradt... Puskaropogás... A falakon vér... Aztán csönd... csönd... Anyja zokogása betölti a hegyoldalt: - Jaj! Szentséges Szűzanya! Meghalt... meghalt az én egyetlenem...

A kisfiú még mindig kuporodva szorong a sarokban. Lépni sem mer! Kiáltani sem!

Marsala kopár hegyei visszaverik anyja zokogását... Emberek jönnek... újabb emberek... Változik a kép: anyjával füvet szed! A szicíliai hegyoldalon, a gaz között bóklásznak.

- Gyere, kisfiam, segíts! Simone anyó várja a füveket!... - Anyja zokog... - Hova jutottunk?... Meg kell bosszulnunk a maffiát!!! A te feladatod! - törli meg a kisfiú orrát. - Ne hagyd apád vérért!

Simone anyó hangját hallja:

- Keveset gyűjtöttél, Lucia! Keress nekem még beléndeket! Sok embernek van rá szüksége... Tudod, ha ezt megisszák... a mennyben érzik magukat!

- Megyek, megyek - hallja ismét anyja hangját. - Fáradt vagyok... fáradt... Nincs tejünk és kenyérünk, adj nekem, Simone anyó!

- Nesze - nyújtja át az öregasszony -, de nehogy megtudja a maffia, hogy segítetek nektek!... A bosszú... a bosszú... engem is utolérhet!

Újabb kép villan fel: anyja beteg, lázas, forró a teste, dobálja magát. Simone anyó megpróbál a szájába tölteni valamit... Aztán később tömjénfüst terjeng a szobában, csengő csilingel. A pap hozzáhajol:

- Anyád lelke rövidesen mennybe száll... légy jó fiú!

Lucia kinyitja a szemét, egy másodpercre magához tér:

- Gyere, gyere ide, kisfiam! Babucikám! - Megcsókolja... - Meghalok... Soha

ne felejtse el apádat és anyádat! Állj bosszút értünk!... A maffia... - majd lehanyatlik a feje, s szeme üresen mered a világba...

Intézet... Palermo... Az atyák tanítása. Színjeles, ösztöndíjas lesz. Minden évben osztályelső... Aztán Róma... De nem szentelik fel, egyetemre akar járni... Valaki segít... Láthatatlan kéz egyengeti az útját...

A képsor megszakad... felébredt álmából.

2

Antonio Rizzo doktor vöröses haja, zöld szeme, szikár alkata skandináv származást sejtetett. Az éjszakás nővérrel befejezték az esti vizitet. Ellenőrizte az intenzív szobában fekvők állapotát is, s bement az ügyeletes helyére, mert várta a régi évfolyamtársát. Tudta, hogy nehéz pillanatok következnek számára, mivel igencsak sajnálta szerencsétlen kollégáját. Rágyújtott egy cigarettára, elővette a legfrissebb belgyógyászati szaklapot. "A leukémia új kezelési módja" című összefoglaló ragadta meg a figyelmét. Ám csupán a közlemény első sorát olvasta el, amikor kopogtattak az ajtón.

- Szabad.

Vincenzo Tomasini lépett be. Barátságosan kezét ráztak, a vendég leült az íróasztal előtti kényelmes székbe.

- Vártalak már, Vincenzo! Innál valamit?

- Nem, köszönöm Antonio, inkább mondd a választ!

Rizzo doktoron látszott a feszültség, s bár zavarát igyekezett leplezni, nem sikerült neki. Forgatta a szaklapot, az asztalán papírokat rakott össze, nehezen kezdett bele mondanivalójába.

- Ugyan, Antonio! Ne húzd az időt! Mit mondott a főnököd és az igazgató?

- Nézd, Vincenzo, nagyon sajnálom, de a mi kórházunk nem alkalmaz. Barátom, én tudom, hogy jó belgyógyász vagy, de a főnököm, Umberto Javarone főorvos nem támogatja a kérelmedet...

- De miért?

- Ugyan már! Ne feledd, hogy három évig börtönben voltál!

- Az igaz, de ott is dolgoztam. Már a második héten áthelyeztek a börtönkórház belgyógyászatára. Egyébként - vált egyre kesernyésebbé Vincenzo hangja -, tudod, hogy a palermói maffiaügyben én vittem el a balhét...

- Persze, persze, gyakorlatilag mindenki megúsza, mármint aki életben maradt. De a Santa Maria Kórház nem akar börtönviselt orvost alkalmazni! Hidd el nekem, a főnökkel többször beszéltem rólad, és igen sok jót mondtam

el egyetemi éveidről, meg a különböző közleményeidről! De, drága Vincenzo, a tény, attól még tény marad! Umbertonak széles körű a baráti és a szakmai kapcsolata. Érdeklődött rólad, így sehogy sem tudtam meggyőzni, hogy felvegyen. Sajnos... - tette hozzá bánatosan Antonio.

- Akkor mit csináljak? Ez volt az utolsó reményem! Tudod jól, hogy eddig Milánóban már hat, Torinóban négy kórházban elutasítottak. Nem fogadtak el Tremezzóban, Pianazzóban és Cadenábbiában sem. Bár mindhárom hely igen kicsi, a múltam árnyéka oda is elkísért...

- Nézd, Vincenzo! Talán más pályára kellene menned, vagy visszatérned Palermóba.

- Megőrültél, Antonio? Csak nem képzeled, hogy Victoria jövőjét tönkreteszem és visszamegyek Palermóba? Abból elég volt! Más pályára pedig hogyan mehetnék? Eddigi életemben csak a gyógyítással foglalkoztam...

- Hát nézd, barátom, ez azért túlzás, miután nemcsak gyógyítottál a palermói Szent Antal Kórházban... - aztán Antonio megbánta az elkezdett mondatot.

Csend telepedett a szobára. Mindketten más és más okok miatt meglehetősen zavarban voltak, s nem tudták hogyan folytassák a beszélgetést. Végül Rizzo találta fel magát:

- Hallottam, hogy Victoria nálunk dolgozik majd a laboratóriumban. Remekül szerepel az egyetemen, s Rottini doktor áradozik róla. Ha befejezi a tanulmányait azonnal alkalmazták... Gondolom, ezt te is tudod?

- Igen. A feleségem rendkívül lelkes, mivel a laboratóriumi munka a szívéhez nőtt, s így, tervei szerint az itt folyó kutatásokba is bekapcsolódhatna. Éjjel-nappal tanult és készítette a szakdolgozatát. A diplomáját néhány héten belül megkapja.

- Kedves Vincenzo, igazán nem akarok fájdalmat okozni neked, de kicsit türelmesebbnek kellene lenned az állásoddal kapcsolatban. Tudomásom szerint anyagi gondotok nincs, feleséged hatalmas örökségéből bőven jut még kalácsra is.

- Hagyd abba! Látszik, nem értesz meg! Gyűlölöm ezt az állapotot. Dolgozni akarok! Amikor a nyolc évi börtönbüntetésből öt évet elengedtek, azt hittem enyém a világ, és Victoriával együtt, itt északon új életet kezdek... De, látom, kísért Palermo! - ezzel felállt, és volt évfolyamtársához fordult:

- Ne haragudj az ingerültségemért! Köszönöm a közbenjárásodat. Tudom, nem rajtad múlt, hogy változatlanul állástalan belgyógyász vagyok... - Köszönt és kiment a szobából...

Amikor Antonio Rizzo egyedül maradt, azon töprengett, hogyan tudna mégis segíteni Vincenzónak. Azt világosan látta, hogy egyetlen olasz kórház sem fogja alkalmazni orvosként. Érezte, hogy a férfi az összeomlás szélén van

a sok kudarc, és sikertelen álláskeresés miatt. Söhajtott egyet:

- Istenem, mit is tehetnék? Semmit! - adta meg önmagának a választ. - Persze... - merengett tovább - nem én tettem el embereket láb alól a szicíliai maffia parancsára... Igaz, sok mentőkörülmény szólt Vincenzo mellett... Vagy ki tudja?... A szövevényes szálakat én sem tudom kibogozni... Talán Victoria is segíthetne a férjének, a pénz nagy hatalom itt is... Lehet, hogy az asszony nem akar? - Aztán elhessegette ezt a gondolatot. Csupán egyszer találkozott az elegáns, jól öltözött, ám kicsit csúnyácska nővel, aki azonban amikor beszélgetni kezdtek azonnal megkedveltette magát. Okossága, kedvessége vonzóvá tette számára a fiatal teremest.

További töprengésre nem maradt ideje, mert Clara Rondi, az ügyeletes nővér, akin Antonio mindig rajta felejtette a tekintetét, lépett be az ajtón. Vonzotta a sudár alakú, éjfekete hajú és szemű lány, aki nemcsak szépségével tűnt ki, hanem alaposágával és szorgalmával is.

- Kérem, Rizzo doktor, jöjjön gyorsan! A hármaskórteremben fekvő pulmonális betegünk rosszul van.

- Megyek! Kérem, Clara, hozza azonnal a hordozható EKG-t! Javarone főorvos úr már a délelőtti viziten mondta, hogy sok fejlődhet ki, és a szív teherbírásától függ a beteg állapota! Ugye, ha szükség van rá, áttehetjük az intenzív szobába?

- Igen, doktor úr, egy ágy még szabad.

Amikor Antonio meglátta a mély S, az ST 12 elvezetést az izoelektromos vonal alatt, azonnal intézkedett, hogy a beteget szállítsák át az intenzív szobába, és tegyék monitorra.

Közben kiadta az utasítást, hogy a beteg az infúzióban kapjon Strophantint és Diaphyllint.

3

Vincenzo Tomasini nem szokott beülni egy bárba, hogy igyon. Most, amikor a Santa Maria Kórházat elhagyta, érezte, hogy nem tud így hazamenni, és Victoriával találkozni. Elindult a Via Roma felé, amely a város központjába vezetett. A híres Piazza S. Carlón beült egy pizzériába, és rendelt egy dupla konyakot. A bárpultnál mindössze hárman iszogattak. Ő is felkapaszkodott a magas székre, s kortyolgatni kezdte az italt. Rágyújtott és azon töprengett, mit csináljon az életével? Egyetlen dolgot nem akart, Victoriát tönkretenni! De azzal is tisztában volt, hogy az állástalanság, az elutasítás lassan felőrli az idegeit, és a feleségével így egyre ingerlékenyebb. Pedig, amíg én három évig börtönben ültem, ő hangyaszorgalommal és kitartással tette le egyik vizsgáját a másik után.

Victoria laboratóriumban akart dolgozni, ezért kapóra jött, amikor a Santa Maria Kórház éppen kezdő orvost keresett. Ő - bár még nem kapta meg diplomáját -, mégis megpályázta az állást. A laboratórium vezetője megígérte, hogy segédorvosként foglalkoztatja majd. Victoriának az egyetemi eredményei kiválóak voltak, s a professzoroktól szerzett információk is tehetségesnek minősítették. Így aztán, amikor az ötvennégy éves Stefano Rottini doktor szóbeli ígéretet tett az asszonynak, tudta, hogy megbízható kollégát kap. Ő igencsak adott a beosztottjai hírnevére! Nem egy nemzetközileg elismert kutatót nevelt, akik elkerülve a kórházból, az ország különböző egyetemein tanítottak! Vincenzo mindezt végiggondolva még jobban elkeseredett. Az is bántotta, ő tanácsolta Victoriának, hogy északra jöjjenek!

- Valami megoldást kell találnom! - kortyolt ismét egyet az italból. Ám ebben a pillanatban egy jól öltözött, középkorú férfi ült mellé, aki fejével felé biccentett. Rendelt egy pohár sört, aztán barátságosan Vincenzóra nézett

- Kedves Tomasini doktor, ne legyen annyira elkeseredve!

- Uram, honnan ismer engem? Soha nem találkoztunk...

- Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Nino Bonacchi vagyok, gyógyszerész doktor, a híres Ambrózia Gyógyszergyárban dolgozom. Mint bizonyára tudja, nemcsak gyártjuk a gyógyszereket, hanem aktívan bekapcsolódunk egy-egy kutatási témába is...

- Bocsásson meg, mielőtt tovább folytatná, nekem mi közöm van ehhez?

- A gyógyszergyár alkalmazná önt a kutató részlegében! Szükségünk van jó belgyógyászokra is...

Vincenzo a meglepetéstől először nem tudott szólni.

- De uram, honnan tudja, hogy felvennének engem? Továbbá ki küldte hozzám? Kérem, válaszoljon!

- Kedves Vincenzo! Ugye szólíthatom így? A család mindig gondoskodik a tagjairól! Nem hagyják, hogy ön ne találja meg a helyét! Tudom, Palermóba nem kíván visszamenni, ezt meg is értem...

- Kérek még egy pohár sört - fordult a pincérhez. - Önnek is rendelhetek?

- Köszönöm, nem. Tisztelt Bonacchi úr, vagy akár kollégának is hívhatom, ki küldte hozzám?

- Már mondtam, a család... a családfő...

- Ki az? Értse meg, én nem akarok ismét a maffia áldozatává válni!... Elég volt, leültem a börtönbüntetésem... nem... nem - vált suttogóvá a fiatal belgyógyász hangja.

- De Vincenzo! Annak idején Vito Galuppi nem törődött a család érdekével, csak a saját malmára hajtotta a vizet. Most más szelek fújnak a mi gyönyörű

Sziciliánk felett! De, kérlek - tért át a tegezésre -, gondold végig az ajánlatot! A gyógyszergyárban jelentkezned kell Santino Cavallari úrnál, ott ő a legfőbb Főnök. Beszélj vele, aztán döntsél! De azt előre megmondom, hogy egyetlen olasz kórházban sem tudsz majd orvosként elhelyezkedni!

- S ha mégis?

- Próbálkozz, kedves Vincenzo! De ne sokáig, mert a gyógyszergyári lehetőségem sem marad meg!

- S mit kell ezért az állásért tennem?

- Semmit... most semmit... de, lehet, hogy egyszer... majd a család hozzád fordul segítségért...

- Igen, igen... ezt már ismerem. Annak idején Vito Galuppi igencsak benyújtotta az iskoláztatásom számláját!

- Ugyan, eredj már! Közben változtak a körülmények...

- Az igaz, de a maffia... mindig maffia... marad - sóhajtott fel Vincenzo, majd elköszönt Bonacchitól.

- Ne feledd - szólt utána a férfi -, Ambrózia Gyógyszergyár, Milánó, Santino Cavallari segít neked...

4

Santino Cavallari még csupán a harmincas éveinek elejét taposta, de őszülő halántéka idősebb férfi benyomását keltette. Reggelként nyolc órakor érkezett az Ambrózia Gyógyszergyár elnöki szobájába, ahol íróasztalán friss kávé és tornyosodó iratok özöne várta. Céltudatos természetével, precizitásával és gyógyszerész, valamint közgazdasági végzettségével mint az üstökös az égen, úgy haladt felfelé a pályáján apja halála után. Az elnöki széket két éve foglalta el, így gyakorlatilag az egész gyár vezetése a kezében összpontosult. Amikor munkáját itt befejezte, délutánonként átment a bankjába, és ott folytatta napi tárgyalásait pénzemberekkel és más tőkebefektetőkkel.

Most is, mint minden nap, a kávé kortyolgatása közben már elővette az iratokat és tanulmányozta. A legnagyobb üzletet a fájdalomcsillapítóknak és a fogyást elősegítő gyógyszerekben látta, a részlegvezetők jelentései alapján. De a fiatalember tudta, hogy ez a jövő szempontjából nem elég, ezért a kutatásokat gyorsítani kell. Az új gyógyszer, a még XLC-4-es nevű, nemcsak olasz földön, hanem a világon is óriási szenzáció lenne! Ezért a gyár a nyereségéből jócskán áldozott a leukémia gyógyítására szolgáló készítmények kutatására.

A kávé elfogyasztása alatt már négy levelet aláírt, amikor halkán nyílt az

ajtó és középkorú titkárnője, Orsella lépett be:

- Uram, Cecilia Salas megérkezett.
- Rendben. Küldje be, várom!

Az üdvözlés nem hivatalos kapcsolatra utalt. Cecilia megőrizte lányos alakját, elegánsabb és disztिंगváltabb lett, áradt belőle a magabiztosság és a hatalom. Santino és a vendég átölelték egymást, s szinte egyszerre szólaltak meg:

- De jó, hogy látlak!
- Gyere, kedvesem - tartotta még átölelve Santino az özvegyasszonyt. - Mit kérsz inni? Kávét, teát, üdítőt?

- Kávét és paradicsomlevet. Most érkeztem Rómából, s első utam hozzád vezetett, drága Santinóm! Annyi mindent kell megbeszelnünk! Remélem, elégedett leszel velem! - csillant pajkosan az asszony szeme.

- Hol szálltál meg?
- A Hotel Imperialban, az közel van a lakásodhoz - mosolyodott el Cecilia.

Orsella behozta a finom illatú, gőzölgő kávét, majd gyorsan kiment. Santino rátért az üzleti ügyekre:

- Mondd csak, kedvesem, sikerült a dohánygyári pénzt átmosatnod?
- Igen, bevontam az ügyletbe az Integral Bankot is! Az elnöknek a szerencsés üzlet után, megbeszélésünk értelmében, nyolc százalékos hasznot ígértem.

- Drágám, most mennyit sikerült átmentened?

- Összesen tízmilliárd lírát! De az építkezések mellett az egyéb üzleti munkából még pluszként el kell számolnunk hárommilliárdról.

- Cecilia, elképzelni sem tudtam, hogy ilyen rövid idő alatt remek üzletasszony lesz belőled!

- Santino, ne felejtsd el, hogy három éven át épp eleget tanultam a nagy családtól a pénzügyi manővereket! Arra is emlékszel, mennyire félttem az első tranzakciótól??? Te voltál az, aki bízott bennem! Ha ezt látná Vito Galuppi vagy Anerio Salas, ugyancsak megdöbbenének!

- Ugye, még nem találtál férjet magadnak Palermóban? - kérdezte barátilag Santino, aki nem volt szerelmes az asszonyba, bár időnként, amikor Cecilia Milánóba jött, az éjszakákat együtt töltötték.

- Nem, nem kívánok férjhez menni. A te segítségével egyre jobban kézem tudom tartani a palermói üzleteket, a beruházásokat. Persze, az északi családba te hoztál be, amit soha nem felejték el...

- Drága kis Cecilia! Te egy vérbeli hazárdőr vagy! Nemcsak hatalmas

vagyonod, hanem az éles eszed, a fellépésed és a határozottságod is segít sikereidben. Egyébként nemsokára látogatóm lesz... ha minden igaz... te is ismered...

- Ki az illető? Pénzember, gyáros, az alvilág tagja?

- Nem, nem, orvos...

- Nem tartom a kapcsolatot a Szent Antal Kórházzal, ahol Salast jól ismerték. Csak az üzleti élettel foglalkozom. De mondd meg már végre, kiről van szó?

- Vincenzo Tomasini...

Cecilia elpirult, s zavartan folytatta:

- Azt hallottam, hogy valamelyik itteni kórházban helyezkedett el, s feleségül vette azt a nyafogó, ronda fennhéjázó Victoriát. Jaj, de utáltam azt a csajt! Beképzelt volt és öntelt, csak tudnám, hogy mire? A vagyont nem ő szerezte, az anyjától örökölte. De már akkor, megismerkedésük után megőrijtette Vincenzót, aki szerintem jobbat érdemelt volna.

- Ejnye, ejnye, kicsikém! Csak nem magadra gondolsz?

- Ugyan, eredj már! Inkább arról beszélj, miért jön hozzád?

- Nem tud elhelyezkedni. Egyetlen kórház sem alkalmazza... A mi családunk gondoskodik róla... Itt szeretném látni a kutató részlegünkben. Szükségem van egy jó eszű belgyógyászra... azonkívül, aki egyszer szívességeket tett, azt nem hagyhatjuk számításán kívül... Ugye, egyetértesz velem?

- Most jön ide?

- No, azt nem hiszem. Az egyik emberem szervezi és manipulálja Vincenzót. Gondolom, egy-két napon belül telefonál, s utána megjelenik. Nem hagyunk neki más lehetőséget...

Cecilián látszott, hogy mélyen elgondolkozott:

- Szeretnék majd találkozni veled, de nem most... később... Esetleg Rómában... ha segítenél nekem... Véletlenül kell látszania...

- Csak nem akarod ifjú feleségétől elhódítani?

- Ma még nem...

- Tudod mit, vacsorázzunk együtt, aztán mienk az egész éjszaka! - lépett az asszonyhoz és forrón megcsókolta. - Ma, napközben mit fogsz csinálni?

- Sok időm nem marad. Először is szeretném megnézni az új laboratóriumodat. Adj valakit, aki körülvezethet. Vagy elfelejtetted, drága Santino, hogy a részvények tizenegy százaléka az én kezemben van? Ugye, így jogos a kívánságom, ha idevetődöm Milánóba, látni akarom az új beruházást! Aztán meg vásárolni fogok egy-két csinos holmit. Délután ötkor találkozom a

Banco di Milano igazgatójával. Néhány újabb tőzsdeüzletet beszélek meg vele. Ja, és elfelejtettem, hogy előtte még randevúm van a Visconti Textilgyár főnökével. Szeretném rávenni, hogy közösen alapítsunk textilgyárat Palermóban... Lehet, hogy ebbe te is beszáznál? - nézett kérdően a férfire.

- Nem, nem, Cecilia! Így is van éppen elég gondom! Az üzleti ügyeim egy pillanatnyi szünetet sem engednek meg... azonnal szólok Nino Bonacchinak, akit te is ismersz, és körülvézet. Este hétkor érted megyek a szállodába. Rendben? - ölelte át Ceciliát. - Kérem, Orsella - szólta ki a titkárnőjének -, azonnal kerítse elő Nino Bonacchi urat, vezesse körül Salas asszonyt az új laboratóriumban.

Közben Cecilia felállt:

- Várlak este!

Perceken belül megérkezett Nino. Kezet csókolt az asszonynak:

- Parancsoljon velem!

- Kérem, mutassa meg az új laboratóriumot - indult kifelé Cecilia.

A férfi elé ugrott és kitarta a bőrpárnás ajtót. Az Ambrózia Gyógyszergyár már méreteiben is impozáns volt. Közel két négyzetkilométer területen feküdt, amelyen mértani rendben sorakoztak a modern, kocka alakú épületek. A komplexumot csillogó, magas fémkerítés zárta el az illetéktelen, kíváncsi szemek elől. Első harmadában helyezkedett el a munkások és a környék lakói által előszeretettel nagy "vörös kockának" nevezett épület. A kolosszus rászolgált nevére, miután tizenöt emelet magas volt, de tervezői ötlete alapján szélessége és hosszúsága is megegyezett, így valóban csaknem kocka alakú volt.

Az első öt emeleten az adminisztráció, különböző iroda részlegek, bérszámfejtés és az óriási könyvtár helyezkedett el. Ezt követően kaptak helyet a kutatólaboratóriumok, olyan műszerezettséggel, melyet a világ bármelyik intézete megirigyelhetett volna! A legfelső két emeletet az igazgatóságot szolgáló irodák, tárgyalók és az egész gyár telekommunikációját biztosító termék foglalták el, lehetőséget teremtve nemcsak vagy hűsz telefonvonallal, de műholdvevő rendszerek és rádió adó-vevők segítségével a világ bármely pontjával a kapcsolatfelvételre. Itt helyezkedtek el - természetesen csodálatos kilátást biztosítva a városra és környékére - a vezérigazgató és az igazgatók irodái, sőt az elnök rezidenciája is. Ez utóbbihoz közvetlenül csatlakozott egy méreteiben is impozáns tetőterasz, viruló pálmafákkal, óriási kaktuszokkal és egyéb egzotikus növényekkel.

Bonacchi megállt a csillogó acélajtó előtt, mely a gyorsliftet működtette. Mikor öt emelettel lejjebb értek, udvarias mozdulattal maga elé engedte Ceciliát. Hosszú, sötétzöld padlózatú folyosóra jutottak, melyről kétoldalt nyíltak a világosabb zöld, modern ajtók. Cecilia, volt már a laboratóriumban,

most mégis elégedetten nézett végig a folyosón.

Nino gyors léptekkel előre sietett, és kinyitotta jobbkéz felől a negyedik ajtót:

- Erre parancsoljon, asszonyom!

“Elektron-mikroszkópia” jelezte az ajtón egy diszkrét tábla. Az első teremben Cecilia kissé megborzongott, amint megcsapta a hűvös levegő, és meghallotta a légkondicionáló berendezés halk zümmögését.

- Parancsol egy kendőt vagy köpenyt, asszonyom? Beljebb valamivel még ennél is hűvösebb lesz!

- Nem, nem, köszönöm. Ha fázok, szólni fogok.

A következő helyiségbe érve a hűvösség mellett félhomály is fogadta a belépőket. A terem közepén hatalmas készülék volt, első pillanatra Cecilia számítógépnek, vagy televíziós szobának nézte volna, hiszen két-három helyen színes monitorok villogtak a monstrum oldalán. Világoskék köpenybe öltözött férfiak és nők ültek egymás mellett, szorgalmasan nyomogatva az asszony előtt teljesen ismeretlen célú gombokat. A képernyőn a laikus számára érthetetlen ábrák és számsorok villantak fel, tűntek el.

- Ilyen nagyteljesítményű elektron-mikroszkóp talán ha még kettő van Olaszországban! - mutatott rá Nino büszkén. - Gondolom, Amerikában található még néhány hasonló. Nem hiszem, hogy a részletek túlzottan, érdekelnék, de a leukémia elleni legújabb gyógyszerünk sejt-kultúrákon való hatását vizsgálják. Az eredmények, in vitro, biztatóak, az XLC-4-es nagyon ígéretes vegyületnek tűnik. Remélem, rövidesen neve is lesz a számán kívül! Erről azonban Santino Cavallari elnök úr számol majd be önnek.

- Kipróbálták már embereken is?

- Nem, sajnos nem, mert rendkívüli hatásossága mellett igen nagy a toxicitása. Most épp ennek csökkentésén fáradoznak.

- Kik dolgoznak a laboratóriumban? Orvosok, gyógyszerészek, vegyészek?

- Ez nagyon összetett munka, asszonyom! Ebben a kutatási programban az ön által felsoroltakon kívül még biológusok és fizikusok is közreműködnek, mert ilyen széles területet egyetlen tudományág sem ölel fel. Igyekszünk minden szakmából természetesen a legtehetségesebbeket megnyerni az ügyünknek. A klinikai kipróbálás a Santa Maria Kórház belgyógyászatán történik majd, ha a főnök a toxicitás szintjével elégedett lesz.

- Kedves Nino - mosolygott rá Cecilia -, reménykednek, hogy a gyógyszer hamarosan beválik?

- Hogyne, természetesen, de az időpontot nem lehet megjósolni pontosan. Azt azonban igen, hogy forradalmasítani fogja a leukémia gyógyítását!

- Jelenleg hány készítményt forgalmaznak?

- Oh, több mint négyszázat, de ezek közül sokat más gyárok is előállítanak. Azt hallom azonban, hogy az orvosok nagyon kedvelik a mi készítményeinket, mert a gondos gyártás, valamint a rendkívül tiszta vegyületek következtében sokkal kevesebb mellékhatásuk van.

- No, ezt igazán örömmel hallom! Úgy látszik, a pénzemet jó helyre fektettem be - mosolyodott el.

- Magam is úgy hiszem, asszonyom! Biztosíthatom, hogy a többi laboratóriumunkban is teljes gőzzel folyik a munka, ne gondolja, hogy csak ezt az egyetlen kutatást végezzük!

5

Monza utcái megőrizték a régi, patinás hangulatot. A központjában lévő dóm a történelmet idézi, mivel a város annak idején a longobard királyok egyik koronázási helye volt. A comói mesterek által épített gótikus stílusú templomban nyugszik Teodolinda királynő földi maradványa. A turistákat, az idegeneket vonzza e csodálatos freskókkal díszített templom, amely a város fő ékessége. Milánó "kapujában" fekszik, s nem véletlen, hogy Enrico Sabatini a város szélére építtette egy ősparkban a kastélyát. Az ötvenkilenc éves építési vállalkozó és üzletember naponta járt be Milánóba. Észak-Olaszország nagyobb és kisebb városaiban az építkezések, gyakorlatilag az ő kezében futottak össze.

Enrico nagyot sóhajtott, amikor legújabb típusú Mercedese begördült a modern, elektromos szerkezettel ellátott kapun. Mintegy ötperces autózás után értek a házhoz. A sofőr kinyitotta az ajtót, mélyen meghajolt:

- Szüksége lesz még rám ma, uram? Szeretnék este átmenni a nővéremhez Valtellinába. A születésnapját ünnepli.

- Menj csak, Stefano! Remélem, most már nem kell elhagynom a házat. Reggel hét órakor akarok indulni. Legyél kész! - Komótosan elindult a lépcsőn, s amikor felért, már ki is nyílt előtte a hatalmas tölgyfa ajtó.

- Keresett valaki? - fordult a titkára felé.

- Nem, uram, csupán levelei érkeztek.

Enrico egyenesen emeleti dolgozószobájába ment. A lépcsőfordulóból visszaszólt:

- Hozz nekem egy pohár langyos tejet! Megint fáj a gyomrom.

A dolgozószobát is, mint a többi helyiséget belsőépítész alakította ki, így nemcsak a gazdagság, de a jó ízlés is áradt a bútorokból, a szőnyegekből, az eredeti festményekből.

Enrico maga elé tette a postáját és olvasni kezdte.

- Nemsokára Luciano is megérkezik, fontos, hogy beszéljek vele. Az utóbbi időben, mintha kicsit elhanyagolta volna a munkáját. Pedig az ő jogászi ismereteire most igen nagy szükségem van! Lépni akarok, újabb és újabb vállalkozásokat vásárolni!... No, meg van egy elgondolásom... - mosolyodott el a férfi. - Lehet, hogy a drágalátos fiacskámnak nem fog tetszeni! De kit érdekel ez?

Félóra sem telt el, amikor a jól öltözött, fiatal férfi belépett. Apja vonásait nem örökölte, megjelenése egy sportoló benyomását keltette. Kedves modora, barátságos, nyílt tekintete már az első pillanatban vonzóvá tette.

- Megérkeztem! Elnézést, de előbb nem tudtam jönni. Olyan sok a dolgom...

- Ne beszélj hülyeségeket! Egész nap az irodád felé sem néztél! Többször is kerestettelek...

- Nem ülhetek egész nap bent, tárgyalásaim voltak mégpedig a...

- No, elég! - dörrent Enrico hangja. - Tudom, hogy éjjel-nappal nőekkel hentelegsz, s a munkád sem végzed rendesen. Luciano, értsd meg végre, hogy hatalmas vagyont akarok a kezébe tenni. Beteg vagyok, állandóan fáj a gyomrom... lassan át szeretném adni neked a családunk irányítását... De, sajnos, még nem nőtt be a fejed lágya... vagy talán nem is fog... - nézett maga elé Enrico, s elkeseredetten folytatta:

- Hallottam, hogy a milánói lakásodon olyan dáridókat csaptok, amit csak a régi császárok engedhettek meg maguknak! A múltkor sem tudtál elszámolni a mantovai tejüzem építkezésének nyereségéről. Ez is szétfolyt a kezébe közül... a nőkre... itálra. Mindened elúszik!... Lásd be, ez így nem mehet tovább!!!

- Ugyan, apám! Most vagyok fiatal, élni akarok, és nem kuporgatni a pénzt! ... Egyébként is, a mantovai elszámolás még nem történt meg...

- Hazudsz! Fianilo már három hete átadta neked az összes papírt.

Luciano az utóbbi megjegyzésre elhallgatott. Azonnal tudta, hogy apját beépített emberei mindenről tájékoztatják.

- Jobb, ha nem szólok egy szót sem - határozta el magában.

- Nézd, Luciano, adok még egy lehetőséget! Ha ezzel sem élsz, kitalálom a családból, és helyetted mást bízok még a feladatokkal!

- Ha szabad kérdeznem, ki lesz a szerencsés áldozat?

- Semmi közöd hozzá! Szegény anyád, ha látná, mi lett a fiából! A kurvák tesznek tönkre, egyetlen szoknya mellett sem tudsz elmenni anélkül, hogy fel ne húzd! De most betelt a pohár! - vált egyre dühösebbé Enrico. - Figyelj, elmondom mit kell tenned! Ma érkezett Cecilia Salas Milánóba. Dél előtt meglátogatta az Ambrózia Gyógyszergyárat, délután több üzletemberrel

tárgyalt. Este pedig nyilván Santino Cavallarival tölti majd az idejét. A szép özvegyasszony fontos nekünk, mert Palermóban egyre kiterjedtebb ügyleteket bonyolít!

- Na és, mi közünk ehhez?

- Hódítsd meg! A te külsőddel nem hiszem, hogy ez nehéz-ségekbe ütközne! Vedd feleségül!

- No, ez aztán már túlzás! Nem ismerem a csajt, de az biztos, ha te javaslod, csak valami csúfság lehet! Nem vagyok hajlandó huszonhét éves koromban lekötöni magam!

- Nem tart sokáig... Egy év múlva elválhattok, akkor már kezemben lesz, amire szükségem van!...

- S mindezt hogy képzeled?

- Egyszerűen. Elutazol Palermóba, mint turista. Gondolom vagy annyira ügyes, hogy megismerkedj Cecilia Salassal. Aztán egy hónapot adok rá, hogy megkérdd a kezét.

- Csak nem akarod, hogy Palermóban éljem le az életem Milánó helyett?

- Nem. Ideköltöztök... De, majd ráérünk erről akkor beszélni!... Szeretném, ha két hét alatt rendeznéd az ügyeidet, utána szednéd a sátorfádat és indulnál...

- No jó, akkor én most visszamegyek a városba, mert egy barátommal estére randevút beszéltem meg.

- Igazán megtanulhattál volna fogalmazni! A barátod ugye szoknyát visel?

...

Luciano erre már nem is válaszolt, kifelé indult:

- Csao, apa, holnap telefonálok!

Amikor Enrico egyedül maradt, ismét alaposan végiggondolta terveit. Egyre jobban érezte, hogy Luciano nem alkalmas a hatalmas és szerteágazó ügyek intézésére.

- Valakit kell találnom, akire támaszkodhatok és akiben teljesen megbízhatok!... Ráérek még dönteni, csak legalább Ceciliát meghódítaná ez a bábjúnár fiam!

6

Apollonia Isorini estére szabadnapot kért. Megbeszélték Lucianóval, hogy együtt ünneplik a lány huszadik születésnapját. Apollonia olyan csodálatos alakkal rendelkezett, mint a ciprusi Afrodité. A haja égővörös volt, a szeme éjfékete, dereka karcsú, mint a nádszál. A színpadon úgy táncolt, mintha már

az anyja méhében is a zene ütemére mozgott volna. A híres milánói Kék Macska revüszínházban lépett fel, de már ígéretet kapott, hogy Rómába is meghívják vendégszereplésre.

Hófehér, gyöngyökkel kivarrt, hosszú estélyi ruhát vett fel, amely elöl mélyen kivágott volt, s láttatni engedte formás testét. A fürdőszobában elkezdte a sminkelést, amelyhez igencsak értett! A felületes szemlélő észre sem vette a csodálatos kikészítést, a finom árnyalatokat, s a szemére tett festékeket, amelyek még jobban kiemelték szépségét.

Amikor a hosszú, álló tükörben megnézte magát, elégedetten bólintott:

- Tetszeni fogok Lucianónak! Meg kell köszönnöm a csodálatos ajándékát, amelyet küldött... Nem reméltem, hogy egy Honda Civic kocsival lep meg. Ezt illő megünnepelnünk!

Aztán elkomorult, mert eszébe jutott, hogy a férfitől állandóan újabb és újabb információkat kell megtudnia, amelyekkel Luigi keresztapja bízta meg. A Sabatini család hatalmat és vagyont jelentett északon, s mind több cég kívánt társulni Enrico Sabatinivel, aki azonban rendkívül bizalmatlan volt. Az is megnehezítette a kívülállók dolgát, hogy Enrico olyan testőrgárdával és hírszerzőkkel vette körül magát, hogy gyakorlatilag nem lehetett bejutni hozzá.

Előző este a lány, a keresztapjától azt a megbízást kapta, hogy Lucianóból óvatosan szedje ki, hogy apja melyik cégnek akarja adni a Palace Szálloda építését.

Apollonia utálta, ezt az általa kémkedésnek nevezett feladatot, de tudta, hogy keresztapjának tartozik ennyivel. Apollonia szüleivel még kisgyerekként költözött át Sziciliából a Milánóhoz közeleső Tremezzóba. Apja a milánói textilgyárban, Luigi segítségével, azonnal kapott munkát. A lány soha nem felejtette el keresztapja mondását:

- Ne köszönjeteK semmit, eljön még a szívességek órája!

- Aztán - emlékezett vissza - Luigi eltűnt az országból, s csak akkor tért vissza, amikor már nagylány lettem és takarítani jártam a tremezzói plébánoshoz.

Ezt keresztapám megtudta, azonnal Milánóba költöztetett, táncolni, énekelni taníttatott. A szüleim örültek ennek a változásnak, egyébként is Luigi szava szentírás volt számukra, és ma is az.

A testes, hízásra hajlamos keresztapa így elhelyezte a lányt a Kék Macskába, és ezért nem kért semmit. Aztán egy szép napon felkereste:

- Lányom, most jött el a szívességek órája. Meg kell ismerkedned Luciano Sabatinivel! Meghódítod, ágyba viszed, s megtudod, az üzleti kapcsolataikat. Az apja fontos ember, s számomra létkérdés, hogy ismerjem a szennyes ügyeit.

A lány nem tudta, nem is akarta visszautasítani a kérést. De amikor konkrétan egy-egy megbízást kapott keresztapjától, mindig gyomoridegességet érzett. Most is zaklatott volt, ezért kiment a konyhába és felhajtott egy pohár hideg tejet. Törte a fejét, hogy vacsora előtt vagy után terelje a beszélgetést a szálloda építésére.

Luciano, mint mindig, most is bő egy órát késett.

- Drágám, annyi feladatot kapok apámtól, hogy nem győzöm teljesíteni. Gyere, menjünk - ölelte át -, foglaltattam asztalt a Valentino étteremben. Örülsz a kocsinak?

A lány alig tudott az ölelésből kiszabadulni, s kimondhatatlan boldogságát leírni.

- Tudod, Luciano, amikor délután kipróbáltam a Hondámat, úgy éreztem, hogy enyém a világ! Kimentem az autópályára, és szinte átrepültem Torinóba. Ez aztán autó! A japán csoda a mi Fiatjainkat is túlhaladja. Ez kocsi! Menjünk ezzel vacsorázni?

- Nem, taxit rendelek. Inni szeretnék veled, koccintani a születésnapodra.

Éjfélkor értek vissza a lány lakására. Luciano most is, mint máskor, alig várta, hogy magáévá tegye a csodálatos testet, amely úgy simult hozzá, mint a forró napsugár. Szeretkezésük mindkettőjüknek elsősorban fizikai gyönyört okozott, de egyikük sem gondolt arra, hogy valaha is együtt éljenek. A pillanat, a mámor elég volt számukra, s testük kielégülése után gondolatban mindketten már máshol jártak.

- Mondd csak, Luciano, apád miért nem bízta teljesen rád az ügyeket? Hiszen elvégezted a jogi egyetemet, s mint hallom, ő beteges...

- Látod, Apollonia, ezt én sem tudom. Minek neki annyit gürizni! Felesleges! Így is van mit a tejbe aprítanunk, de ő olyan, hogy mindig újabb és újabb feladatokat akar megoldani. Most is itt van a Palace Hotel építése, no meg a szálloda összes részvényének a megvásárlása. Tudom, az öreg már eldöntötte, kinek adja a munkát, de még nem akarja nyilvánosságra hozni.

- Na és kinek?

- Te csacsi, Cianininek, aki testi-lelki jó barátja, és olyan tanulatlan mint az öregem. Csak azt nem értem, hogyan jutott olyan magas polcra. Mindenem rajta tartja a kezét, már amit az apám megenged neki...

Apollonia elraktározta a hallottakat, s kiment a fürdőszobába zuhanyozni. Jó erősen megindította a vizet, a tusoló alá állt. Meglebbent a függöny! Odapillantott, s érezte, hogy hátulról valami a nyakára tekeredik. Még segítségért sem tudott kiáltani, mert a tüdejéből kiszorult a levegő...

Luciano rágyújtott, töltött egy pohár konyakot, halk zenére állította a rádiót. Majd álmosodni kezdett és kiszólt a lánynak:

- Mi a fenét vacakolsz annyi ideig? Gyere már be! - Várt egy darabig, majd kiment a fürdőszobába. Apollonia elnyúlt teste a földön hevert, karjai széttárva, szeme az égnek meredt! Luciano hozzá lépett, megfogta a pulzusát majd fölkiáltott:

- Atya Isten! Mi történt? Megölték ezt a szerencsétlent! Csak én voltam itt vele... mikor... ki... és hogyan?... - motyogta magában. Mint jogász, tudta, hogy most azonnal értesítenie kell a rendőrséget. Aztán eszébe jutott az apja. - Mit szól majd az öreg, ha az újságokba kerülök?!... Kihallgatás... rendőrség, meghurcoltatás... - Döntött, felvette a telefont, és apja lakását tárcsázta:

- Halló, itt Luciano, apa te vagy az?

- Igen. Mit akarsz hajnali négy órakor tőlem?

- Segíts! Apollonia Isorinit a fürdőszobában megölték!!! Csak én vagyok a lakásban! Ha értesítem a rendőrséget...

- Ne folytasd! Azonnal tűnj el onnan, mindent bízzál rám!

7

Enrico letette a kagylót.

- No, végre ezt az ügyet is lezártnak tekinthetem. Bár nem azt a parancsot adtam, hogy öljék meg a lányt, csak azt, hogy leckéztessék meg. Most már mindegy! Az a szemét kis kurva, szép lassanként minden üzleti fogásomat kiszedte a fiamból. Tudom, hogy a keresztapja, Luigi, igencsak be akar tartani nekem a régi ügyeinkért, most ezt a szerencsétlen teremtményt használta fel... Az is tény, hogy a lökött fiam a nők ágyában mindent kikotyog. De most éreztem a hangján, hogy megijedt... remélem, jó lecke lesz ez neki... A rendőrségnél elintézem, hogy gyorsan zárják le az ügyet, ez aztán igazán nem lehet gond nekem...

8

Victoria fáradtan érkezett haza az egyetemről. Azzal két vizsgát is letett, mivel szerette volna mielőbb megszerezni a diplomáját, hogy dolgozhasson. Sandy a nappaliból nagy farkcsóválással rohant a gazdája elé. Victoria megsimogatta szürke bundáját, majd magával vitte a konyhába. A szatyorból kirakta a félig kész halételeket. Felnyitott egy spárgakrémlevest, tartalmát azonnal forró vízbe dobta. A halat betette a sütőbe, s a zöldségekből salátát készített.

Amikor megterített, látta, hogy este kilenc óra van, s Vincenzo még mindig nem jött haza!

- Csak nem történt vele valami? - szorult össze szíve az idegességtől.

A sok tanulás, a rengeteg izgalom, amely a vizsgákkal együtt járt, igencsak megviselte az asszonyt. Lefogyott, arca sápadt lett, szeme alatt mély karikák húzódtak. Időnként olyan fáradtságot érzett, hogy szinte közel volt az ájuláshoz.

Lezuhanyozott, átöltözött és kényelmesen elhelyezkedett a tágas nappaliban egy fotelben, ölében Sandyvel. Bekapcsolta a televíziót. Épp egy folytatásos krimi ment. Nemigen figyelt rá, csak az óráját nézte, várta a férjét.

Victoria az idő múlásával egyre szörnyűbb rémképeket látott maga előtt. Szerette és féltette Vincenzót, aki a kórházak állandó elutasítása miatt egyre mélyebb és mélyebb apátiába süllyedt. Pedig a fiatalasszony mindent megtett annak érdekében, hogy Vincenzo mielőbb elfelejtse a börtönéveket. Még kiszabadulása előtt Torinóban, a Pó túlsó oldalán, a villanegyedben megvett egy csodálatos fekvésű négyszobás házat. Vincenzo igényeit ismerve ízlésesen és kényelmesen rendezte be.

Az első napokban - emlékezett vissza Victoria -, amikor férje szabadult és átjött Torinóba, mindentől el volt ragadtatva, sőt az esküvőjük után, amikor Szardíniáról, a nászútjukról hazaértek, a férfi nem tudott betelni az asszony közelségétől, a szenvedélyes vágytól, amely újból és újból magával ragadta. A luxus körülményeket igencsak élvezte, csak felvetette időnként, mennyire sajnálja, hogy nem ő teremtette mindezt elő.

- Drágám, így is van bőven pénzünk Marokkóban, hiszen tudod, hogy az ügyvédem okosan fekteti be a tőkét, és így újabb és újabb haszonra teszünk szert, a bankszámlánk nő... De a férfi az utóbbi hetekben már csak azt hajtogatta, nem akar a felesége vagyonából élni, dolgozni szeretne... kórházban gyógyítani... De Victoria tudta, hogy nem szívesen alkalmazták a börtönviselt orvost, még akkor sem, ha ő is bizonyos fokig áldozat volt... a palermói maffia kezében...

Ebben a pillanatban hallotta, hogy jön Vincenzo.

- Helló, drágám! - ölelte át a feleségét. Arca fáradt volt, válla görnyedt. - Ma sem sikerült - rogyott bele az egyik karosszékbe.

- Töltök neked egy pohár konyakot, aztán mesélj! - állt fel Victoria, és a bárszekrényhez lépett.

- A Santa Maria Kórház igazgatósága most már végérvényesen elutasította álláskérelmemet...

- Nem baj, van még kórház...

- Elég, Victoria! Ne is folytasd! Te is tudod, hogy szinte reménytelen... Nem próbálkozom tovább...

- Akkor mit akarsz csinálni? Persze, megélünk az én...

- Erről hallani sem akarok! Nem vagyok én egy kitartott ficsúr! De esetleg lenne egy lehetőségem...

- Hol és mi?

- Az Ambrózia Gyógyszergyár kutatórészlegében alkalmaznának, mint belgyógyászt.

- Úristen, de az a gyár Milánóban van?!

- Drága Victoria, most nem ez a legfőbb gondom, hanem az, hogy mit kell majd ott csinálnom...

- Ki ajánlotta ezt a lehetőséget?

- A gyár laboratóriumának vezetőjével futottam össze, s ő vetette fel...

- Igazán nem értelek Vincenzo! Soha nem beszéltél nekem arról, hogy a milánói gyógyszergyárban dolgozik barátod, vagy ismerősöd. Mert, ugye, erről van szó?

- Hát nem egészen... Beültem egy bárba és ittam egy pohárral, amikor Nino Bonacchi kutató...

- Nem szóltál soha arról, hogy gyógyszerkutatót is ismersz. Vagy talán együtt jártatok egyetemre?

- Nem. Ő szólított meg. Gondolkozom az ajánlatán...

- Drága Vincenzo - lépett hozzá Victoria. - Ha elfogadod ezt az állást, akkor mi lesz velünk? - vált síróssá a hangja.

- Hát... te itt dolgozol majd, tudomásom szerint a Santa Maria Kórházban, én pedig az Ambrózia Gyógyszergyárban. Miután a két város között az autópályán nem nagy a távolság, hétféteken, sőt hetenként egyszer-egyszer hazajönnék...

- Nem mindennap?

- Ugye, ezt te sem mondd komolyan?

A szobára vibráló feszültség ült. Mindketten saját gondolataikba mélyedtek, s mintha lélekben egy kicsit messzebb kerültek volna egymástól. Vincenzo azon dühöngött, hogy felesége miért nem érti meg, hogy dolgozni akar, Victoria pedig szomorú volt, hogy férje egy másik városban él majd.

- Drágám! - próbált enyhíteni a közöttük beálló feszültségen Vincenzo. - Nem örökre mennék a gyógyszergyárba dolgozni! De azt meg kell értened, hogy ez az első lépés!... Igaz, a börtönben, hála az igazgatónak, dolgozhattam a kórházban, mivel szükségük volt rám... De most, hogy végre szabad levegőt szívok, szeretnék újra emelt fővel járni!... Ehhez pedig, úgy érzem, az első lépés a gyógyszergyár!...

Victoria rájött, hogy Vincenzónak igaza van. Egy orvos, hogy tudna élni gyógyítás nélkül? Ha a gyárban esetleg olyan kutatási területen dolgozna, ami

érdekelne, akkor talán egy idő múlva megnyugszik majd a férje... Ezért igen bölcsen így szólt:

- Rendben, Vincenzo! Megoldjuk a lakáskérdést is. Valóban nem nagy a távolság Torino és Milánó között, és én is átmehetek hozzád. A fontos, hogy megtaláld a helyed az életben!

9

Enrico Sabatini mint egy feldühödött tigris úgy mászkált le-föl a szobájában:

- Megbízhatatlan a fiam, kire hasonlít? Rám nem, az biztos, s szegény megboldogult anyjára sem! Megint elpuskázta a dolgot!... Már mióta mondom neki, hogy a Banco di Milano részvényeit vásárolja fel! Ez a hülye pedig arra hivatkozik, hogy elfelejtette!... De csak érkezzon meg! Megkapja a magáét! Talán Santino Cavallarit kellene még jobban bevonnom a pénzügyi tranzakciókba. Ügyes... ügyes fiatalember!... Még sokra viheti az életben!... No, meg rengeteg emberrel van kapcsolata... Cecília Salast is az ágyába vitte... De nem hiszem, hogy hosszú távú tervei lennének az asszonykával... Santino nem férj típus... Bár, ki tudja?...

Kopogtak az ajtón. Francesca Monelli érkezett. Köszönés helyett Enricóhoz lépett, átölelte:

- Drága bácsikám, ne haragudj, hogy betörtem hozzád, de egy fontos hírt hozok neked!

- Gyere, kicsikém, ülj le - viszonzta Enrico a lány ölelését. - Mit adhatok?
- Semmit. A bankba sem mentem be, mert veled akartam beszélni.
- Csak nincs valami baj?

- De igen! Gino Moretti most tárgyal a palermói építési vállalkozóval, hogy eladja a bank részesedését! Állítólag a tönk szélére jutott, befektetései nem térültek meg. Miután tudom, hogy te is érdekelt vagy az üzletben, gondoltam mindenképpen szólok neked...

Enrico elgondolkozott unokahúga szavain. Tudta, hogy Francesca okos lány, járatos a bank ügyleteiben, nemcsak azért, mert Gino titkárnője, hanem szeretője is.

- Az ágyban pedig sok mindenről beszélhet neki a fecsegő Gino... - összegezte magában Enrico.

- Értem kicsikém. Mi a javaslatod?

- Rendeld magadhoz Ginót, s miután a te pénzed is bánná az ügyletet, beszélj vele! Néhány napon belül Svájcba megy, de az okát nem tudom... S ez így gyanús!... Azonkívül elszólta magát éjszaka az ágyamban, hogy a Langánó-

tó környékén valami kaszinót akar megvásárolni... Azért jöttem el hozzád, hogy minderről tájékoztassalak.

- Egyébként - folytatta a lány - Lucianót már napok óta keresem az irodájában, de soha nem találom. Hiába hagyok üzenetet, nem hív vissza. Még mindig együtt jár Apollonia Isorinivel?

Enrico megfontolta a választ, mert tudta, hogy Francesca évek óta szerelmes a fiába, méghozzá reménytelenül. Lucianót mindig is a nagystílű nők vonzották. Azt is sejtette, hogy Francesca utálja a főnökét, a szeretői viszony pedig nem jelent a lány számára semmit. Gino egy vénember, akinek csak a pénze vonzó!

- Kislányom, adhatok egy jó tanácsot? Ne törődj Lucianóval! Rövidesen megházasodik, de nem Apolloniát veszi el, mert a táncosnő már halott...

- Micsoda? Nem olvastam az újságban erről...

- Majd fogsz! Megfojtották...

- Bácsikám, te mindenről tudsz! Hogy lehet ez?

- Kicsikém, hallgass rám! Lucianót felejtsd el, maradj még Gino ágyában, aztán a családunk talál majd neked a szolgálataid fejében egy megfelelő férjet... De addig is figyelj mindenre, meglátod ebből még hasznod lesz! Most menj be az irodába, s minél több részletet igyekezz megtudni az üzletről. Este hívlak a lakásodon! Rendben? - tartotta arcát a lány felé, aki megcsókolta, s távozott.

10

Vincenzo hajnal óta mászkált Torino utcáin. Még mindig meditált, hogy felkeresse-e Santino Cavallarit, akivel az előző nap már beszélt telefonon. Az elnök udvariasan közölte, hogy a mai nap megfelelő lesz számára. A férfi még most is rossz érzéssel gondolt arra, hogy a Nino Bonacchivel folytatott megbeszélés és a találkozás nem lehet a véletlen műve! Aztán mégis döntött. A kocsijához indult, beült, és a milánói autópálya felé vette az útját...

Vincenzo Tomasini szorongva lépett be az Ambrózia Gyógyszergyárba. Körülnézett a hatalmas hallban, s abban a pillanatban hozzálépett egy csinos, harmincas éveinek elején járó nő, aki udvariasan köszöntötte:

- Ugye, ön Tomasini doktor? Engedje meg, hogy bemutatkozzam: nevem Salandra Belloni. Az elnök úr, Santino Cavallari utasítása alapján, mielőtt felvezetem hozzá, megmutatom a gyógyszergyárunkat.

- Doktor úr, a technológia is érdekli - kérdezte a nő egy másodpercnyi gondolkodás után -, vagy csak a kutatás?

- Természetesen elsősorban a kutatás és fejlesztés. Belgyógyász vagyok, a

technológiához nem értek.

- Akkor kollégák vagyunk - mosolyodott el Salandra. - Erre menjünk - mutatott a gyorslift felé. Belloni doktornő a hatodik emeleten kezdte az ismertetést:

- Itt tulajdonképpen csak a vizsgálati anyagok előkészítése történik. Jöjjön, menjünk be! - nyitotta ki az ajtót.

Tomasini doktor az első szobában halkán zümmögő extraháló gépek olyan sorozatát látta, amilyent eddig elképzelni sem tudott! Mindössze két fiatal lány suhant egyik géptől a másikig, ellenőrizve a folyamatokat, időnként egy-egy pillantást vetve a komputerre, mely az egész rendszert irányította.

- Ilyen kevesen dolgoznak csak itt?

- Igen, mint látja a teljes folyamatot gépesítettük. Az irányítást számítógépre tettük, így alig kell hozzányúlani. Ezek pontossága elképzelhetetlen, majd később ön is meggyőződhet róla.

Tomasini aprólékosan végignézett mindent, mielőtt a következő szobába mentek, ahol különböző kromatográfiás berendezések sorakoztak.

Már legalább két órát mászkáltak és nézték a modernebbnél modernebb műszerekkel felszerelt laboratóriumokat. Csaknem valamennyi számítógéppel és automata kiértékelővel volt ellátva, s mindenütt feltűnően kevés ember dolgozott.

Vincenzo úgy érezte, mintha a huszonegyedik században lépkedett volna, és már nem volt annyira idegen számára ez az álláslehetőség.

- Egy külön függetlenített részlegünk foglalkozik most az XLC-4-es vegyülettel, mely a leukémia kezelésére lesz hivatott. Jómagam is ott dolgozom, s mint hallottam, kolléga úr, ön szintén munkatársunk lesz.

Ebben a pillanatban egy fiatalember lépett a doktornőhöz:

- Kérem, menjenek az elnökhöz. Tomasini doktort várja Cavallari úr.

A doktornő az elnök szobája előtt elbúcsúzott Vincenzótól, s kedvesen csak ennyit mondott:

- Remélem, elégedett a látottakkal? - A vendéget Orsella azonnal bevezette a főnökhöz.

Santino Cavallari úgy fogadta Tomasini doktort, mintha régi barátok lennének. Hangjában semmiféle udvariasság nem volt, inkább a szívéllyesség és a segítőkészség dominált. Kávét hozatott Vincenzónak, majd leült vele szemben:

- Kedves Vincenzo, miután közel egykorúak vagyunk, engeddd meg, hogy tegezzek! Kérlek, meséld el, hogy jutottál Vito Galuppi karmai közé, és hogy sikerült a börtönbüntetésed ennyire lerövidíteni?

Tomasini egy másodpercre megdöbbsent, hogy Santino ennyire tájékozott, aztán halkán, de folyamatosan mindent elmesélt. Nem hagyta ki saját szerepét, s azt sem, hogy a börtönben is dolgozott, méghozzá a börtönkórházba került betegeket gyógyította.

Amikor majd egy órás beszámoló után befejezte, Santino ennyit kérdezett:

- Mondd csak, Ursula végül férjhez ment ahhoz a római rendőrhöz?

- Igen, a húgom már évek óta Gilberto Menotti főfelügyelő felesége. A Szent Ágoston Kórházban dolgozik, mint műtősnő.

- Tartjátok a kapcsolatot?

- Hogyne, amíg a börtönkórházban voltam, addig Victoria is minden évben meglátogatta őket, s amikor eljöttem Szicíliából egy hétig az ő vendégük voltam.

Santino elmosolyodott:

- Erre a kapcsolatra még szükségem lehet - gondolta magában, de csak ennyit mondott:

- Bizony, bizony, nagyon fontos, hogy a család összetartsen! Ugye láttál mindent, nálunk?

- Hát, nem egészen. Csak a kutatólaboratóriumok egy részét nézhettem meg, mert nem maradt több időnk. De gondolom, hogy a gyár területén működnek egyéb létesítmények is?

- Természetesen. Majd holnap valaki körülvezet és megmutatja a tabletták gyártását, a modern gépeket, a technológiai folyamatokat, bár nemigen hiszem, hogy ez utóbbi érdekel. Aztán ott vannak hátul az állatházak, a granulálók, s ott dolgoznak a vegyészek is. Főleg azok, akik a kutatási programokhoz nem csatlakoznak. De kedves Vincenzo, te mint belgyógyász még nálam is jobban tudod, hogy egy gyógyszergyár micsoda széleskörű szakembergárdát igényel! Inkább arról beszéljünk most, hogy elfogadod-e az állást az új laboratóriumban, ahol a XLC-4-es vegyülettel kísérleteznek. Persze, szerintem jó néhány hónap szükséges még a piacra hozatalához...

- Hát... jobban szerettem volna egy kórház belgyógyászatán dolgozni, de...

- Hogyne... tudom, sehol nem alkalmaznak... De mi majd segítünk neked!

- Mit kell cserébe tennem? - szaladt ki Vincenzo száján a meggondolatlan mondat.

- Ugyan már! Dolgoznod kell, ennyi az egész...

- Csak??? De majd eljön a szívességek órája is...

- Vincenzo, a maffia az évek alatt átalakult! Te még a régi, szicíliai környezetben képzeld el mindezt. Közben elfelejtetted, hogy Milánó Észak-Olaszország legnagyobb városa. Mi tartjuk kézben az ipart, a bankokat. De

drága barátom, ebbe neked nem kell bekapcsolódnod! Mondjuk, havonta négy millió líra fizetést kapsz. Rendben? A farmakológiai részlegben dolgozol... Ez megfelel, ugye?

- Igen... igen... igen! Csak az még a gondom, hogy a feleségem a közelmúltban vett egy házat Torinóban! Ő a Santa Maria Kórházban helyezkedik el, ha megkapja a diplomáját...

- Hát ez nagyszerű! - mosolyodott el Santino, s úgy tett, mintha fogalma sem lenne semmiről. - Ez összevág a mi terveinkkel is, Vincenzo! A torinói Santa Maria Kórházban fogják kipróbálni a leukémia elleni gyógyszert!

- De ugye csak akkor, ha mi már minden vizsgálatot elvégeztünk? - vált aggályossá a belgyógyász hangja.

- Hát persze! Hogy képzeled másként? Akkor megállapodtunk, ugye? A lakásra visszatérve, ha neked is megfelel, itt a gyógyszergyártól nem messze, gyalog mintegy tíz percre, van egy lakótelepünk is, ahol jó néhány emberünk él. Ott neked is biztosítok egy garzonlakást - mosolyodott el Santino, aki mindezt már jó előre megtervezte... - Természetesen, aki nálunk dolgozik, ingyen lakik ott! Egyébként nincs nagy távolság a két város között, hétvégeken hazajárhatsz a feleségedhez.

Mindez annyira kedvezőnek tűnt Vincenzo előtt, hogy még néhány részletkérdés megbeszélése után igent mondott. Megállapodtak, hogy három nap múlva elfoglalja helyét az Ambrózia Gyógyszergyárban.

11

Umberto Javarone határozott léptekkel a következő ágyhoz ment, ahol a tizenhét éves Editta Protino feküdt. A kislány néhány napja került az osztályra. A gimnáziumban lett rosszul, s miután az iskolaorvos nem tudott a szülőknek semmi megnyugtatót mondani a betegség természetét illetően, így azok, jó módú emberek lévén, legjobbnak látták, ha Edittát kivizsgálásra a jóhírű Santa Maria Kórházba hozzák.

Antonio Rizzónak nem kevés fejtörést okozott a kislány, mert rosszul élte elmúlt, még hőemelkedése sem volt, mindössze állandó gyengeségről panaszkodott. Antonio végül is sternum-punctióra határozta el magát. A döbbenetes thrombocyta-szám és a beteg anémiája vezette nyomra. Nagy valószínűséggel myeloid-leukémia diagnózisát állította fel, de már alig várta, hogy a főorvos is alaposan átnézze a leleteket és véleményt mondjon. Addig is, hogy a kislány bizalmát meg ne ingassa, roboráló szereket, sztrichnint, C-vitamint és vaskészítményeket adott neki.

A főorvos elgondolkozva lapozgatta a laboratóriumi leleteket. Hosszasan elidőzött a sternumpunctio eredményeinél.

- Myeloid-leukémiának látszik, azt hiszem ebben egyetértünk - vonta félre Antoniót, aki nagyot sóhajtott.

- Magam is erre gondoltam, de szinte lehetetlen: ez a betegség ebben a korban! Éppen ezért döntöttem az indifferens terápia mellett, míg a főorvos úrral meg nem beszéljük a további teendőket...

Javarone egyetértőleg bólintott, majd rövid gondolkozás után folytatta:

- Mint tudod, Antonio, a magam részéről a cytostaticumok alkalmazása mellett vagyok, a röntgenbesugárzással szemben. Legjobbnak látnám a Mylerant, természetesen szigorú fehérvérsejtszám ellenőrzés mellett. Indulhatunk napi négy milligrammral, ezt később két milligrammra csökkenthetjük. Őszintén megvallom, nagyon reménykedem abban, hogy Cavallariéktól, a milánói Ambrózia Gyógyszergyárból, talán heteken belül megkapjuk új készítményüket, amely pontosan ilyen esetek kezelésére javallt! Ha ez nem sikerülne, néhány hét múlva megkísérelhetjük a Leukerán vagy a Colcenid kezelést. Ha a hemoglobín érték nagyon alacsonnyá válik, két-három naponként adhatunk neki egy-egy transzfúziót is, lehetőleg csak vörösvérsejtekkel...

- Az Ambróziánál már gyártják ezt a készítményt? - kérdezte Rizzo doktor.

- Tudomásom szerint igen! Most fejezik be a toxikológiai vizsgálatokat. Santino Cavallari, a gyár elnöke megígérte, hogy mi kapjuk a legelső készítményeket! Remélem betartja a szavát...

- A szülők délután bejönnek érdeklődni a diagnózisról... - nézett a főorvosra Rizzo.

- Itt leszek, küldd be őket hozzám! Szerencsétlen kislány!... - sóhajtott a főorvos és a következő betegágyhoz lépett.

12

A férfi izgatottan zárta be a kertkaput. Készült a nagy napra... a pincében minden rá várt. Először felment az emeleti szobájába, átöltözött, s az alsószobai helyiségbe sietett.

A gyalulatlan deszka asztalon gondosan megszáritva és kiterítve hevert az apró, sárga virágokkal együtt leszedett növény. "Csodafű, csodafű"... emlékezett vissza anyja motyogására, aki ugyanezt szedte és száritotta hasonló módon Simone anyónak.

Érdekes, mikor először felidézte magában ezeket az emlékeket, milyen plasztikusan látta szeme előtt a növényt. Talán ezer közül is felismerte volna... pedig milyen régen volt... Szicíliában... a hegyoldalon...

Mikor elkezdte keresni, szinte percek alatt felfedezte és biztos volt benne,

hogy nem téved. Miután egyáltalán nem értett hozzá, vett egy növényhatározót, és rövid keresés után kiderítette, hogy hivatalosan Hyoscyamus nigernek hívják. Csak az emlékeiből ismert hatása érdekelte.

Most egy pillanatig elgondolkozva nézte kitergetett "kincseit". Emlékezett rá, hogy Simone anyó kétféle módon készített belőle italt: Vagy hosszasan főzögette, vagy finom fehér borba áztatta, talán tíz percig, majd fehér vászonruhán átréselte. Végül emellett döntött, így egyszerűbbnek találta.

Bőven vett a szárított növényből, beáztatta a legjobb minőségű fehér borba, és vagy tíz percig gondosan kevergette. A növény megpuhult, arany-sárgává festette a bort. Mikor úgy gondolta, hogy ez már elegendő, fehér gyolcson átszűrte, és a ruhán fennmaradó fűvet összenyomva kipréselte. Elégedetten nézte az eredményt. Az ital kissé sötétebb sárga volt, mint eredetileg, de kristálytisza. Néhány cseppnyit a nyelvére öntött. Semmi idegen ízt nem érzett, a bor zamata elnyomta a növény kesernyés aromáját.

Leült a sarokba egy hatalmas farönkre. Rágyújtott. Majd eszébe jutott, amit az öregasszony, Simone anyó mesélt az anyjának a növény hatásáról. Fülébe csengtek a szavak:

- "Aki ebből iszik, előbb nevet, aztán sír. Az öntudat elhomályosul - olvasta a kinyitott könyvből -, akár őrjöngésig fajulhat a roham, majd olyan mély, kómához hasonló alvási állapotba kerül az illető, melyből csak sok-sok óra múlva ébred fel, és semmire nem emlékszik, ami vele történt". Ez kell nekem - nevetett kísértetiesen a fiatalember. - Most megkapják a magukét! De soha senkinek nem fognak erről beszélni... nem is lesz miről...

13

Ursula Menotti halál fáradtan érkezett haza a Szent Ágoston Kórházból, mert huszonnégy óras ügyeletet vállalt. A másik műtősnővér megbetegedett, s a főorvos kérésére az éjszakai munkát is ellátta.

Ahogy beért az előszobába, azonnal észrevette a kis asztalkán fekvő borítékot Victoria kézírásával. Ursula letette a konyhában a csomagokat, bement a nappaliba, töltött magának egy hideg tonikot. Leült a fotelbe és olvasni kezdte sógornője levelét.

Már másodszor futotta át, aztán letette, s maga elé meredt:

- Nem értem! A házasságuknak nem hiszem, hogy jót fog tenni a különélés! Mert ezt valójában minek lehet nevezni? Vincenzo Milánóban dolgozik a gyógyszergyárban, Victoria pedig rövidesen, elfoglalja helyét a torinói Santa Maria Kórházban. Lehet, hogy - mint Victoria írja - nem volt a bátyámnak más választása! Szerencsétlen, ugyancsak őrá mérte a sors a legnagyobb büntetést a palermói maffiából! Hiszen Galuppi és Salas meghalt, a többiek is eltűntek... Vincenzo volt az áldozat! - Ursula előtt ismét megjelent Vito Galuppi képe és összerázkódott.

- Kíváncsi vagyok, hogy Gilberto mit szól ehhez az egészhez? - Kiment a konyhába, s kezdte az ebédet készíteni.

Elhatározta, hogy többféle ételt megfőz, beteszi a mélyhűtőbe, s ha Gilberto hazajön, csak a mikrohullámú sütőbe rakja, amit kér, és percek alatt tálalni tud.

- Gilberto is egyre elfoglaltabb, mióta kinevezték főfelügyelővé! Előfordul, hogy napokig nem látom, mert elkerüljük egymást. - Közben megtisztította a szarvasgombát, elővett olívaolajat, hagymával megpirította s ráöntötte a készen vásárolt búrás sültre. Az egészet egy átlátszó edénybe tette, rászórt némi oregánót, s a mélyhűtőbe rakta. Aztán gyors mozdulatokkal tésztát készített, amelyhez az öntetet lassú tűzön kavargatta. - Gilberto kedvence a pasta al sugo! Csak tudnám mit szeret rajta annyira, pedig olyan egyszerű étel - morfondírozott Ursula. Majd krumplit hámozott, megpirította olajon, s a marhahús mellé tette a sütőbe.

- Még készítek rizibizit is! Jobb ha több kaja van a hűtőben, ki tudja mikor jutok megint a konyhába... Este nyolcra vissza kell mennem a kórházba, s lehet, hogy ismét dupla műszakot kell vállalnom!

Ebben a pillanatban megszólalt a kaputelefon.

- Menotti lakás - szólt bele Ursula.

- Itt Franco Svampa.

Ursula egy másodperc töredékéig habozott, aztán megnyomta a gombot.

- Mi a fenét akar Franco? Csak nem Gilbertóval történt baj? - rándult össze a gyomra az ijedségtől. Kinyitotta az ajtót és Svampa jelent meg. A férfi most is, mint mindig igen elegánsan öltözködött, ám tekintete visszataszító volt. Arcvonásai gonosztságot, elszántságot tükröztek. Ursula már akkor ellenszenvet érzett iránta, amikor első alkalommal férje bemutatta a beosztott felügyelőt. Ahogy múlt az idő, ez az érzés egyre fokozódott benne.

- Jó napot, Franco! Jöjjön beljebb!

- Elnézést a zavarásért, de erre jártam és gondoltam felkeresem.

- Miért? - csúszott ki az asszony száján a kérdés.

A férfi zavartan pislogott rá:

- Látni akartam... vágyódom maga után!!!

- Megőrült? Hogy képzeli? Kérem, azonnal távozzon!!!

A felügyelő mintha nem is hallotta volna a felszólítást, befelé ment a lakásba, majd leült a nappali foteljába.

- Ursula, amióta megismertem, csak magáról ábrándozok... Szeretem! Szeretem!!! - Felállt, s egyre közeledett a nőhöz.

- De kérem, kérem, mit képzelsz rólam? Menotti felesége vagyok!... A férjemet szeretem, azonnal takarodjon a lakásból!

- No, nem! Azt már nem! Végre egy alkalom, amikor tudom, hogy a tisztelt főnököm bírósági tárgyaláson van és egyhamar nem jöhet haza. Magát akarom, Ursula! Addig nem nyugszom, amíg nem lesz az enyém!...

- Kedvesem! Üljön vissza a fotelba, hozok egy üveg sört, aztán beszélünk - igyekezett kifelé a szobából Ursula.

- Azt már nem! - lépett hozzá a férfi, és jó erősen megszorította a karját. - Most nem engedlek el kicsinyem - változott vékonyra a hang, s Ursula érezte, hogy támadójának szorítása egyre fokozódik.

- Szeretlek kicsinyem... szeretlek!... - átölelte az asszonyt és a hálószoba felé tolta. Ursula megpróbált kiszabadulni a férfi karjaiból, de nem tudott!...

Kétségbeesésében a lábával próbált egy hatalmasat rúgni a férfi bokájába, de ez sem sikerült... Ebben a pillanatban hallotta, hogy kulcs fordul a zárban!

...

Franco elengedte, s a foga közül sziszegte:

- Ha kedves neked Gilberto élete, egyetlen szót se szólj, mert megkeserülöd! Vigyázz... te elég tapasztalt vagy már!!! Ismerem a palermói viselt dolgaikat!

Ebben a pillanatban lépett be Gilberto, de már csak azt látta, hogy

munkatársa cigarettára gyújt, s leült a karosszékbe. Ursula meglehetősen sápadtan állt a nappali és a hálósoba ajtajában.

- Hello! Hello! - majd feleségéhez lépett és megcsókolta. - Te mi járatban vagy nálunk? - fordult beosztottjához. - Gondolom a nagyfőnök szalasztott értem...

- Nem, nem Gilberto, csak erre jártam, s gondoltam feljövök, meglátogatom a feleséged...

- Ejnye, ejnye - nevetett még mindig barátságosan a főfelügyelő. - Csak nem, történt a hátam mögött valami? Ursula, légy szíves hozzád sört mindkettőnknek! - Aztán látva, hogy az asszony szinte bénultan állt, felhúzta szemöldökét, kérdően nézett rá:

- Csak nincs valami baj, drágám? - Aztán Francóhoz fordult: - Most már mondd meg végre miért jöttél, mert látom valami baj van.

- Semmi, főnök! - vált ismét sunyivá a férfi, arca és hangja is alázatosságot fejezett ki. - Valóban, erre mentem el. Reggel adtad ki a munkát, hogy a gyümölcsárus meggyilkolásával kapcsolatban kérdezzem ki a szomszédokat. A ház előtt volt egy üres parkolóhely, gondoltam egyet és feljöttem. Ennyi az egész. Ugye, nem haragszol ezért?

Közben Ursula is visszanyerte lélekjelenlétét. Egy tálcán sört és burgonyaszírmot hozott be.

- Tessék, parancsoljatok - tette le az asztalra. - Elnézést, de nekem rengeteg dolgom van a konyhában, este ismét ügyeletes leszek - fordult Gilberto felé. - Egyébként is nyilván veled akar beszélni Franco valamiről.

- No, ki vele! Ha már a lakásomon kerestél fel, mert ugye erről van szó, akkor ennek nyomós oka lehet, hiszen az irodában nap mint nap találkozunk!

- Igen. Valóban, Gilberto szeretném, ha támogatnád a kérelmemet.

- Ne habogj már..., miről van szó?

- Milánóban megüresedett a főfelügyelői állás, s ezt szeretném megpályázni! Nem közömbös, hogy a főnököm milyen véleményt ír rólam... Ezért kerestelek fel a lakásodon, abban reménykedve, hogy a bírósági tárgyalás után hazajössz.

- Tudomásom szerint Milánóban nincs sem rokonod, sem barátod, sem ismerősöd. Honnan tudod a hírt?

- Egy ismerősömtől...

- Beszélj értelmesebben!

- Hát jó. Beleszerettem itt egy nőbe, aki elutasít, és én ezt nem tudom elviselni! Tegnap a rendőrklubban vacsoráztam, ott hallottam a megüresedett állásról. De kérek, ennél többet ne kérdezz, úgysem mondhatok mást...

- Hát... nézd csak... még nagyon kezdő vagy: A rendőr-akadémiáról csupán két éve kerültél ki... Nem nagyon tudom elképzelni, hogy ezt az állást megkapod... De ha kívánod, én kedvező véleményt adok majd rólad.

Ursula nyitva hagyta az ajtót, így minden szót hallott a férfiak beszélgetéséből. Érezte, hogy Franco története valahol sántikál, de azt is eldöntötte magában, hogy a furcsa incidensről nem szól a férjének semmit.

Még egy darabig beszélgettek a gyümölcsárus gyilkosságról, aztán Franco kezét csókolta Ursulának és távozott.

- Nagyon sajnálom, hogy Franco elmegy Milánóba! Szerintem tehetséges fiatalember, akiből idővel jó nyomozó lehetett volna - fordult Gilberto a feleségéhez.

- No, azért ne sajnáld annyira! Ismered a szicíliai mondást: "A gyümölcs belseje nem mindig egyezik a külsejével".

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Hát csak annyit, hogy nekem nem olyan szimpatikus. De hagyjuk, teríték és együnk - ölelte át kedvesen a férjét Ursula. - Egyébként itt van Victoria levele, légy szíves olvasd el, aztán szeretnék beszélni veled róla.

Gilberto felvette az asztalról a levelet és komótosan olvasni kezdte. Majd meghallotta Ursula hívó szavát, és kiment az étkezőkonyhába.

- Hű, micsoda finom illatok! Olyan éhes vagyok, mint egy farkas...

Az ebéd végén Ursula szólalt meg:

- Mondd csak, Gilberto, nem találod meglehetősen furcsának, hogy Victoria Torinóban, míg Vincenzo Milánóban fog élni? Nekem ez sehogy nem tetszik...

- De kedvesem, teljesen világos számomra Victoria soraiból, hogy a testvéred nem tudott és nem is tud e pillanatban kórházban praktizálni! Az pedig egyetlen férfi lelkének sem tesz jót, hogy a felesége jövedelméből éljen! ... De te jobban ismered a bátyád mint én, neked kellene Victoriát megnyugtatnod. Egyébként is, azt hiszem egy-két év és ismét gyakorló orvos lehet...

- Ugyan, Gilberto! Te sem gondolod ezt komolyan! Olyan rossz, megmagyarázhatatlan érzésem van, ezzel a gyógyszergyári munkával kapcsolatban!...

- Kedvesem! Már ott is farkasokat látsz, ahol bárányok tanyáznak?

- Igazad van. Majd délután válaszolok Victoriának, és igyekszem megnyugtatni.

Vincenzo Tomasini és Salandra Belloni egy szobában dolgoztak. Az első napokban Salandra vezette be a farmakológiai vizsgálatokba Vincenzót, akinek ismeretlen volt e munkaterület.

Mindenekelőtt Vincenzónak rutint kellett szerezni a számára eddig meglehetősen idegen és kissé szokatlan laboratóriumi technikákban. Az újdonságot elsősorban az állatkísérletek jelentették, hiszen régebben gyakran előfordult osztályán, a palermói Szent Antal Kórház belgyógyászatán egy-egy monocytás leukémia, vagy plasma-sejtes, esetleg megacaryocytá-leukémia. Az állatok, elsősorban egerek, patkányok és tyúkوك vére azonban alakos elemeikben idegenek voltak számára, hiszen eltértek az emberi vértől.

Salandra éppen ezért először tökéletesen egészséges állatok véréből, vagy csontvelőjéből származó keneteket mutatott Vincenzónak. Később sorra vették a benzollal mesterségesen előidézett leukémiás állatokét is. Tomasini szeme így lassan megszokta a számára idegen alakos elemeket, felismerte a kóros elfajulásokat.

Néhány héttel később, az alapkérdések tisztázása után Salandra lépésről-lépésre átvette vele a jelenleg folyó kutatások sémáit.

- A gyógyszergyártás szempontjából mi most elsősorban az akut és krónikus myleoid leukémiával foglalkozunk. Feltételezésünk és eddigi kísérleteink alapján ugyanis az XLC-4, melyet a kollégák előállítottak, ezekre hatásos. Sajnos a mechanizmus és a farmakodinámia nem teljesen tiszta. A vegyület rendkívül hatásos ezeknél a blastosisoknál, egyelőre azonban a toxicitás olyan magas, hogy az LD-50 rendszerint beleesik a terápiás sávba... - sóhajtott, majd megkérdezte Vincenzótól, hogy inna-e egy kávét?

- Köszönöm, én is innék, menjünk ki a folyosóra, mert reggel láttam, amint megjavították az automatát.

- Én olyan fáradt vagyok - fordult hozzá Salandra, s önkéntelenül tegezésre tért át: - Te nem? - Vincenzo nem lepődött meg a lány közvetlenségén, hiszen kollégák voltak és közel egykorúak.

- Tudod, Salandra - mondta Vincenzo -, nekem itt minden annyira új és szokatlan, még akkor is, ha esténként hozzáolvasom a megfelelő irodalmat. De mondd csak, a vegyületre visszatérve, nem kísérelték meg kisebb kémiai átalakítással a toxicitás csökkentését?

- De igen, eddig legalább tizenöt különböző molekula módosítást készítettek el. Sajnos vagy a hatás tűnt el nyomtalanul, vagy a módosított vegyület még toxikusabb lett, mint az eredeti! A szerveskémiai kutatórészleg vezetőjétől tudom, hogy most egy újabb lánc-leszakítással próbálkoznak, amit eddig nem csináltak. Azonban még ezt a vegyületet nem volt módunkban kipróbálni.

- Embernek ez ideig még nem adtátok be, ugye?

- Nem tudok róla... persze teljesen reménytelen betegnél felmerülhet az

adagolása...

- De ez etikátlan!...

- Kedves Vincenzo, látszik, nem dolgoztál még életedben gyógyszerkutatásban! Tudod, tisztelt főnökünknek, Santinó Cavallarinak igen-igen fontos érdeke fűződik ahhoz, hogy az Ambrozia újdonsággal lépjen a világpiacra! Igaz, a régi termékek is hoznak pénzt, de nem annyit, amennyire neki szüksége lenne...

- Egyébként - folytatta az orvosnő - nekem az a véleményem, hogy ha egy betegnek, akinek már csak órái vannak, néhány héttel meghosszabbítjuk az életét, már gyógyítottunk, s ez nem etikátlan!

- Hát ez igencsak vitatható szemlélet... - mondta kissé lehangoltan Tomasini.

Megitták a kávé, a műanyagpoharat bedobták a gyűjtővödörbe, s visszaindultak közös szobájukba.

- Szeretném még neked megmutatni az elektroforézis laboratóriumát, mely, azt hiszem, egyike a legmodernebbeknek Olaszországban.

Mikor beléptek a korszerűen berendezett helyiségbe, Bruto Carminucci emelte fel a fejét egy készülék mellől és szívélyes mosollyal fordult feléjük:

- Micsoda megtiszteltetés! Új kollégánk is megismerkedik a mi birodalmunkkal.

- Kedves Bruto, engedd meg, hogy Tomasini doktort, új belgyógyász kollégánkat bemutassam. Eddig nem volt lehetőségem. Vincenzo, te is ismerd meg a mi drága morgós fizikusunkat, Bruto Carminuccit, aki egyetlen nőre sem néz rá, csupán az elektroforetikus rétegekre - nevetett fel bájosan a lány.

- Ha belgyógyász vagy - fordult Vincenzo felé -, igen gyakran fogunk találkozni, hiszen az elkülönítő diagnózisban ma fontos szerepe van az elektroforézisnek! Gondolom, ezt te is tudod, hiszen éppen az állatok vizsgált készítmény hatás-értékelésében rendkívüli jelentőségű az alfa-2 és gamma-globulin szaporulat, ennek követése pedig szinte lehetetlen lenne ELFO nélkül!

- Igen, igen - mondta Vincenzo -, csak én még gyakorlatilag most ismerkedem ezzel a számomra új területtel. Eddig Palermóban dolgoztam, belgyógyászati osztályon - pirult el enyhén a jóképű férfi.

- S miért jöttél el? - kérdezte naivan Carminucci.

- Most ebbe ne menjünk bele - szólt közbe Salandra, aki látta, hogy Tomasini egyre zavartabb lesz.

Carminucci ezután részletesen megmutatta nekik a különböző készülék-típusokat, sőt a rétegekészítés finomított technikáját is elmagyarázta.

- Nos, ha szükséged lesz ránk, bármikor szívesen segíték! - búcsúzott el a fizikus.

15

Marcellina Storoni nagyon örült, amikor Enrico Sabatini alkalmazta a bankban mint segédpénztárost. A pénzügyi és számviteli főiskola elvégzése után azonnal megkapta az állást, s így nem kellett anyagi gondokkal küzdenie. Szülei Monzában éltek és gyakorta Sabatininél végeztek különböző munkákat. A részletekről Marcellina gyakorlatilag semmit nem tudott. Apja és anyja állandóan az ég áldását kérte Sabatini úrra, aki a szegények és az elesettek gyámolítója volt. A lány azt sem sejtette, hogy az iskolázáshoz is jócskán adott Enrico Sabatini pénzt, azzal a kikötéssel, hogy egyszer, majd ha szüksége lesz rá, a Storoni család viszonozza a szívességét.

Enrico tartotta a keresztvíz alá a kislányt, s azóta is segített neki. Monza szélén egy kis házban laktak. Apja azonkívül, hogy Enrico Sabatinihez járt a kertben segédkezni, reggelente a monzai dómban látta el anyjával együtt a takarítást. Marcellina már gyermekkorában megszokta, hogy csak anyjával találkozik napközben, mert apja estére ért csak haza.

Marcellina huszonegy éves korára sugárzó szépségű lány lett. Nemcsak a kis vidéki városban, hanem a milánói főiskolán is megfordultak utána a férfiak! Ám Marcellina nem volt kicsapongó teremtés, és barátjához, aki szintén Enrico Sabatini alkalmazottja volt, kívánta hozzákapcsolni életét. Silvano Galotti, a vőlegény építésvezető volt, s huszonnyolc éves korára meglehetősen nagy karriert futott be Sabatini jóvoltából. A műszaki főiskola elvégzése után megkapta az első nagyszabású munkát, s azóta közel nyolcvan ember tartozott a keze alá. Így a két fiatal, a szülők beleegyezésével elhatározta, hogy néhány hónap múlva összeházasodik.

Most is, mint minden nap, munkája végeztével Marcellina beült Pandájába, s igyekezett hazafelé. Eszébe jutott, hogy anyjának megígérte, vásárol friss húst és fűszereket, ezért elindult a főpályaudvar felé, a Piazza Duca d'Aostán, az egyik legnagyobb szupermarketba.

- Szerencsém van, a parkolóban kaptam helyet - állapította meg magában, majd bement a hétemeletes élelmiszer-áruház-ba. Egy bő órát töltött el, s mindkét kezében óriási szatyrokban nemcsak hús és fűszerfélék voltak, hanem sajtok, felvágottak és gyümölcsök is. Amikor Marcellina elindult, már sötétedett. Mintegy félórai vezetés után - a főpályaudvarról nem az autópályán ment haza - már felillantak Monza fényei.

A kocsiiban halkán szólt a zene. Marcellina már előre örült, hogy az estét vőlegényével, Silvanóval tölti, amikor látta, hogy valaki fekszik az út szélén.

- Úristen! - állította le a motort és kiszállt, hogy megnézze, mi történt.

Ahogy közelebb ért, semmiféle sérülést nem látott a fekvő alakon. Körülnézett, de a keskeny mellékúton egyetlen autó sem közeledett. A test fölé hajolt, s elhatározta, hogy megpróbálja berakni a kocsijába. Ám ebben a pillanatban a férfi felugrott, a lány kezét hátracsavarta, az arcára pedig egy kloroformmal átitatott kendőt nyomott:

- Most megvagy, drágaságom!... Végre... magammal viszlek. - Fogta az ájult lányt, berakta a bekötőúton várakozó Hondájába, s kihajtott a főútvonalra. Meglehetősen gyorsan vezetett, állandóan jobbra-balra tekintgetett a tükörben, nem kívánt senkivel sem találkozni. Bár tudta, hogy ezen a környéken nem ismerik, de biztos akart lenni akciójában!... Hetek óta mindent előkészített. Egy aprócska házat vásárolt a Como-tó északi végénél, Chiavenna városkában. A férfi elmosolyodott, amikor visszaidézte magában milyen körültekintően vette meg a házat. A város a Liro és a Mera folyócska völgyeinek találkozásánál fekszik zord sziklahegyek katlanában. Az ő háza pedig magában állt a hegy mellett, s gyakorlatilag se közel, se távol, semmiféle lakható hely nem volt! A tulajdonos, egy öreg, süket ember boldogan túladott rajta, mert olyan elhanyagolt állapotban volt, hogy aki megnézte, azonnal menekült onnan.

A férfi elégedetten nézett a hátsó ülésre, ahol a lány még mélyen aludt.

- Ne félj kicsikém - szólt hozzá -, nálam remekül fogod érezni magad. Mindenről előre gondoskodtam...

Negyedórányi autózás után elhagyta Chiavenna főútját, majd balra kanyarodott, s a gyógyszerár mellett keskeny úton haladt tovább.

- Tíz perc és megérkezünk - sóhajtott, s olyan remegés és izgalom fogta el a következő órákra gondolva, hogy alig tudta a kormányt fogni.

A sziklás kertben egészen a házig ment a kocsival, aztán kiszállt, s kulcsra zárta a hatalmas vaskaput. Körülnézett. Este volt már, sehol egy teremtettséget sem látott. Óvatosan kiemelte Marcellinát, bevitte a szobába, és az ágyra fektette. Tudta, hogy néhány perc, s a lány magához tér!

- Milyen okos voltam, hogy mindent előre kiszámítottam!

- Most megvagy! - nézett a lányra. - Az enyém leszel! A drágalátos, gazdag keresztapád sem tud megmenteni, hiába van annyi pénze, mint a pelyva. A maffia keze idáig nem ér el... - mosolyodott el a férfi. - Ez az én első bosszúm...

Ebben a pillanatban látta, hogy a lány megmozdul. Lassan kinyitotta a szemét, megpróbált felülni.

- Úristen! - suttogott. - Hol vagyok? - körülnézett és észrevette a férfit.

- Hogy kerültem ide?

- Néhány napra idehoztalak Marcellina, de a jövőben Babucinak hívlak majd...

- Uram! Uram! - sikoltott a lány - engedjen el, engedjen el! A szüleim, a vőlegényem és Enrico Sabatini úr, aki olyan mintha az apám lenne... kerestetni fog! A legnagyobb ember itt északon... nem fogja hagyni... ezt megkeserüli. Ha most elenged, nem szólok senkinek.

- Babucikám! Babucikám! Csak nem gondolod, hogy vaktában cselekedtem. Előre elterveztem mindent. Ne félj, néhány napig a vendégem leszel...

- Kérem, kérem engedjen el! Enrico Sabatini kifizeti a váltságdíjat, a vőlegényem is... Meglátja keresni fognak és megtalálnak - zokogott fel az őrző lány. - Sabatini nem kegyelmez majd magának! A legfőbb úr...

- Tudom, tudom Babuci... a maffia soha nem kegyelmez... de te itt jó helyen vagy!

Marcellina látta, hogy a férfi szemében láng lobban, ahogy beszél hozzá.

- Jézusom, egy örült karmaiba kerültem!... Hogy menekülök innen?

Majd felállt és az ablakhoz ment. Kinézett, de a kertben csak óriásfákat látott, az ablakokon rácsokat. Minden mozdulatlan volt.

- Hol vagyunk, kérem uram, mondja meg!

- Ne legyél kíváncsi, Babuci! Ha jó kislány leszel, nem esik bántódásod! Megiszod a nedűmet, néhány napig itt maradsz, aztán a vőlegényed megkap majd... ugye nem vagy már szűz?

- De kérem, önnek ehhez mi köze? Mondja meg a nevét, uram!

- Hívjál csak egyszerűen Fredianónak.

Kiment a konyhába és a hűtőszekrényből elővette a már elkészített főzetet. Poharat tett egy tálcára, majd bevitte a lánynak.

- No, kedveském, most iszol egy kis finom bort, aztán várunk... és jön a mi nászunk...

- Nem! Nem! Mivel akar megitatni? Csak nem valami varázsitallal?

A férfi felnevetett:

- Csacsi Babuci! Bár, egész közel jársz az igazsághoz... de nem varázsitallról van szó. - Töltött, és a lány kezébe adta a poharat: - No, hajtsd fel egyszerre!

Marcellina fogta a félig töltött poharat és a földhöz vágta:

- Nem! Nem iszom semmit!

Frediano szeme összeszűkült, amint a lányra nézett:

- Most már elég volt! Vagy engedelmessz nekem... vagy... - aztán fogta magát, behozott egy másik poharat és újból töltött. De nem adta a lány kezébe, hanem jó szorosan lefogta a karjait, és kifeszítette a száját: - Igyál, ha kedves az életed!

Marcellina nagyokat nyelt, hogy mielőbb túl legyen a kotyvalékon, mert

látta, hogy úgysem menekülhet előle.

- Rendben. Ezt már szeretem. Most ülj le, maradj itt, elkészítem a fürdővizet, aztán jön a táncod...

A lány az utolsó szót nem értette:

- Micsoda?

- Táncolni fogsz nekem, kedvesem...

Még tíz perc sem telt el, s a férfi beszólt a szobába:

- Gyere Marcellina, kész a fürdővized!

A lány lassú léptekkel indult a hang, irányába.

- Mire vársz, Babuci? Vetkőzz már! Nemsokára hatni kezd a...

Marcellina eldöntötte, hogy nem vitatkozik a férfivel, de megpróbál jól körülnézni, hogy szökhetne meg. A lány pillanatok alatt elkészült, megtörülközött, s a szobába visszaérve először lassú, majd egyre hevesebb, vadabb pörgésbe, forgásba kezdett.

- No, úgy látszik, hat a főzetem - mormogta maga elé a férfi.

Marcellina nem tudta abbahagyni a táncot, mintha valami láthatatlan dróton húzogatták volna, már nemcsak forgott, hanem le-lezuhant a padlóra, majd feltápáskodott, de látszott rajta, hogy a világból semmit nem érzel, egyre szédültebb mozdulatokkal és artikulátlan hangokkal kísérve folytatta a produkciót.

- No, most már elég! - kiáltott rá a férfi, de a lány nem akarta abbahagyni.

- Nyilván nem jól készítettem el a főzetet, a fene egye meg, így semmi örömöm nem lesz belőle - lépett mellé, s próbálta lefogni a mozgó testet. Ebben a pillanatban Marcellina lezuhant a földre, és elvesztette az eszméletét.

Frediano hamarjában letépte magáról az inget, nadrágot, s az ájult lányt pillanatok alatt magáévá tette...

- No, így ez nem sokat ér, változtatnom kell a főzetem. - Aztán behunyta a szemét, s megjelent előtte Simone anyó, ahogy átvette anyjától a füveket:

- Jól van lányom, jól van, ebből sokan isznak majd... s elfelejtik bajukat, bánatukat. - Ismét megelevenedett előtte a szoba... apja élettelen teste... vér a falon... mindenütt vér... Megrázkódott, s visszatért a szobába.

Aztán az éledező lányhoz fordult:

- Sajnos, itt kell hagynom, de holnap visszajövök. Mindent megtalálsz a konyhában, kajád bőven akad. De a főzetből ne igyál!

Majd óvatosan bezárta a házat, és a kocsiját indította.

- Vissza kell mennem..., pedig milyen jó lenne egész éjszakára itt maradnom... de nem lehet... reggel korán bent kell lennem...

Silvano Galotti készített magának egy üveg sört, elővette az újságokat, amelyeket még nem volt ideje átolvasni, és menyasszonyára, Marcellinára várt. A szeme megakadt a nyolcadik oldalon közölt rendőrségi híren.

“Apollonia Isorini táncosnőt a lakásán megfojtották. A rendőrség széles körű nyomozásba kezdett, de még nem találtak semmiféle gyanúsítottat és nyomot sem.”

Silvano, bár szerette Marcellinát, nem élt szűzi életet. Így Apolloniával is gyakorta eltöltött egy-egy szerelmes, forró éjszakát, s azt is tudta, hogy Luciano Sabatini is szívesen vitte a táncosnőt az ágyába.

Letette az újságot, s elgondolkozott e rövid híren. Azt egyetlen pillanatig sem hitte, hogy Luciano fojtotta meg a barátnőjét, már azért sem, mert a fiatal jogász természetétől igencsak idegen volt az erőszak. Sőt, azt is elmondta neki egy alkalommal Apollonia, hogy Luciano, ha az apja nem ellenezné, még feleségül is venné...

- Csak nem az öreg áll a gyilkosság hátterében? - gondolkozott el Silvano, de aztán rögtön elhessegette a képtelennek tűnő gondolatot. Ha Enrico Sabatini mindazokat a lányokat eltette volna láb alól, akiknek Luciano csapta a szelet, Milánóban már nem lennének táncosnők! Mert bizony a dúsgazdag jogász az éjszakai élet ismert figurája volt, s minden nap más és más lányt vitt az ágyába. De akkor ki lehet és miért? - Nem hiszem, hogy az a szerencsétlen Apollonia bármely üzleti ügyről tudott volna, amely a Sabatini-hatalom és család kezében futott össze. Vagy ki tudja? - pillantott az órájára és megdöbbenve látta, hogy Marcellina már több mint két órát késett. Ez pedig különös volt, mert a lány mindig inkább előbb érkezett a randevúra, mint később.

Silvano készített magának két szendvicset, bekapcsolta a televíziót. Tizenegy órakor már annyira ideges lett, hogy elhatározta, vár még egy ideig, aztán átmegy Monzába, s megtudja mi történt a menyasszonyával. Mert abban biztos volt, hogy a lány ok nélkül nem ülteti fel.

- Talán túlóráznia kellett a bankban?... - Aztán saját maga adta meg a választ, hogy akkor értesítette volna.

Legalább félóra is eltelt, amikor megszörrent a telefon:

- Halló!

- Te vagy az, Silvano? - ismerte meg Marcellina anyjának kicsit rekedtes hangját.

- Igen, mama. Mi a baj?

- Nem tudom, fiam. Marcellina nem jött haza, pedig azt ígérte, hogy amikor végez a bankban, bevásárol, hazahozza a cuccot, és azután veled találkozik.

Ezért hívtalak fel, hogy nálad van-e a lányom?

Silvano egy pillanatra megdöbbsent. Rájött, hogy valami nagy baj lehet, mert Marcellina megbízható, pontos teremtes! Ha sem az anyját, sem a vőlegényét nem értesítette, akkor...

- Mama, Marcellina nincs itt. Órák óta én is várom! De, kérem ne aggódjon, valószínűleg túlórázik a bankban. Mindenesetre odaszólok, ha megtudok valamit. Bár maguknál nincs telefon, hogy értesítsem éjnek idején?

- Enrico Sabatini úrnál vagyok, ő mondta meg a te telefonszámodat is. Itt várom a hívásodat. De kérlek siess, mert nem akarok sokáig zavarni a Sabatini házban...

Silvano tárcsázta a bank számát, de az üzenetrögzítő monoton hangja szólalt meg csupán. Kezdett egyre idegesebb lenni... Mi a fene történt? Aztán hívta a rendőrséget és a mentőket is, de sehol semmiféle bejelentésről nem tudtak. Aztán ismét a telefonhoz lépett, és közölte Marcellina anyjával, hogy miután sehol nem találta meg a menyasszonyát, reggel fog intézkedni.

- Kérem, mama próbáljon megnyugodni... talán valamelyik barátnőjénél...

- Ezt te sem gondold komolyan, Silvano. De azért mindent köszönök, remélem reggelre előkerül a lányom!!!

17

Erizzo Vignali felügyelő morcosan lépett be meglehetősen elhanyagolt, kisméretű szobájába, amelyet beosztottjaitól egy vastag üvegfal és ajtó választott el csupán. Titkárnoje azonnal hozta a gőzölgő kávét, és egy hatalmas dossziét tett az asztalra.

- Uram, itt van az orvoszakértő részletes jelentése és a kollégák jegyzőkönyvei az Apollonia Isorini-gyilkosságról.

- Rendben, tegyen le mindent. Senki ne zavarjon - mordult az idősebb asszonyra, aki hatalmas testével melegséget árasztott. Az egész nyomozati osztály "anyja" volt, törődött a felügyelők beosztásával, s mindig készenlétben állt egy-egy süteménnyel, szendviccsel azok számára, akiknek még egy csöpp idejük sem volt.

Vignali dühösen lapozgatta a feljegyzéseket. Az ügyre eddig négy embert állított rá, de semmiféle érdemleges nyomot nem találtak. Még egyszer átfutotta a boncolási jegyzőkönyvet, de újat abból sem tudott meg. A lányt megfojtották, megerőszakolásnak semmiféle nyomát nem találta az orvos, de azt leszögezte, hogy meggyilkolása előtt közösült.

- Bocsánat főnök, de Enrico Sabatini úr sürgősen beszélni szeretne magával - dugta be fejét az ajtón a titkárno.

- Megmondtam, hogy ne zavarjanak! - csattant Erizzo hangja.

- De Sabatini úr nem hajlandó távozni!... Mondta, hogy a rendőrkapitányhoz megy, ha ön nem fogadja.

Erizzo káromkodott egyet magában:

- No jó, jöjjön! - Ó is, mint sokan mások Milánóban, tudta, hogy Enrico Sabatini hatalma óriási. Nem csak mint üzletember, bankár, vállalkozó forgatja a pénzt, hanem a pletyka szerint az észak-olasz maffia egyik vezéralakja... A fia pedig az éjszakai édes élet kulcsfigurája. Hogy tudta ez a szépfiú elvégezni a jogi egyetemet? Nyilván a papa pénze megtette hatását...

- Jó napot, tisztelt felügyelő úr! - nyújtott nyájasan kezét Sabatini. - Látom, igen elfoglalt, ezért csupán egy pillanatra zavarom. Mint ön is tudja, számos építkezést én bonyolítok. Nagyon okos, rátermett fiú az egyik építésvezetőm, Silvano Galotti...

- De nekem ehhez mi közöm van, Sabatini úr?

- Kérem, kérem, felügyelő úr, várja ki a végét! Szóval Silvano menyasszonya, Marcellina Storoni, akit én is igen kedvelek, hiszen gyerekkora óta ismerem. Szóval ez a leányzó eltűnt! Ezt szeretném bejelenteni...

- S miért ön? A lánynak nincs közvetlen hozzátartozója?

- De igen, de Monzában laknak, és nálam dolgoznak a szülei... Így engem kértek meg... - sóhajtott Sabatini, aki előzőleg a főkapitánnyal megbeszélte, hogy a felügyelőnek jelenti be az eltűnést.

- Nézd öregem - csengett vissza fülében a vele egykorú rendőrkapitány szava -, nem fontos minden esetben megkerülni a hivatalos utat. Hallgass rám ebben az ügyben! A felügyelőnek kell kideríteni, hol kujtorog az a lány. Ha pedig, az ég ne adja, valami bűntény áldozata lett, akkor is Erizzo Vignali asztalára kerül a téma.

- Kérem, Sabatini úr, diktálja jegyzőkönyvbe az adatokat, s hivatalosan is megkezdjük majd a nyomozást.

Amikor Erizzo egyedül maradt, mérhetetlen bosszúság vett rajta erőt.

- Már megint mi a fene lehet a háttérben - gondolkozott el -, mert feltétlen gyanús, hogy a vállalkozó egyetlen lépést is tegyen érdek nélkül. Az sem világos számomra - összegezte magában -, hogy az építésvezető és a menyasszonya miért szívügye ennek a maffiafőnöknek? Majd meglátjuk - állt fel az íróasztalától, s kiment, hogy megnézzze a jegyzőkönyvet.

A beosztottja átadta az egyoldalas papírt és Erizzo olvasni kezdte. Szeme megakadt Marcellina munkahelyén, méghozzá az egyik legnagyobb milánói bank címén.

- Lehet, hogy itt van a kutya elásva, és a lány megtudott valamit? - medítált magában.

- Még ma menjetek el Monzába! Kérdezzétek ki a szüleit, a szomszédokat és az ismerősöket is. Keressétek fel Silvano Galottit! Látom, Sabatini úr, a vőlegény pontos adatait is lediktálta...

18

Victoria Tomasinit Rizzo doktor vezette végig a belgyógyászatban. Frissen szerzett diplomával a zsebében a fiatalasszony már a kórház laboratóriumában dolgozott. Főnöke javaslatára minden osztályt végignézett, s magába szívtá a tapasztalatokat. Stefano Rottini a laboratórium vezetője kicsit úgy tekintett Victoriára, mintha a lánya lenne, nemcsak koránál fogva, miután maga már közeledett a hatvanhoz, hanem igencsak becsülte az orvosnő odaadását, a laboratóriumi munka iránt.

- Ez pedig manapság nem divatos terület az orvosok között - sóhajtott nemegyszer Rottini doktor -, de tudod, kedveském, laboratóriumi vizsgálatok nélkül megállna az orvostudomány!

Most is ez jutott eszébe Victoriának, amint Rizzo doktorral megálltak a fiatal Editta Protino ágya előtt. A beteg arca szinte fehérebb volt, mint az ágynemű, kezein az erek vonala erőteljesen megduzzadt, a hangja csöndes volt, alig lehetett érteni.

Antonio félrehúzta Victoriát, s egy mondatban vázolta a kórképet. A leukémia utolsó fázisa.

- Mindent megpróbáltatok?

- Igen. Sajnos, az Ambrózia gyár új XLC-4-es gyógyszerét nem adhatjuk be. Éppen most derült ki, hogy a toxicitása még mindig magas! De Santino Cavallari biztat bennünket, hogy két-három hét és már kipróbálhatjuk.

- Igen, igen, a férjem is ott dolgozik, bár nem sokat tudok a munkájáról, mert csak hétvégeken jön haza - pirult el Victoria. - De Vincenzo azt hallotta, hogy rövidesen megkezdődik majd a vegyület engedélyezési kérelme...

- Igen, igen, erről és is tudok, ám Victoria azt soha ne felejtsd el, hogy a készítmény végső tesztelője maga az ember, aki szedi! Ugye egyetértesz velem? Egészen nyilvánvaló, hogy a gyár a klinikai próbákat az állatkísérletek után viszonylag kevés számú önkéntesen jelentkező emberen hajtja majd végre. Persze, egyáltalán nincs határa az állatokon végzett kísérleteknek, de ez az egyetlen mód, hogy megtudjuk száz százalékos biztonsággal az adott gyógyszer...

- Mondd csak, Antonio, itt nálunk a kórházban a járóbetegeknek adjuk majd vagy a fekvőknek? Az is érdekelne, hogy például az országban minden kórház és rendelőintézet egyszerre kapja-e meg a gyógyszert?

- Látod, ezekre a kérdésekre nem tudok válaszolni, mert Santino Cavallari,

aki mindent kézben tart a gyárban, igen jó baráti kapcsolatban van a mi főnökünkkel, Umberto Javaronéval. Így aztán a részletekről mindig négy szemközt beszélnek. De, fél füllel azt hallottam, hogy elsőként nálunk kezdik meg a szer kipróbálását. Tudomásom szerint igencsak sietnek a munkával, mert az Ambrózia eddig már százmillió dollárt költött a kutatásokra...

- Dollárt?

- Hát persze! Állítólag a felszereltségük világhírű, s a műszerparkjuk is Amerikából származik. De a részletekről a férjed, Vincenzo, többet tud mondani.

Az utolsó kórtermet is megnézték, s Rizzo doktor kedvesen fordult Victoriához:

- Ha bármi problémád van, gyere hozzám, szívesen segítek, öreg róka vagyok itt...

- Ugyan Antonio, hiszen nem lehetsz több harminc évesnél!

- Na és? Mondd csak, volna kedved egyik nap velem vacsorázni? Ne értsd félre, csupán baráti meghívásról van szó:

- Hát, nem is tudom - pirult el Victoria. - Majd beszélünk róla, most még igencsak el vagyok foglalva, mert alaposan meg akarom ismerni az új módszereket, amelyeket Stefano Rottini doktor honosított meg a laboratóriumunkban. De, mindenesetre, nagyon kedves vagy Antonio, és köszönöm, a meghívást, még élni fogok vele.

Ezzel kezet nyújtottak egymásnak, s Victoria elindult a laboratórium felé, ahol főnöke már várta.

Stefano Rottini kedvelte a fiatal, ambiciózus orvosokat, különösen akik érdeklődést tanúsítottak a laboratóriumi munkák iránt. Victoria személyében csaknem ideális tanítványra akadt, akit a legapróbb részletek is foglalkoztattak. Éppen ezért - ismerve az egyetemi oktatás e téren meglehetősen hézagos voltát -, a vizsgálati technikákat az alapoknál kezdte tanítani.

- Nézze, kedvesem - fordult Tomasini doktornőhöz -, egy félig elkészített vérkép nem informál, hanem félrevezet! Lehetséges, hogy néha feleslegesnek fog tűnni egy-egy vizsgálat, helyes diagnózist azonban csak a teljes eredményből tud felállítani! Vegyük például a vörösvérsejt-számolást. Semmit nem ér az egész a hematokrit-érték nélkül, a hemoglobin mennyiségének meghatározása, a térfogatindex, fehérvérsejt-számolás és a reticulocytá-számmeghatározása nélkül!

- Hozzátartozik azonban - folytatta Rottini doktor - a rendkívül pontos festési módszer követése! Gondolja el, milyen félrevezető lehet, ha a kenet egy-egy része nem, vagy nem helyesen festődik! Ne becsülje le az időfaktor

szerepét sem! Ha egy mintánál másfél perces festési idő van előírva, azt már legalább ezren kipróbálták, hogy így helyes...

- Főorvos úr, mi a véleménye a Price-Jones féle görbéről? - kérdezte Victoria...

- Nos, kedves ifjú kollégám, tulajdonképpen anaemia pernicioosa diagnózist e nélkül nem is lenne szabad felállítani! Természetesen, kollégáink nagy része nem ilyen aggályos, sok esetben megelégszenek a vörösvértsejtszámmal, s a legnagyobb meglepetéssel tapasztalják, hogy a beteg kezelésében még óriási adag cyanocobalamin-kezelés is hatástalan. Őszintén bízom benne, hogy maga soha sem fog ebbe a csoportba tartozni... Most pedig nézzünk meg néhány kenetet! Magának félretettem - mondta, és a nagyfelbontású mikroszkópba tolta az első kenetet.

- Ez egy Myeloid metaplasia-syndroma, fiatal myeloid sejtekkel és erythroblasttal. Látja milyen gyönyörűen elkülönül a többi alakos elemtől? - nézett Victoriára.

- Valóban főorvos úr, csodálatos az elkülönülés - mondta Victoria.

- Mindössze precíz és pontos festési eljárás kedvesem, és nem csoda, mint az előbb mondtam! - válaszolt a főorvos. Másik tárgylemezt tett a mikroszkópba és így folytatta:

- De, nézzük talán ezt a csontvelőkenetet. Di Guglielmo-syndroma. Az erythroblastok teljesen atipusosak. Szinte vaknak kell lenni, hogy ezt valaki fel ne ismerje, de ismételn tudom csak, hogy itt is milyen fontos a festési eljárás rendkívül pontos betartása!

- Azt hiszem, főorvos úr, életem legnagyobb szerencséje, hogy gyakorlatomat az ön keze alatt kezdettem meg! Más kórházban esetleg évek alatt sem tanulhatok ennyit... Nem is tudom, hogy fogom ezt önnek meghálálni.

- Úgy, kedves Victoria, hogy amíg él, ezeket sohasem felejtí el! Remélem, rövid időn belül már önállóan is végezheti a laboratóriumi munkát! Bízom benne, hogy az ugyanolyan tökéletes lesz, mint ami rendkívüli érdeklődésének megfelel! Gondolom valamennyi kollégánk örömmel veszi majd vizsgálati eredményeit...

19

Marcellina csak reggel tért magához a főzettől. Amikor kinyitotta a szemét, körülnézett a szobában, s látta, hogy egyedül van. Feltápáskodott, s azonnal az ajtóhoz vánszorgott. Megpróbálta kinyitni, de képtelen volt rá. Aztán észrevette, hogy az ablakon nemcsak rács van, hanem hatalmas deszkákat rakott fel az elrablója.

- Meg kell valahogy szöknöm - volt az első gondolata. Kiment a konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, mert igazsággal éhes volt. Friss tej, kenyér, vaj, sonka és rengeteg gyümölcs volt a polcokon. Készített magának egy erős feketekávé. Amint kortyolgatni kezdte a gőzölgő italt, fokozatosan jobban érezte magát. - Vajon hol lehet az az örült férfi, aki magát Fredianónak nevezte? - Sehol semmi életjelet nem látott maga körül. - Remélem a rendőrség hamar megtalál - sóhajtott... Aztán rájött, hogy olyan kietlen helyre hozta el a pasas, hogy itt nemigen fogják keresni. Felidézte maga előtt az elrablását, a megérkezésüket, a főzetet, amit megitatott vele a férfi, s tudta, hogy itt előre kitervelt akcióról van szó. - De miért éppen engem? Nekem nincs pénzem, nem fogok sem én, sem a szüleim váltságdíjat fizetni..., akkor meg miért rabolt el??? Lezuhanyozott, rágyújtott egy cigarettára, s feszegetni kezdte az ajtó zárját. De nem ment. - Hogy fogok megszökni, mielőtt hazajön ez az örült??? - A konyhaszekrényben talált egy kisebb kalapácsot és egy fogót, ismét nekiállt, hogy szétszedje a zárat. Mintegy órai próbálkozás után, amikor már patakokban folyt róla a víz az idegességtől, rájött, hogy nem megy. Képtelen volt kifeszíteni az ajtót. - Nincs menekvésem, biztosan megöl! - futott át rajta a gondolat. Leült a szobában s próbált valami ésszerű magyarázatot találni a férfi viselkedésére.

Ebben a pillanatban hallotta, hogy a kapucsengő hosszan és élesen felbúg.

- Megmenekültem! Megmenekültem - sikoltott egy nagyot, mert abban reménykedett, hogy kihallatszik a hangja. Ám hiába kiabált:

- Segítség! Segítség! - A csengő elhallgatott, néma maradt. A lány még mindig nem adta fel, újból és újból torkaszakadtából üvöltözni kezdett. Egy idő múlva annyira berekedt, hogy már hang nem jött ki a torkán. Majd az ablakhoz rohant, s mindkét kezével dörömbölt, ahogy csak bírt, ám az erőlködéstől megcsúszott, és tarkója az asztal lapjába verődött... a világ elborult előtte... minden fekete lett körülötte... orra sarkából vékony csíkban folyt a friss, piros vér...

20

- Nézd Umberto, szerintem abból semmi baj nem származhat, ha a jövő héten megkezded az XLC-4-es adagolását olyan betegeknél, ahol már csak a fohász segíthet...

- Ugyan Santino! Te aztán könnyen beszélsz! A felelősség az én vállamon nyugszik! Mint a gyógyszergyár elnöke nem felelsz a kórházi betegekért! Azt én is elismerem, hogy a farmakológiai és a toxikológiai vizsgálatok mellett a gyár kutatóinak szüksége van az emberi reaklásra. De nálam a belgyógyászat most nem fekszik olyan beteg, akinek adagolhatnánk e szert.

- Kedves barátom! Erőlted meg magad! Tudomásom szerint a leukémiás

kislány, Editta Protino még él, de az állapota reménytelen. Nekem megfelelő lenne, ha nála kezdenéd meg a gyógyszerelést, aztán meglátjuk... küldök majd hozzád néhány beteget...

- Erre már nem vállalkozom!

- Dehogynem! Mégpedig azért, mert nagy szükséged van a pénzre!...

Majd kis szünet után folytatta:

- Ne gondold Umberto, hogy a szenvedélyedről egyedül csak én tudok! Sokba kerülnek a lovak... s nem hozzák neked a pénzt... csak viszik... hallom egyetlen napot sem hagysz ki a lóversenyen...

- Ugyan, Santino! Ez kizárólag rám tartozik!

- Ne hidd! Mindenki suttog... a lovacsákák elnyargalnak a líríddal...

- Elég! Ez az én magánügyem!

- Egy bizonyos pontig. Azt hiszed, hogy ha az igazgatód vagy a munkatársaid megtudnák azt, hogy erre honnan szerzed a pénzt, főorvos maradhatnál?

- Miért is ne? A pénzt tőled kapom Santino, s te igazolhatod, hogy...

- Csak azt ne mondd, hogy megdolgozol érte... a feladatod csak ezután következik... igaz, kiutaltatom neked a megállapodott összeget.

- Kedves Santino! Gondolom, te sem szeretnéd, ha bárki is belepillantana a kisdéd játékaidba, amelyeket a gyógyszerkutatásoknál folytatsz. Én is hallottam róla, hogy a gyáradban, egy úgynevezett titkos részlegben, valamiféle kísérleteket végeztetsz egy újfajta vegyszerrel kapcsolatban...

- Ugyan, eredj már, Umberto! Ez csak rosszindulatú pletyka, semmi több!

- Akkor azt magyarázd meg, hogy abban a részlegben miért olyan vegyszereket, biológusokat alkalmazol, akik nem olaszok?

- Az egész egy szemenszedett hazugság! Az Ambróziában jelenleg csak az XLC 4-es vegyület munkái folynak. Te, mint belgyógyász jól tudod, hogy a leukémia gyógyítása világraszóló felfedezés lenne! Én bízom benne, hogy sikerült létrehoznunk valami újat... egészen újat..., amivel az emberek ezreinek az életét vagy meghosszabbíthatjuk, vagy megmenthetjük őket! - vált kicsit pátoszossá Santino hangja. - De, most nem is ez a lényeg - folytatta -, hanem az, hogy a jövő héten megkezded a gyógyszer adagolását!!!

- Értsd meg végre, nem tudom, kinek. Csak egyetlen leukémiás betegünk van...

- Ne félj, lesz! - emelte fel hangját Santino. - Ha pedig nem úgy intézed az ügyeket, ahogy én akarom, elbúcsúzhatsz a főorvosi állásodtól! Vagy már elfelejtetted, hogy hosszú a kezem? Gondolj csak Vincenzo Tomasini doktorra! Sehol nem kapott állást, így kénytelen volt elfogadni az én ajánlatomat.

Máskülönben ő soha nem mondott volna le a kórházi munkáról. Valójában nem is kellett kényszerítenem...

- Hát persze - gunyorodott el Umberto hangja. - Szép csöndben elintézted egy életre az ürgét. Ha pedig a gyáradban nem úgy ugrál, ahogy te fütyülsz, le is út, fel is út! Sajnálom azt a szerencsétlen fiatalembert. Ahogy én hallottam, a palermói maffiaperben egyedül ő vitte el a balhét...

- Mióta vagy ilyen széplelkű, kedves Umberto? Amikor a lovacskaídra teszed az összes pénzed, nem vagy finnyás? Nem törődsz te semmivel! De jól figyelj rám, ha továbbra is pénzt akarsz tőlem, mindig teljesítsd a kívánságaimat... ha nem, hát megnézheted magad - állt fel Santino. - A jövő héten négy leukémiás beteg érkezik hozzád, gondoskodj az elhelyezésükről!

- De Santino, a betegfelvételbe nem tudok beleszólni, lehet, hogy másikkal belgyógyászatra kerülnek, egy kórháznak megvan a maga mechanizmusa.

- Ne oktass ki! A felvételi iroda mindent elintéz.

- Úristen, hát ott is van embered?

21

A fiatalember leállította a motort, kitárta a kertkaput és behajtott rajta, majd a garázsba vitte a kocsit. Egy hatalmas csomagot emelt ki a hátsó ülésről:

- Babuci biztosan örül majd az ajándéknak... - mosolyodott el, s a lépcsőn elindult a lakásba.

Kinyitotta az ajtót, majd egyenesen abba a szobába ment, ahova Marcellinát zárta:

- Babuci, Babuci, én vagyok! Megérkeztem! - Sehol semmi válasz. Levette a hatalmas vasbilincset és belépett. A lámpa égett, s abban a pillanatban látta, hogy a lány a földön fekszik!... Hozzáhajolt, a test már jéghideg volt. Biztonságból megfogta a pulzusát, s tudta, hogy halott...

- Úristen! - kapott a fejéhez. - Nem én öltem meg!... Ezt nem akartam... Most mit csináljak?... Hova tüntessem el?... - Leült az egyik székre és erősen törni kezdte a fejét:

- Meg kell várnom a sötétedést és akkor... a kertbe az egyik fa alá... - A szekrényhez lépett, elővett egy fehér lepedőt és megpróbálta a testet becsavarni. Mintegy félórai kínlődás után végre sikerült a lányt összekötni, s a szoba ajtaja elé hurcolni...

Kiment a konyhába, töltött magának legalább három ujjnyi konyakot, s várta az estét, ami a hegyek között hamar be is köszöntött. A pincéből lapátot és ásót kerített, majd óvatosan lement a kert hátsó részébe, és kiválasztotta a

lány végső nyughelyét. Legalább két órát dolgozott, amire sikerült elég, mély gödröt ásnia... Alig bírta levinni a lepedőbe csavart hullát. Állandóan meg-megállt, körülnézett és nagy óvatosan lépkedett a sötétben. A zseblámpáját magával vitte. Beleengedte a gödörbe a testet. Aztán visszalapátolta a földet. A ház elejéről két közepes méretű tujabokrot ásott ki, és azt ültette el a fa mellé, közvetlenül a sírra.

- Ezt aztán senki nem veszi észre... micsoda balszerencse... - sóhajtott, s gondolatban már azzal foglalkozott, mi legyen a következő lépése? Felment a szobájába, leült az íróasztal mellé, és a másnapi tárgyalásra jegyzeteket készített. Újból és újból visszatértek a gondolatai Marcellina tragikus halálára... - Nem, ezt nem akartam - sóhajtott. Készített magának két szendvicset és még egy pohár konyakot. - Meg kell nyugodnom, mert holnap nehéz nap vár rám!... Nem szabad, hogy bárki észrevegyen rajtam valamit...

22

Silvano már jó félórája ült és várt Sabatini előszobájában. A nagyfőnök hívatta, ő mindent otthagyt, és rohant, mert tudta, hogy az igen elfoglalt vállalkozónak csak egy szavába kerül, s ő állás nélkül marad! Most is azon töprengett, hogy Sabatini mivel akarja megbízni? Talán Marcellina eltűnéséről tud valamit az öreg?... - gondolkodott magában.

Ekkor nyílt az ajtó, s Enrico nyájas mosolyával lépett a fiatalemberhez:

- Ne haragudj, hogy megvárakoztattalak Silvano, de felgyorsultak az üzleti ügyeim! No, kerülj csak beljebb - ölelte át a vendég vállát.

- Most ne zavarjon senki! - szólt a titkárnőjének.

- Foglaj helyet, barátom! Sajnos egy rossz hírrel kell kezdenem. Erizzo Vignali felügyelő éppen az előbb hívott. A menyasszonyodról semmiféle hírt nem tudnak. Az egész környéket kihallgatták, a bankban Marcellina kollégáit is, de senki nem közölt érdemlegeset. Ne keseredj el, mert folytatják a nyomozást, meg én is ráállítottam két emberemet! A család tagjainak jár az én védelmem... De nem ezért kérettelek. Egy új, nagyszabású építkezésbe fogok, amivel téged bíznlak meg!... Valójában nem is olyan hatalmas munkáról van szó... Inkább bizalmas természetű... Olyan embereket kell kiválogatnod, akik hallgatni tudnak!... Esetleg Szicíliából lehetne áthozatni...

- Nem értem, Sabatini úr! Azt hiszem, eddig már számos munkáját megelégedésére végeztem el...

- Ha nem bízék meg benned teljesen, nem hívatlak volna! Az Ambrózia Gyógyszergyárban egy speciális épületet kellene tető alá hozni, az építész ma délután adja át a terveket.

- Egy gyógyszergyárban valamilyen átépítés miatt olyan titkos?

- Hát látod fiam, erről nem kívánok tárgyalni senkivel... Jobb, ha bővebben nem beszélek! A lényeg, egy hét alatt állnia kell az épületnek és egy másik hét alatt a belső munkálatokkal is végeznünk kell!... Speciális anyagokat is használunk majd. Minden részlettel megismertetlek holnap. Egyelőre tudni akartam, mennyire számíthatok rád? Az egészről hallgatnod kell, mint a sír! A munkásokat már most összeszedheted, úgy gondolom tíz ember elegendő lesz e feladatra.

- Bocsásson meg, Sabatini úr, de ha a részleteket nem tudom, hogy készítsem elő az egészet? Mekkora az épület alapterülete? Milyen a szigetelés?... Légtudósítás lesz?

- Silvano, az építkezéssel kapcsolatos összes részletet megtudod. Erről senkinek nem szólhatsz! Ha a gyárban bárki érdeklődne, hogy mit építetek, a válasz csak annyi lehet, hogy valamilyen raktárt. Amíg élsz, erről a megbízásról hallgatnod kell!!!

- És ha valamelyik pasas elszólja magát, vagy megtud valamit?

- Arról még nem hallottál, hogy valaki belezuhant a betonba?...

Silvano maga elé meredt. Érezte, hogy élete nagy pillanata következett el, amikor a hatalmas Sabatini családhoz tartozhat majd!

- Ez persze nemcsak pénzzel jár - gondolta -, hanem elsősorban hallgatással. Szabad-e mindezt vállalnom? - villant fel benne, aztán elhessegette a kételyeket, mert a pénz várható zizegése az ő fülének is kellemes zöreje volt...

Mintha Sabatini kitalálta volna a fiatalember gondolatát:

- Tudod, Silvano, ha jól végzed el a feladatod, mindezért egy milliárd lírát kapsz, adómentesen! Sőt, lehet, hogy egyik-másik vállalkozásomba beveszlek... De ez még a jövő zenéje!... Várom a válaszodat.

- Uram, számíthat rám, megtiszteltetésnek veszem a megbízást.

- Rendben!... Holnap megismerkedsz a mérnökkel, aztán az Ambrózia elnökével is összehozlak. A speciális kívánságokat majd ő ismerteti. Reggel hét órakor legyél itt az irodámban - nézett Sabatini az előtte fekvő levélre, mint aki befejezte mondanivalóját.

Silvano beült a kocsijába és egyik kedvenc étterme elé hajtott. Inni akart és gondolkozni. Tudta, hogy hatalmasat markolhat... De még nem látta tisztán, hogy később milyen "szívességet" kell mindezért tennie...

23

Antonio Rizzo elképedve figyelte, hogy a főorvos minden kórterembe újabb ágyakat állíttat be, s a két utolsó termet kiürített.

- Erre mi szükség van? - gondolkozott a fiatal belgyógyász. - Hiszen már eddig is meglehetősen zsúfoltak voltak a szobák, s még az infúzió használata is sokszor nehézséget jelentett, mert alig lehetett közlekedni mellette. Marina Carpaccio alorvos megfogta kollégája karját:

- Jó reggelt, Antonio! Nem tudod, mi ez a nagy felfordulás itt nálunk? A nővérek sem értenek semmit, éppen most jövök az ügyeletes szobából.

- Drága kis Marina! Azt hiszed a főnökünk engem beavat a terveibe? Az egészszről fogalmam sincs.

- Minek kell áthelyezni a betegeket, hiszen alig tudunk lépni egyik ágytól a másikig!

- Talán kérdezd meg Javarone doktortól! Nézd csak, itt jön a folyosón!

- Nem Antonio, nem merem! Én csak alorvos vagyok, örülök, hogy itt dolgozhatok. Még a végén kirúgat. Állítólag végtelen a hatalma, különösen itt, a Santa Maria Kórházban...

Marina a kezében tartott leletekkel elindult a szobájába, hogy a délelőtti vizitre felkészüljön. Javarone főorvos mellett Rondi nővér lépkedett, s jegyezte a doktor utasításait.

Mintegy tíz perc múlva Clara csak megkérdezte:

- Ha az új kórtermekbe mind leukémiás betegek kerülnek, van a gyógykezeléssel kapcsolatban is utasítás?...

- Kedves Clara, tudomásom szerint a nővérnek nem feladata elbírálni a főnöke döntését! Egyébként a kezelést bízza rám, legyen szíves, no meg a többi orvosra! - Ezzel sarkon fordult és a szobája felé ment, majd visszaszólt: - A nagyvizitet ma kivételesen, tizenegy órakor kezdem el. Mindenkinek szóljon, kérem!

Clara, aki okos nő volt, látta, hogy főnöke meglehetősen ingerült és ideges. Azt sem értette, honnan tudja a főorvos, mennyi leukémiás beteg érkezik a közeljövőben?...

- Hiszen - tűnődött tovább -, előre senki nem tudja, kit milyen betegséggel hoz be a mentő, vagy utalnak be az orvosok... Furcsa... furcsa... - töprengett, majd elindult a vérmintákkal a laboratóriumba.

24

A mentősök egy középkorú férfit tettek le a vizsgálóban. Antonio Rizzo, mint az ambulancia ügyeletes, lelkiismeretesen és hosszasan vizsgálta. A betegnek nemcsak az arca, de egész teste is viaszhalvány volt, s bár reflexei kiválthatók voltak, kontaktust nem lehetett vele teremteni. Az eszméletvesztés határán volt.

Rizzo doktor csaknem biztos volt benne, hogy vagy perniciosus anaemia, vagy megaloblastos leukémia áll fenn. Végül is elhatározta, hogy csontvelő punctiót végez. A corpusba a II. és III. borda között haladt be mintegy tíz milliméter mélyen. Óvatosan, még egy-két milliméterrel előbbre tolt a tűt, és kiszívott 0,2 milliméter csontvelőt. Az ambulanciával szomszédos kis laboratóriumban az asszisztencia elkészítette a kenetet, és gyorsan megfestette. Már az első felületes vizsgálat után sem maradt semmi kétség Rizzo doktorban, hogy a leukémia diagnózisa volt helyes. Mintegy négyszáz sejtet számlált le biztonság okáért, véleményét pontosan feljegyezte a beteg kórlapjára és intézkedett, hogy a saját osztályára vigyék. Már éppen el akarta hagyni a vizsgálót, amikor főnöke, Umberto Javarone belépett:

- Megérkezett a leukémiás beteg?

Antonio Rizzo meglepetten bámult rá.

- Ön honnan tudja, hogy a mentő most valóban leukémiás beteget hozott? Éppen most fejeztem be a laboratóriumi vizsgálatokat. Még senkinek sem mondtam el...

- Kedves kolléga úr, egy főorvosnak mindig és mindenről tudnia kell... - próbált mellébeszélni a főnök.

Antonio nem akarta magára haragítani Javaronét, így nem tett fel további kérdéseket.

25

- Végre együtt lehetünk - sóhajtott Victoria, amint férje ölelő karjaiban feküdt. - Drágám, annyira hiányoztál! Nekem a napok, ha nem vagy velem, csigalassúsággal telnek. Különösen az esték! Bár főnököm, Rottini doktor, hála az égnek, igencsak megpakol munkával, sőt annyi irodalmat ad, hogy alig győzöm elolvasni. De mégis... életem vágya, hogy nap mint nap együtt legyünk... Vajon, mikor érem ezt meg?

- Drága kis Victoriám! Nem tudok gyakrabban hazajönni Milánóból, ezt te is megértheted. Hidd el, nekem is nagyon hiányzol... de a munkám az Ambróziához köt. Őszintén megmondom neked, elég izgalmasnak ígérkezik a kutatási program, amiben részt veszek, persze kezdőként, mert a belgyógyászati gyakorlatom ehhez nem elég. De sokat segít Salandra Belloni doktornő, aki szintén belgyógyász, és hosszú ideje ott dolgozik.

- Hány éves? Csinos?

- Te számár! Csak nem vagy féltékeny? Egyébként, olyan velem egykorú lehet, csinosnak mondható, bár nem feltűnő jelenség. De ne butáskodj! Számomra csak te létezel - ölelte át ismét Victoriát és a vágy mint a forgószél a magasba repítette...

A beteljesült szeretkezés után Victoria vacsorát tálalt, s közben beszámoltak egymásnak munkájukról.

- Tudod, drágám, jó érzés, hogy a kórházban mindenki segítőkész. Nemcsak Rottini doktor, hanem Antonio Rizzo is a belgyógyászatról.

- Nocsak, nocsak!

- De hiszen te is tudod, hogy a laboratóriumi munka szorosan kapcsolódik a többi osztályhoz. Most pedig mint hallom, Rizzóéknál megkezdik majd a nálatok gyártott XLC-4-es gyógyszer kipróbálását. Te erről talán többet tudsz, főleg a hatástanáról. Mindenesetre a belgyógyászok nagyon reménykednek, hogy a leukémia folyamatát vagy lelassítják, vagy esetleg meggyógyítják...

- Látod, én nem hallottam arról, hogy már kórházban is kipróbálják a vegyületet. Tudomásom szerint ma még igencsak toxikus... Persze, igaz újonc vagyok a gyógyszergyártás folyamatában... de Salandra és Bruto Carminucci, a kiváló fizikus is ezt mondta. Bizonyos szerkezeti módosítások is felmerültek...

- Gondolom, a gyárnak érdeke, hogy mielőbb engedélyezzék a nagysorozatú gyártást, és az XLC 4-es valóban gyógyszer legyen - sóhajtott Victoria. Nem vagyok tisztában vele, hogy erre a hosszadalmas, és mint hallom évek óta folyó kísérletre mennyit költöttek, de feltételezem, hogy sokat... s azt akarják, hogy mielőbb megtérüljön...

- Persze, persze, ez így van, de az Ambrózia nyereségének fő forrása az úgynevezett recept nélküli gyógyszerek forgalmazása. No, meg a pletyka szerint, tudod a legfőbb főnök, Santino Cavallari, ugyancsak ért a pénz forgatásához! Nemcsak a gyárban fekszik a tőkéje, hanem szerteágazó egyéb vállalkozásokban is. Bár a részleteket nem ismerem, azóta sem beszélt velem, mióta alkalmazott. Hát persze - sóhajtott Vincenzo -, én csak egy kis hangya vagyok az óriási bolyban. Valami újfajta vegyi anyaggal is dolgoznak, de arról semmit nem tudok, mert szigorúan titkos terület.

- Csak nem mérges gázokról van szó? - meresztette tágra szemét az asszony.

- Ebéd közben Bruto néhány mondatot említett erről, de a részleteket ő sem tudja. A gyár óriási területen fekszik, több holdon, s az állatházak után újabb épületet húztak fel a napokban. Tudod, drága Victoria, én Palermóban már megtanultam, hogy amiről nem tudok, az nem is érdekel!... Szívem vágya, hogy mielőbb itt legyek nálad Torinóban, és úgy éljünk, mint normális házasok, s nemcsak hétvégi szerelmesek. Egyébként reménykedem, hogy egy év múlva talán megpályázhatnék egy belgyógyászati állást itt a környéken egy kisebb kórházban, vagy szanatóriumban. Allítólag a hegyek lábánál most építenek egy szív-szanatóriumot. Biztosan emlékszel, kirándultunk már arra! Körülbelül 10 kilométerre innen, a csodálatos Susai-völgyben, amely az

alagútjáról híres Mont-Cenis tövébe vezet. Hátha sikerülne bejutnom, hiszen belgyógyász vagyok!

- Azért ennyire nem szabad türelmetlennek lennünk - kedveskedett a fiatalasszony. - Gondolj csak arra, hogy hány évig vártam rád... Most is ezt teszem. Ha egy életen át várni kellene... én akkor is várnék... mindig téged várlak!... - ölelte át forrón és szenvedélyesen. - Nagyon szeretlek, Vincenzo! Ezt soha ne felejtsd el! Talán még az életemet is odaadnám érted - fátyolosodott el a nő szeme a kissé patetikus mondatok után. Vincenzo tudta, hogy Victoria szerelme olyan szilárd, mint egy kőszikla. Az asszony jelleme és egyénisége, akaratereje és bátorsága meghazudtolja törekenységét, külsejét.

26

Nehéz napja volt, s Marcellina váratlan és értelmetlen halála megviselte. Ahogy belépett az üres, kihalt házba, hirtelen úgy érezte, mintha a lopakodó halál járna a közelében... Mindent végignézett, aztán fogta magát és visszaindult a városi lakásába.

- Nagyon kell vigyáznom, és körültekintően cselekednem... Végem lenne, ha bárki megtudná!... De olyan élvezetet jelent a bosszúm... nem mindennapi ötlet! Ismét keresnem kell... úgyis találok valakit... de megfelelő nőt..., a maffiához tartozót...

Beindította kocsiját és széleseben száguldani kezdett:

- Olyan kevés az időm! A nagyfőnök alig hagy egyetlen szabad percet... Persze - gyújtott rá egy cigarettára -, örülhetek, hogy idáig eljutottam. Ha arra gondolok, hogy honnan jöttem... Apám szicíliai halász volt! Megölték! - összerázkódott, még mindig érezte a vér émelyítő szagát... - Anyám, Isten nyugosztalja, szerencsétlen, gyűjtötte a füveket... Úristen, emlékszem, hogy nézett ki a keze... Bezzeg ha élne és tudná, hogy a fia milyen magasra jutott!!! Büszke lenne rám!... Az egyetem még álmában sem merülhetett fel. Igaz a tandíjat az egyház fizette, de amikor végeztem és drágalátos főnököm alkalmazott, az összes költséget adományként visszaadta az egyháznak. Így aztán magához kötött egy életre. De ez megfelel nekem! Mindenem van... Sokat tudok a családomról is... Ez még csak a kezdet... Tudom... tudom a külsőm..., bár a szabóm a legjobbat, legdrágábbat készíti el... ruháim, cipőim szépek... De a vonásaim! Ahogy egyszer egy kurva mondta: Olyan vagy szépfiú, mintha az ördög szült volna!

A szúrós szemed, a hajlott vállad, a rücskös-foltos arcod... Szerencse, hogy ennyit fizetsz... - csengett vissza a csaj szava a fülében.

Végre megérkezett. A Como-tó felől jött be az autópályán, kicsit lassított, amint feltűnt előtte az olaszok által "csodának" nevezett építmény, a híres dóm. Méreteivel és tömegével mindig újból és újból lenyűgöző hatással volt rá.

Igaz, a föld harmadik legnagyobb temploma, de az ő számára a világ közepét jelentette! A Szent Péter bazilikát csak egyszer látta Rómában, a híres Sevillai katedrális pedig soha.

- Nem véletlen - merengett el -, hogy ezen a csodán hat évszázad építőmesterei dolgoztak, s az égbetörő francia és német gótika művészei és az olasz alkotók valami fenségessé hozták létre.

Aztán balra fordult, s letért délnyugatra. Percek múlva a szédítő forgalmú kereszteződésnél állt meg piros lámpára, a Via Dante sugárútnál.

- Már csak tíz perc és otthon vagyok! - Az új negyedben bérelt egy négyszobás lakást, amely az ENI irodaház zöld üveggel burkolt, hatalmas épületétől csupán öt percre helyezkedett el. Három évvel ezelőtt egy vállalkozó megragadta az alkalmat, és olyan házakat tervezett, amelyek szorosan illeszkedtek az égbetörő épületekhez, a város képéhez. A férfi az egyik nyolcemeletes apartmanház első szintjén bérelt lakást, amelyet minden fényűzéssel ellátott. A kocsiját a garázsban hagyta, majd a portásnak odaköszönve komótosan, kezében fekete bőr aktatászkájával a lifthez lépett.

- Uram - szolt utána az idős férfi. - Délután ezt a táviratot hozták önnek! - adott át egy összehajtott borítékot.

- Köszönöm.

Lakását kinyitotta, táskáját letette az előszobába, s feltépte a borítékot:

“Holnap tíz órakor váratlan igazgatósági ülés lesz. A megbeszélte anyagot készítsd el!”

Aláírás nem volt.

- Mi a fene? Egy héttel előbbre hozták a döntést??? Nem baj, már csak egy rövid összefoglalót kell készítenem...

27

Luciano Sabatini sápadtan, idegesen járkált le-föl apja szobája előtt. Gyűlölte, ha megvárakoztatták, s most még jobban haragra lobbant, hogy az öreg már félórája tárgyalt valakivel négyszemközt. Luciano gyomra remegett, ha arra gondolt, mit kap majd az apjától...

- Gyere, gyere Luciano - nyílt ki a hatalmas tölgyfa ajtó. - Nem számítottam rád - ölelte át fiát. Aztán, amikor beértek az irodai szobába, Enrico nyájassága szertefoszlott, s durva hangon ráförmedt a fiára:

- Mi a fenét keresel te itt? Tudomásom szerint még Palermóban kellene csapnod a szelet Cecilia Salasnak!

Luciano leült az egyik fotelbe, komótosan rágyújtott, s igyekezett leplezni idegességét:

- Az a szemét csaj átjött Milánóba...

- Micsoda??? S legalább meghódítottad? Megmondtam, mit kell tenned! Az asszony kapcsolataira, részvényeire szükségem van! - üvöltött torkaszakadtából a hatalmas testű férfi. - Most hol van a nő?

- Santino Cavallarival. A Hotel Édenben szállt meg, és szeretne látni...

- Te sültbolond! Még egy ilyen egyszerű feladatot sem tudok rábízni! Minek is tanítottalak? Francot sem ér a diplomád! Egy léhűtő vagy, aki még az ágyában sem tud felmelegíteni egy asszonyt!!!

- Ugyan apám, hallgass meg végre! Cecilia már a második találkozásunk után tudta, ki vagyok! Nem én mondtam meg, hidd el nekem! Egyébként még mindig Vito Galuppi csodálatos villájában lakik...

- Hagyd abba ezt a süket dumát! Azt hiszed, nem tudom, hogy a nő hol lakik és milyen üzleti kapcsolatai vannak?! Értsd meg, te lökött, most éppen rá van szükségem! Ezért küldtelek oda! De te egy hatökör vagy! Pontosan ismerem szerencsétlen megboldogult Vito Galuppi villáját, jártam akkoriban ott. A te feladatod most az volt, hogy Cecilia Salast meghódítsd. Ehelyett, idehoztad Milánóba, s egyenesen Santino karjaiba. Azt hiszed, te sültbolond, hogy Cecilia véletlenül ment az Ambrózia Gyógyszergyárba? Nyilván már ő is megtudott valamit az új vegyületről!!!

- És ez miért baj? Hiszen a leukémia elleni gyógyszert rövidesen kipróbálják, nem?

- Látom, Luciano, reménytelen eset vagy! Santino Cavallari nemcsak gyógyszereket gyárt!... Mást is... De talán jobb, ha erről nem beszélek neked, amilyen hülye vagy, még kifecseged valahol!... Talán még azt is, hogy ebben a mi családunknak is milliói fekszenek! Persze - tűnődött el az öreg Sabatini -, a Kaszinóból a fele már eddig is befolyt...

- Mi a fene? Nekünk van érdekeltségünk a Kaszinóban? Melyikben?

- No, most már elég, Luciano! Legszívesebben megölnélek... Hogy nemzhettem egy ilyen átkozott balekot, aki nemhogy semmihez sem ért, de mindent elront! Szóval, mikor randevúzol Ceciliával?

- Velem nem akar találkozni, csak veled!

- Mi a fene! Ez egy új fordulat!?

- Igen. Azt üzente, hogy a szálloda éttermében lesz este nyolckor, kéri, hogy te is legyél ott. Egyébként fura egy nő... Olyan ványadt, semmitmondó, szerintem az üzleti életet sem ismeri, semmiféle iskolája nincs... Valami zárdába járt, de azt is otthagya. Lehet, hogy Szicíliában menőnek számít, de itt, északon szerintem labdába sem tud rúgni. A mi családunknak nem lehet szüksége erre a buta libára!

- Hát, Luciano, neked aztán teljesen elment a józan eszed! Ez a csaj, egy

hatalmas és szerteágazó üzlet főnöke! Nemcsak simán át tudja mosni a pénzt, hanem Szicíliában a férjétől örökölt üzletei, gyárai vannak! Értsd meg végre, hogy annak a nőnek a kisujjában több a sütnivaló, mint a te buta, agyalágyult fejedben. Ha így haladsz, és csak az édes élet álmait kergeted, meghülyülsz a sok italtól, nőtől, sőt még az is lehet, hogy a fű sem áll tőled messze!... Halljam az igazságot!

- Egyszer vagyok fiatal, és élni akarok. A barátnőimet pedig én választom meg...

- Csak nem az én pénzemen!!!

- A pénz a családé! Te pedig egy zsarnok, öreg, hájas, visszataszító alak vagy! - fordult ki önmagából Luciano, és teljesen meglepedve az érdekeiről, életében először szembeszállt az apjával.

Az öreg hallgatott egy darabig, aztán átható tekintettel nézett az egyetlen gyermekére:

- Jól jegyezd meg, Luciano! A jövőben, ha egyetlen alkalommal is hibázol...

- Akkor mi lesz? A bérgyilkosaidal megöleted a saját fiadat? Vagy ahogy szoktad, balesetet készítesz elő?

Enrico Sabatini szeme villant egyet, s mint a kaméleon, megváltozott. Kedvesen, évődve szólt a fiához:

- Na, rendben! Este elmegyek, és Cecilia Salassal vacsorázom. Te pedig Luciano, vegyél ki néhány nap szabadságot és pihenj! Vagy tudod mit! Utazz el a páрмаi házukba, vidd magaddal egyik barátnődet, aztán ha megnyugodtál, keress meg! Rendben?

Luciano megkönnyebbülten távozott, s elkönnyvelte magában, hogy hirtelen és váratlan kitörése meghozta gyümölcsét.

- Apám végre belátta, hogy nem dirigálhat nekem, nem fogok úgy ugrándozni, ahogy ő akarja!...

Amikor egyedül maradt Sabatini, összeszorított fogai közül maga elé sziszegte a szicíliai mondást: "Az akadályokat nem megszüntetni kell, hanem legyőzni, így a veszteség gyakran győzelemmé változik." Felállt és elkezdett le-föl sétálni a szobában. Végül elhatározásra jutott... Meg kell majd tennem... A családunk érdekében...

A Santa Maria Kórház belgyógyászati osztályán rövid időn belül öt új leukémiás beteg feküdt. Antonio Rizzo a reggeli kisvizitet befejezte, amikor látta, hogy Victoria Tomasini jön felé a folyosón.

- Jaj de jó, hogy látlak, Antonio! Ezt a vérvizsgálatot már harmadszor végeztem el - vette elő az irattartóból a leleteket -, de egyszerűen nem értem! Első alkalommal megállapítottuk, hogy a beteg fehérvérsejtjeinek a száma extrém magas, tehát leukémiában szenved. A kontrollvizsgálatnál kiderült, hogy tévedtünk, és a betegnél a vérkép normális. Ezután Javarone doktor ismételt vizsgálatokat kért, s ebből az derül ki, hogy igenis magas a fehérvérsejt-szám, sőt még myeloblastokat is találtunk és sok polymorph magvú neutrophil granulációjú sejtet...

- Nem értem! Nem értem! - nézte meg Rizzo doktor is a leleteket. - Csináljatok csontvelőkeneteket is! A beteget egy másik kórházból, Veronából szállították át hozzánk, s a zárójelentésében egyértelműen leukémia szerepel. Már akkor sem értettem, hogy miért nem a veronai kollégák kezelik, de nem az én asztalom, hogy kit vesznek fel hozzánk, a Santa Mariába. Egy tény, hogy Javarone már három betegünknek adagolja az Ambrózia új készítményét... Állítólag az engedélyezési eljárás befejeződött... valami ilyesmit mormogott a főnök. De ki tudja, mi van a háttérben? Az tény, hogy az Ambrózia elnöke, Santio Cavallari mostanában gyakran megfordul nálunk...

Majd folytatta:

- Gyere Victoria, mutassuk meg a leleteket a főorvosnak, hátha ő okosabb! Egyébként is szigorúan ő kezeli a leukémiás betegeket. Bennünket, beosztottakat szinte a közelükbe sem enged...

Umberto Javarone éppen a nővérekkel kávézott. Gyakorta előfordult, hogy betért a nővérszobába, és reggelenként ott itta meg a friss erős feketéjét, mondván, hogy a beosztottjaival úgyszincs máskor ideje a szakmai dolgokon kívül beszélgetni. Clara Rondi nővér éppen azt ecsetelte főnökének, hogy a legújabb horror film, amelyet előző este látott, milyen vérfagyasztó volt.

Javarone, amikor megpillantotta Rizzót és mellette Tomasini doktornőt, azonnal felállt, kedvesen a nővérek felé fordult:

- Köszönöm a kávé, de szólít a kötelesség!

A két fiatal orvost áthívta a szobájába:

- Tessék, miben állhatok a rendelkezésükre?

- Szeretném megkérni a főorvos urat, hogy konzultálja meg velünk a Veronából átküldött beteg diagnózisát. Az első vizsgálat alkalmával

egyértelműen myeloblastosist találtunk, mely a következő vizsgálatnál egyszerűen eltűnt! Még egyszer megismételve újra pozitív leletet kaptunk, s most nem tudjuk mit csináljunk?

- Csontvelőt néztek?

- Nem, Rizzo doktor éppen most javasolta - válaszolt Victoria.

- Nos, akkor sürgősen végezzék el együtt a punkciót, javasolom, hogy legalább két sorozat kenetet készítsenek, különböző festési eljárásokkal. Ha készen van, szóljanak, magam is szívesen megnézem.

Victoria és Rizzo doktor bementek a kórterembe, ahol a leukémiások feküdtek. A második ágyhoz léptek, és Victoria felszívott egy ampulla hígított Xylokain injekciót, Rondi nővér jóddalattal letörölte a sternumot, az orvos pedig infiltrálta a punkciós területet.

Rizzo néhány perc várakozás után gyakorlott mozdulattal vitte be a csontba a tűt, kiszívott némi csontvelőt, majd ragtapasz csíkkal lezárta a szúrás helyét.

Mindketten átmentek a laboratóriumba, ahol Javarone utasításának megfelelően, több sorozat kenetet is készítettek. Victoria rutinos mozdulatokkal kezdte a készítmények festését. Mikor befejezte, valamennyit leöblítette desztillált vízzel és betette a szárítószekrénybe.

Körülbelül húsz perccel később a főorvos lépett a laboratóriumba.

- Éppen elkészültünk főorvos úr, a legjobbkor jött.

- Nos, akkor nézzük, kollégáim! - ezzel a mikroszkóphoz ült, melybe Victoria már betette az első preparátumot.

A főorvos hosszasan vizsgálta, míg Victoria és Rizzo két másik mikroszkópon nézték a csontvelőkeneteket.

- Nagyon felszaporodott a monocyták száma. Ha jobban megnézik kollégáim, néhány Auer-pálcát is láthatnak, ezeken kívül polymorph magvú, neutrophil granulációjú sejteket. Talán egy kenetet meg kellene PAS-sal is festeni, hogy jobban lássuk a különbséget. Hogy az előző vizsgálatok során hova tűntek ezek a jellegzetes elemek, azt nem tudom, de itt kétségtelen, hogy myeloblast-leukémiáról van szó, mely, mint tudják, az akut leukémia legrosszindulatúbb alakja...

- Hogyan folytassuk a kezelést? - kérdezte Rizzo.

- Nos, szerintem a corticosteroidok és cytostaticumok együttes alkalmazása, méghozzá lökéskézelésként nyújtja az egyetlen, bár így is halvány reményt. Vincristint és Prednisolont javasolok, amit egészítsünk ki az Ambrózia XLC 4-es készítményével, kétszer naponta.

- Alkalmazhatjuk ezt már, főorvos úr?

- Igen, kedves Tomasini doktornó, ilyen esetekben. Sok reményt nem látok, de ez az egyetlen, amit megpróbálhatunk...

29

Cecilia Salas úgy vonult be az étterembe, mint egy királynő. Hosszú, lila szoknyát viselt, hozzá fekete blúzt és a vállára egy kendőt terített. Hajába a szoknya színéhez hasonló virágot tett. Az egész nő légies jelenségnek tűnt, s úgy lépkedett, mint aki tisztában van szépségével és egyben fontosságával is. Azonnal észrevette Santinót, aki egy konyakot kortyolt.

Ceciliát megölelte és megcsókolta:

- Drága Ceciliám, igencsak vártalak, furdal a kíváncsiság váratlan érkezésed miatt!

- Kedves Santino! Mi ebben a különös? Látni akartalak!

- Hát persze... persze - mosolyodott el a férfi -, azért a háttérben lehet valami! De előbb vacsorázzunk, aztán beszéljünk! Rendeljük meg az ételleket. Aperitifnek mit kívánsz?

- Én is konyakot kérek.

A pincér hozta az étlapot, s alapos tanulmányozás után Santino megrendelte a fenséges vacsorát. Közben mindenről társalogtak, mint régi barátok, s a kávé a bárba kérték.

- Kedvesem, most már ki vele, miben segíthetek?

- Hát nézd, Santino, egy komoly elhatározás érlelődik bennem...

- Micsoda? Csak nem jössz át északra?

- De igen. Torinóban kívánok letelepedni! Vásárolok egy házat, s itt akarok néhány üzletbe beszállni...

- Cecilia, én okos teremtsnek ismerlek, s ha te ezt eldöntöted, akkor annak valami oka van. Kérlek, légy hozzám őszinte, és mondj el mindent!

- Az eseményeket Luciano Sabatini megjelenése gyorsította fel. Képzeld el, az a hülye ficsúr, mert másnak nem tudom nevezni, először mint turista mutatkozott be. Hát engem sem ejtettek a fejemre! Megismerkedésünk után a második napon már tudtam, honnan fúj a szél! A drágalátos papa küldte hozzám, ami később ki is derült. Az az idióta Luciano mindent elmesélt néhány nap múlva. Igaz, meglehetősen csinos férfi - gondolom te ismered -, jogász, de mint mondotta, őt nemigen érdeklik az üzleti kapcsolatok. Az apja szigorú utasítására jött Palermóba, azzal a megbízással, hogy mindenáron hódítson meg és kérjen feleségül. Ezt a baromságot! Erre az apja egy hónapot adott neki. Így aztán két hét ott tartózkodása után megmondtam, hogy én is átjövök vele és beszélni akarok az apjával. Ez meg is történik holnap. Először úgy

terveztem, hogy ma este találkozom veled, de aztán rájöttem, jobb, ha először veled beszélem meg az ügyeimmet.

Santino nem vágott közbe, de amikor az asszony befejezte, azonnal megkérdezte:

- Csak nem azért akarsz áttelepülni ide, hogy a Sabatini családdal társulj? Látod, ezt nem tanácsolom...

- Nem, nem, dehogy! Valamiért szüksége lehet az apjának az én palermói hatalmas földjeimre. Ezt is elárulta Luciano. De pontosan nem tudta miről van szó. No, majd kifaggatom az öreget!

- Drága Cecilia, még mindig nem válaszoltál! Valójában miért akarsz átköltözni északra? Az elmondottakból nem tudom kideríteni. Hiszen az Ambrózia Gyógyszergyár részvényei is hoznak a konyhára, tudomásom szerint az egyik itteni bankkal is kapcsolatban vagy. Mit akarsz még? Palermóban a tanácsadóid révén megdupláztad a vagyonodat, minden remekül megy, mi értelme van az átjövetelednek?

Cecilia összehúzta szemét és meglehetősen zord hangon válaszolt:

- Ott akarom hagyni Szicíliát, persze úgy, hogy az üzleti érdekeltségeim megmaradnak, s havonta egy vagy két alkalommal átrepülök. Vettem egy repülőgépet, s alkalmazok egy pilótát is.

Santino szólni sem tudott a meglepetéstől.

- Gratulálok, drágám, tehát te már jó előre elterveztél mindent. S itt, északon milyen üzleti vállalkozásba akarsz kezdeni? Mert gondolom, az egész ügynek ez a lényege.

- Hát... sok függ a Sabatinivel való tárgyalásomtól.

- Csak nem képzeled, hogy ő bármibe is bevesz téged?

- No, ez azért nem egészen így van! Ha a menyének elfogadott volna, akkor most itt a lehetőség, hogy üzleti partnere legyek...

- Cecilia, te összekevered a dolgokat. Azt tanácsolom, hogy ezt az egészet vedd ki a fejedből!

- Inkább a vegyi kutatásokról mesélj drága barátom, hiszen mint részvényesnek jogom van tudni, hogy abban az új részlegedben mivel foglalkoztok?

- Te ezt honnan szeded? Miféle vegyi részlegről zagyválsz!

- Santino! Ne játszd meg magad! Megtudtam, hogy felépítettél egy speciális részleget, s valami újdonsággal akarsz kijönni. Még azt is csicseregték a szicíliai kismadarak, hogy a vegyi anyagot, vagy nem is tudom minek tiszteljem, valahová Afrikába, vagy Dél-Amerikába kívánod majd később szállítani...

- A madárkaid rosszul csicseregtek, kedvesem! Nálunk a leukémia elleni gyógyszer kutatása folyik, no és mellette természetesen új vegyületeket is próbálunk felfedezni. De ez minden gyógyszergyárban így van. Mint részvényes, tudhatod, hogy a kutatások finanszírozására valahonnan elő kell teremtenünk a pénzt. Én üzletet látok a vegyi anyagokban, ezek kipróbálása majd az új részlegünkben történik...

- Erről miért nem tájékoztattad a részvényeseket?

- Nem tartottam fontosnak! Ha most megkérdeznék, hogy hányfajta gyógyszert gyártunk, fogadok nem tudod. Az osztalékot viszont minden évben zsebre vágod. Majd az év végi közgyűlésen beszámolok a vegyi témáról... Ennyi az egész és nem több.

- Hogy van Vincenzo Tomasini?

- Látom, érdekel a sorsa. Salandra Belloni belgyógyással együtt dolgozik. A kutató részleg vezetője Tullio Ernini, valamint a laboratórium főnöke, Nino Bonacchi is igen elégedetten nyilatkoztak az orvos munkájáról. Persze, még sokat kell tanulni neki...

- És a kis hitvese? Kibírja, hogy a férje másik városban él?

- Ugyan, Cecilia! Vincenzo, ha egy szabad perce van, mesélik, rohan a feleségéhez Torinóba! Dúl a szerelem közöttük - hangsúlyozta a férfi a mondatot.

Még egy félórát maradtak, aztán Santino elkísérte Ceciliát a szállodába:

- Felmehetek? - kérdezte azzal a kedves mosollyal, amelyet annyira szeretett az asszony.

- Hát persze, te számár, csak nem sértődtél meg, hogy nélküled döntöttem, és otthagytam Sziáliát!

30

Santino Cavallari idegesen járkált a szobájában. Umbertót várta. A részlegek jelentése az XLC 4-esről, lehangelő volt. Csak meghatározott esetekben alkalmazhatták, amikor teljesen egyértelműen bizonyította a kórház, hogy az illető valóban gyógyíthatatlan leukémiás beteg.

- Ha így haladunk - dühöngött magában Santino -, hosszú évekig elhúzódhat a piacra dobás és a külföldi értékesítés! A részvényeseknek pedig nem tudok majd elszámolni a pénzzel, amit ebbe, az évek óta tartó kutatásba beleöltem... Hiába növekedett az elmúlt fél évben a gyár értékesítése a kész gyógyszerekből nyolc százalékkal, ez semmi - legyintett. - Meg kell találnunk a megoldást, s ebben Javaronénak kell segíteni! Egyébként is, ha ezt befejezzük, már újabb terveim vannak... - sóhajtott, amikor kinyílt az ajtó és

titkárnoje, Orsella bejelentette vendége érkezését.

- Gyere, gyere - ment elé Santino. - Már nagyon vártalak.

- Mi a baj? Látom ki vagy bukva önmagadból. Pedig már elkezdtek a Veronából átküldött beteg kezelését az XLC-4-gyel, sőt a te közreműködéseddel még négy beteget kaptunk, így az osztályunkon jelen pillanatban öt leukémiás fekszik! Az éjjel meghalt a tizenhét éves Editta Protino, de az ő állapota nagyon előrehaladott volt.

- No, ülj le Umberto, s megpróbálom vázolni a tennivalóidat - váltott kicsit élesebb hangra Santino.

- Az első lépés: újabb betegeket kell szereznünk! Ha ilyen tempóban haladunk, évek alatt sem készülünk el a vizsgálatokkal! Ezt pedig nem engedhetjük meg magunknak!... Persze, nem írhatjuk elő rendeletben a leukémiás betegek szaporodását! De erre is megoldást kell találnunk, méghozzá a te segítségével, Umberto!

- - Már megint mibe akarsz belerángatni?

- Mióta vagy ilyen fehérlelkű?

- Tudod jól Santino, hogy ebben az egészben, mármint az XLC-4-es kipróbálásában, azért vagyok benne, mert végül is reménykedem, hogy ez a vegyület előbb-utóbb gyógyszer lesz, és valóban segít e szörnyű betegség gyógyításában!...

- Ebből a szép szövegből egyetlen dolgot hagytál ki, mégpedig a neked juttatott pénzt!... Erre pedig, tudomásom szerint... állandóan szükséged van...

- Jó, akkor mondd, mi az ötleted?

- Mesterségesen kell leukémiás betegeket produkálnunk!!!

- Te atyaúrsten, megőrültél, Santino? Az emberek nem egerek, hogy csak úgy kísérletezzünk rajtuk!...

- Nem erről van szó. Figyelj! Tudod jól, hogy területünk hátsó, eldugott részében, az állatházon túl, felépíttettem egy speciális kis üzemet, ahol terveim szerint egy újfajta vegyianyagot akarok majd később előállítani. E pillanatban azonban még nem jöttek meg a gépek.

- Hogy kapcsolódik ez a mi ügyünkhöz?

- Igen egyszerű, neked kell a megoldást kitalálni! Ideiglenesen ott fogják drázsírozni a fogyókúra és vérszegénység elleni gyógyszereket. Azonban akik ott dolgoznak, megbetegszenek...

- Mi az, hogy megbetegszenek?

- Nos, a távolabbi feladatokra tekintettel, az épület ablakai és ajtóai speciális, légmentesen záró anyagból készültek! Ha a szellőző berendezéseken keresztül benzolozt juttatunk a helyiségekbe, az ott is marad, és biztosítja az állandó

expozíciót azoknak, akik ott dolgoznak!...

- De az ég szerelmére! - kiáltott fel Javarone doktor. - Ez egy tervszerűen elkövetett lassú gyilkosság!!!

- Nos, a kérdésnek ez az oldala számunkra nem túl érdekes! A munkásokat természetesen nagyon jól meg fogjuk fizetni. Három-négyszeresét kapják, mint a többiek! Ennek úgysem tudnak ellenállni, és nem fognak kérdezni semmit! Mindenesetre igyekszünk majd egyedülálló embereket találni, de ebben segít Enrico Sabatini is... - hallgatott el az Ambrózia elnöke.

- Nem értem... nem értem... Enrico Sabatini hogy kapcsolódik ebbe? Tudomásom szerint ő egy vállalkozó, s nem gyógyszergyári vezető!

- Kedves Umberto! Sokat kell még tanulnod, hogy a szövevényes családi kapcsolatokat átlásd! Inkább azt mondd meg - állt fel az asztaltól Santino -, hogy véleményed szerint, mennyi ideig kell egy egészséges embernek benzoligózból dolgozni, hogy leukémia fejlődjön ki?

- Hát, ez elsősorban a töménységtől függ, és az időtől, amit a gőztérben megszakítás nélkül eltölt. Ha öt-hat óra lehetne naponta, úgy nagyon gyors kifejlődésre lehet számítani. Esetleg egy-két hónap alatt várható már eredmény...

- Nem tudnád ezt gyorsítani?

- Emberen még senki sem próbált leukémiát előidézni kedves barátom, ha nem tudnád!!!

- Éppen itt az ideje, hogy te most megpróbáld! Ne feledkezz meg arról, ha beválik az elgondolásunk, s a vegyületet nagy sorozatban gyárthatjuk, később az emberiség jótévői lehetünk!...

31

Giovanni Labi már három éve volt Santino Cavallari titkára. A jogi diploma megszerzése után az Ambrózia elnöke, egy barátjának javaslata alapján, maga mellé vette. Nem is csalódott, az ambiciózus fiatalemberben, aki nem csak jogászai tudásával, hanem állandó tenniakarásával is igyekezett Santino jobbkeze lenni.

A huszonnyolc éves Giovanni Labi főnökétől nem csak az értékeket sajátította el, amelyek egy üzletember számára fontosak, hanem megtanulta azt is, hogy hallgatni kincset érő tulajdonság! Így aztán Santino elégedett volt titkárával, aki nem csak a jogi formulák megfogalmazásához értett, hanem a különböző egyéb, üzleti tranzakciókban is aktívan részt vett.

Este tizenegy óra volt, és a fiatalember a titkárnőjének még mindig diktált. Angela Bossi már a negyvenes éveinek elejét taposta, s életének egyetlen célja

és értelme volt az Ambrózia Gyógyszergyárban végzett érdemi munka. A korosodó lány, aki nem talált eddig megfelelő partnert, istenítette Giovanni Labit és Santino Cavallarit. Életét csak főnökei kiszolgálása töltötte be. Így soha nem lamentált, ha sokáig kellett túlóráznia, s az sem számított, ha fél éjszakán át gépelt, mert tudta, hogy Giovanni Labi is az életét tette fel a gyógyszergyár sikeres működésére. Most is, már meglehetősen fáradt volt, de még egy sóhajt sem engedett meg, mert tudta, hogy Giovanni most állítja össze azoknak a külföldi cégeknek a listáját, akik a titkos üzem működésében a továbbiakban részt vennének.

Éjfélre végeztek. Giovanni úgy gondolta, hogy körülnéz Milánóban, hátha talál valakit...

Hajnali három órakor az egyik híres és fényűző lokálban kötött ki, ahol a lányok egyetlen óráért több millió lírát kértek.

- Mindezt megengedhetem magamnak!

De végig sem gondolhatta, mert az asztalához ült egy festett hajú szőke szépség, aki meglehetősen rámenősen és gyors tempóban próbálta a férfit meggyőzni, hogy a szobájában igyák meg a whiskyt. Giovanni előre kifizette az összes költséget, de amikor a második emeletre értek, úgy érezte, hogy férfiassága elhagyta, s egyáltalán nem kívánta a lányt. Aztán félórai próbálkozás után magáévá tette, de örömét nem lelte az aktusban...

- Nem az igazi! - sóhajtott fel, amint a lány öltözködni kezdett:

- Mondd csak, nem vagy te buzi? Úgy viselkedtél, mint aki...

- Tessék, ne folytasd! - nyújtott át pluszként háromszázezer lírát a férfi, s egyetlen vágya volt, hogy a nő tűnjön el a szeme elől.

- Ezért kell még valamit tennem?

- Semmit!

Amikor a kocsijához ment, elgondolkozott azon, hogy miért-nem tud szajhákkkal lefeküdni. Utáлом ezeket az éjszakai mulatókat - dühöngött magában.

32

A hatalmas irodaépületben már sötétek voltak a szobák. Csak Santino Cavallari ült az íróasztalnál és várta vendégeit: Javarone belgyógyászt és beosztottját, a jól képzett, fiatal Bruto Carminuccit.

A két férfi egyszerre érkezett meg. Santino, szokásától eltérően eléjük ment, s az ajtóban fogott kezet velük.

- Örülök, hogy itt vagytok, mert igencsak sorsdöntő ügyekben akarok mindkettőtökkel tárgyalni.

- Gondolom az XLC-4-es vegyület lesz napirenden - szólalt meg Javarone.
- A múltkori beszélgetésünk után sokat gondolkoztam, hogyan állítsunk elő mesterségesen leukémiát. Végül is egyetértek veled, a benzolt tudnám javasolni. Egyrészt azért, mert a csontvelőhöz való kötődése csaknem húszszoros, mint más vegyületeké, azonkívül lipoid oldékonysága miatt a zsírszövetben felhalmozódik. Utánaolvastam az irodalomban és úgy tűnik, egyszeri benzolexpozíció kiürülése öt-hat napig is eltart, tehát elegendő, ha csak minden harmadik nap keverünk a levegőhöz megfelelő mennyiséget. A számítások azonban már inkább Carminuccira tartoznak.

- Ismered a biztos halálos dózist is?

- Természetesen. Két térfogat-százalék benzolgőz a levegőben hat-hét perc alatt halálos mérgezést okoz.

- Ez esetben igen óvatosaknak kell lennünk! Nem fogunk fél százalék fölé menni, ezt is minden második vagy harmadik napon keverjük a levegőbe. Közben gondosan figyelni kell a munkások viselkedését és az esetleges mérgezési jeleket.

- Ilyenformán talán jelentősen lerövidíthetjük a benzoladagolás idejét, nem gondoljátok? Bár, én nem vagyok szakember - tette hozzá Santino.

- Valamelyest minden bizonnyal, túlzottan azonban nem, mert ha az expozíció nagyon rövid ideig tart, félő, mint már említettem, hogy éppen a csontvelő károsodás nem fog kifejlődni - mondta Javarone. Majd így folytatta:

- Különös szerencsénkre, a benzol éppen myeloid leukémiát okoz, erithroblastosissal, így az XLC 4-gyel nem lesz gondunk, hiszen a leukémiának éppen ez a fajtája reagál rá a legjobban. Mindenesetre - tartott egy kis szünetet a belgyógyász -, túlzottan siettetni valóban nem lehet a dolgot, mert ha növeljük az adagot, úgy elsősorban az idegrendszeri tünetek, nyugtalanság, neuritisek, gastrointestinális panaszok lépnek előtérbe. Véleményem szerint, három-négy hétnél jobban nem lehet lerövidíteni a dolgot.

- Én csak attól félek, hogy az új vegyi részlegben, ahova most csomagolókat állítottunk be, valaki rájön, hogy időnként a munkásoknak benzolt adagolunk.

- Ugyan, Bruto - szólt kicsit ingerülten Santino -, ez egyáltalán nem valószínű, nincs olyan gyógyszergyár, ahol ne használnának benzolt valamilyen folyamathoz.

- Szerintem - kapcsolódott a vitába Umberto -, ott még jobban meg kellene szigorítani az őrséget.

- Ez már nem a ti feladatotok, hanem az enyém - szólt Santino. - Nagyon bízom abban, hogy egy hónap múlva már küldhetem a betegeket hozzátok, Torinóba - fordult a belgyógyászhoz. - Remélem, a Veronából áthozatott leukémiásoknak adagolod a szert?

- Igen, és meglepően jó eredménnyel!

- Milyen jó, hogy apád munkát kapott az Ambrózia Gyógyszergyárban, s állítólag holnaptól te is ott dolgozhatsz - fordult a szikár asszony, a fiatal tizenhét éves Arabellához. - Ha ketten kerestek, előbb-utóbb kifizetjük az adósságunkat!...

- Igen anyám - felelte elmélázva a lány -, de nekem nem tetszik, hogy apámnak újabban állandóan fáj a feje, szédeleg, olyan sápadt az arca, remeg a keze...

- Ugyan lányom, ne zagyválj össze-vissza mindent! Örüljünk neki, hogy Santino Cavallari gyárában dolgozhat! Nem olyan nehéz az a munka. Valami gyógyszereket, vagy mit tudom, én, mit csomagol. Összesen öt óra a munkaideje, s többszörösét kapja azokénak, akik más üzemrészben dolgoznak! Ez aztán nagy szerencse... Te is tedd össze a kezed, hogy holnaptól van munkád...

- Igazad van anyám, de egy kicsit félek is...

- Mitől?

- Állítólag néha nagyon rossz ott a levegő... emlékszel, ezt apám is mondta...

- Na és? Öt órát kibírsz! Hány szicíliai falusi lány áldaná a Madonna nevét, hogy itt, ebben a nagyvárosban dolgozhat! Emlékezz csak vissza, csupán néhány hónapja írt apád unokabátyja levelet, hogy jöjjünk ide, mert itt akad munka. Igaz, ő fizette előre az utazás költségeit, meg segített hozzá ehhez a kis szobához itt a piactéren, így megszűnhet a nyomor és az éhezés! Lányom, lányom - csóválta az asszony a fejét -, boldog lehetnél! Majd a fizetésedből igyekszek összekuporgatni annyit, hogy rendesen férjhez adjalak...

- Jól van anyám... - hajtotta le fejét Arabella. Egy órával később csengettek. Arabella ment ajtót nyitni. Egy jól öltözött, számára ismeretlen fiatalember állt a bejáratnál.

- Grimaldi lakás?

- Igen.

- Az Ambrózia Gyógyszergyárból jöttem! Kérem, ne ijedjen meg, az édesapja munka közben rosszul lett. A részlegvezető úgy látta jónak, hogy kórházba szállítsák kivizsgálásra, és a szükséges gyógykezelésre...

- Melyikbe vitték édesapámat? Nem vagyok ismerős itt...

- A főnök, átvitette Torinóba, ahol Észak-Olaszország egyik legjobb kórháza van. A belgyógyászaton azonnal megkezdték a vizsgálatokat.

- Hogy jutok én oda? Anyám lement vásárolni, s percek alatt visszaér. Nagyon szeretnénk meglátogatni...

- A mérnök úr erre is gondolt! A ház előtt áll a gyár egyik kocsija, nagyon szívesen átviszem önöket Torinóba, ha nem ismerősök ott.

- Előre is köszönöm! Ha megengedi, átöltözöm. Kérem, néhány percig foglaljon helyet. Addig anyám is megjön...

Valóban, néhány pillanat múlva kulcs zördült a zárban, és Nella asszony két hatalmas szatyórral a kezében megérkezett.

A várakozó fiatalember bemutatkozott, majd röviden elmondta a gyárban történeteket. Az asszony azonnal elkészült, hogy lányával mielőbb Torinóba érjenek.

Ferro Grimaldi a Santa Maria Kórház belgyógyászati osztályán feküdt. Arca sápadt volt, szeme beesett, nehezen kapta a levegőt. Láthatóan fáradt mosollyal emelte fel a kezét, mikor meglátta feleségét és leányát az ajtóban.

- Nem kell megijednetek, azt hiszem csak múló rosszullét. Talán a mérnök úr túlzott aggodalma volt, hogy beküldött engem ide...

Ebben a pillanatban a kezelőorvos, Rizzo doktor lépett a kórterembe.

- Megérkezett a kedves családja, Grimaldi úr?

- Igen.

- Nos, asszonyom, megkérhetem, fáradjon egy rövid beszélgetésre hozzám.

- Én is mehetek, doktor úr?

- Természetesen, kisasszony.

Rizzo helyel kínálta őket, és elővette az eddig elkészült leleteket:

- Nem a legjobb hírekkel szolgálhatok, asszonyom. A férjének, erithroblastosisa van, ismertebb nevén ez a leukémia egyik fajtája...

- Szent ég! Doktor úr, súlyos az állapota?

- Nos, a leukémia a vérképzőrendszer egy valóban súlyos megbetegedése. Ma már rendelkezünk azonban olyan gyógyszerekkel, melyek reményt nyújtanak arra, hogy a férjét meg tudjuk gyógyítani. Mindenesetre, hetekig tartó kórházi kezelésre kell számítaniuk, de őszintén remélem, hogy legközelebb, ha meglátogatják, talán már javulásról számolhatok be!

- Istenem, Istenem - motyogta Nella asszony - Az a nehéz szicíliai életmód! Bizony nem mindig volt mit ennünk, míg az a szerencse nem ért bennünket, hogy fel tudtunk jönni Milánóba, és a férjem ilyen remek állást is kapott! Ugye mindent elkövet érte doktor úr? Most már meg tudjuk fizetni is a fáradozását!

- Nem kell semmit fizetnie asszonyom! Az Ambrózia valamennyi dolgozójával olyan megbiztosítást kötött, mely alapján a legköltségesebb kezeléseket is díjmentesen biztosíthatjuk!

Ennek hallatán Nella asszony szeméből kicsordultak a könnyek.

- Látod, Arabella - fordult a lányához -, milyen jó, hogy holnap te is éppen abban a gyárban kezded meg a munkát! Én nem tudtam doktor úr, hogy ilyenfajta biztosítás is létezik... Nálunk, Szicíliában, ha valaki megbetegedett és nem tudta kifizetni a drága gyógyszereket, akár meg is halhatott...

34

Gino Moretti egyre idegesebb lett, ahogy közeledett a megbeszélése Enrico Sabatinivel. Tudta, hogy kiderül az igazság és a bank a csőd szélén áll! Gino olyan beruházásokat finanszírozott a részvényesek pénzéből, amelyek veszteséget hoztak.

- Méghozzá megnyit! - sóhajtott fel. Kezdetben kecsgetőnek tűnt a szardíniai érlelőhelyek kiaknázása! A számítások, az előzetes kalkulációk mind-mind a bevétel dupláját jelezték... Aztán kiderült, hogy az érc felszínre hozatala nem éri meg a befektetett tőkét, mert Sassari központjától mintegy 150 kilométerre lévő bányaterületen az előzetes becslésnek csak az egytizede található! - Előre kellett volna szólnom Enricónak az üzletről... Most mit tegyek? Könyörögjek neki, hogy adjon kölcsönt? Mindenki a bankom csődjéről pusmorog...

A reggelinél szótlanul ült Gino, s képtelen volt elhatározni magát az indulásra: Tudta, hogy Enrico nem ismer kegyelmet, ha pénzről van szó, s azzal is tisztában volt, hogy hosszúlejáratú kölcsönben reménykedhet csak... Vagy a maffia bosszúja csap le rá...

Félóra múlva már Sabatini előszobájában sétált le-föl. A vállalkozó üzletember barátságosan lépett ki szentélyéből és átölelte barátját, Gino Morettit.

- Gyere, gyere, már igen vártalak! Hiszen tudod, úgy szeretlek, mint a testvéremet - mosolyodott el a hatalmas testű férfi.

Amikor Gino leült az íróasztal melletti székre, érezte, hogy a gyomra felfordul Enrico nyájassága láttán, mert tudta, hogy Sabatini éppen most készül elvágni a torkát!...

- Hát, barátocskám, azt suttogják a verebek, hogy a bankodnál nem stimmelnek az ügyek! Tudod, mint fő részvényest, engem is érdekel a pletyka. Azért kérettelek, hogy a részleteket is megismerjem. Az ércbányászat kifizetődő - szólt oktató hangon -, de csak akkor, ha a földben van az érc és nem a tervezők és a haszonlesők fejében és rajzaiban!

- Nézd, kedves Enrico! Én jót akartam, a bank pénzét megforgatni egy látszólag kedvező üzletben! Nem tehetek róla, hogy rosszul sült el minden. Becsaptak...

- No, elég! - csattant Enrico hangja. - Neked, mint a bank elnökének,

kötelességed lett volna, hogy összehívd a részvényeseket és tájékoztasd őket a tervről! Ha nem szavazzák meg, akkor te egyedül nem léphetsz!... Vagy léphetsz... a saját vagyonodból... ami tudomásom szerint nincs!

- Azért valamennyi maradt! A feleségemnek, Sophiának van egy kisebb bankbetétje, de azzal sem oldanék meg semmit, ha kölcsönvenném tőle.

- Kedves barátom, Gino! Mennyi is a veszteség?

- Hát... körülbelül tízmilliárd líra...

- Elég! Nem körülbelül akarom tudni, hanem pontosan!

- Meghaladja a húszmilliárdot... - hajtotta le fejét a férfi, mert tudta, hogy Enrico ezt az összeget nem nyeli le.

- S mit akarsz csinálni?

- Tőled kölcsönkérni! Meglátod, fél év múlva megadom... Soha többet nem megyek bele kétes vállalkozásokba! Most az egyszer segíts ki! Tudom, az építkezésekből meg az egyéb üzleteidből te vagy az egyetlen ember, aki kölcsönadhatnád a pénzt. A részvényeseknek nem is kellene szólni... Visszaadom... meglátod visszaadom!...

Enrico csak nézte az előtte ülő férfit s tudta, hogy el kell tenni az útból, mert a jövőben még több bajt okozhat.

- Rendben van! Segítek. Most menj be a bankba, délután meglátogatlak - állt fel Enrico, és barátságosan átölelte a férfit. Amikor egyedül maradt, megnyomott egy gombot, s beleszólt: - Most intézd el! A bankba megy. Többet nem akarok hallani róla...

Gino, ahogy a sofőrje kinyitotta előtte a Mercedes ajtaját, mintha a közelében egy ismerős arcot látott volna felvillanni...- Már képzelődöm is - sóhajtott, majd beült a hátsó ülésre. Megnyugodott, tudta, hogy Enricótól még sok szemrehányást fog hallani, de a férfi segítsége megmenti a csódtól. Milyen jó, hogy annak idején együtt gyerekeskedtünk... Nyilván a régi barátságra való tekintettel nem hagy cserben. Kinézett az ablakon. Ebben a pillanatban csak azt észlelte, hogy egy fekete ruhás motoros száguld el a Mercedes mellett: Lövés dördült. Gino a gyomrához kapott, majd a feje lehanyatlott, és folyt a vér... A sofőrt két golyó lyukasztotta át... A kocsit a járdának ment. Pillanatok alatt tömeg gyűlt össze körülötte. Kibálás, szirénázó mentő- és rendőrautók sokasága állította le a forgalmat...

Enrico rágyújtott a szivarjára, amikor megszólalt a telefon:

- Uram, elintéztam a megbízást...

- Rendben! Öltözz át, aztán gyere el hozzám. A feleségednek és a két lányodnak küldök egy kis ajándékot - majd letette a kagylót.

Sophia Moretti elégedetten nézegette magát a tükörben. Haját levágatta, mert fiatalosabbnak akart kinézni. Sophia, bár Milánóban született, mégis inkább skandináv szépségnek tűnt, mivel szőke haja, éjfékete szeme, karcsú alakja nem olasz nő benyomását keltette. Már több mint tíz éve, hogy Gino Moretti felesége lett, aki iránt már az első perctől fogva semmiféle érzelmet nem táplált. Csupán a pénz játszott szerepet, no meg szülei rábeszélése, hogy a bankár felesége legyen. Apja már évtizedek óta a bank alkalmazottja volt, de soha nem vitte feljebb, mint főpénztáros. Így is kényelmesen éltek, de amikor Gino véletlenül megismerte a nála tizenöt évvel fiatalabb Sophiát, azonnal beleszeretett, s két hét múlva feleségül vette! A házaspárnak gyermeke nem volt, így Sophia az időt elsősorban jótékonykodással, sporttal és barátnőinek népes táborával töltötte. Soha nem érdeklődött férje üzleti ügyei iránt, ha azonban egy estélyt kellett rendeznie, mindig kitűnően látta el háziasszonyi feladatát.

Fizetett, s kilépett a fodrászüzletből. Kocsiját a következő utcában hagyta, s hanyag léptekkel ment felé. Ránézett az órájára és megállapította, hogy az egész napot eltöltötte, s reggel óta nem volt otthon.

- Gino már biztosan dühöng! Nem szereti, ha este, amikor hazaér, nem vagyok vele! De hát Istenem, a jövő heti nőegyleti ülést is elő kellett készítenem, ideje volt már néhány új ruhát is vásárolnom, no meg a fodrászra is szükségem volt! Nem baj - nézett rá ismét az órájára -, még csak este hét óra van. Sietek haza és a vacsorát már együtt tölthetjük Ginóval. Az utóbbi időben mindig morózus.

Éppen benyúlt a táskába, hogy a slusszkulcsot elővegye, amikor érezte, hogy hátulról valamit rányomnak az arcára, s húzzák befelé egy kapualjba... Elsötétült előtte minden...

A férfi óvatosan vezetett még az autópályán is, nem akarta, hogy megállítsa egy rendőrautó.

- Sophia Moretti kellett nekem... - gondolta magában... -, a férje az egyik fő maffiózó, most majd keresheti a drága kis hitvesét, akit állítólag imád!...

Már jócskán esteledett, amikor kocsijával megállt a háza előtt. Behajtott, majd kiemelte az elkábított női testet. Felvitte az emeleti szobába, s most nézte csak meg, milyen csinos fiatal nőt tart a karjában. Készített egy pohár bort.

- Ha felébred, megítatom!!! A finom főzetem megteszi majd a magáét - mosolyodott el, amint a hűtőszekrényből kivette a kotyvalékot.

Sophia felült az ágyon:

- Hol vagyok? Hogy kerültem ide?... Fiatalember, azonnal menjen és

ertesítse a férjemet, Gino Morettit és megkapja a váltságdíjat! Gondolom, erről van szó? Akármennyit kér, Gino kifizeti... imád engem! A címem...

- Ne fáraszd magad, Babuci - simogatta meg a nő karját. - A drágalátos férjednek nem kell váltságdíjat fizetnie... Nem minden enni segít a pénz... Csak a ti világokban hiszitek azt, hogy mindent és mindenkit megvásárolhattok! No, de elég! Vetkőzz! - csattant élesebben a férfi hangja.

- De uram, én az egyik legnagyobb bank igazgatójának a felesége vagyok! Megőrült? Hogy képzeli ezt? Fogva tartani... no nem! - állt fel Sophia az ágyról. - Azonnal kotródjon, és szerezze meg a pénzt! Akármit is zagyvál össze, tudom, hogy azért rabolt el... vagyis kábított el a kocsim mellett... Maga szemét egy alak!... Ezt még megkeserüli, a férjem nagy úr!

- Hogyne, az északi maffia tagja... de pénzzel ő sem ér el mindent... Egy pillanatra magára hagyom, kedves Sophia, ne féljen, csak a konyhába megyek, hozom a nedűt!

Sophia körülnézett a szobában. Összeborzadt! Nemcsak a szegényesen berendezett helyiség miatt, hanem az ablakokon a rácsok...

- Úristen, innen nem menekülhetek! - Eszébe jutott Gino. - Biztosan fizetni fog...

- Babuci, Babuci - hangzott fel a háta mögött. - Ezt idd ki, s meglátod, jobban érzed magad... lépett az asszonyhoz.

A nő eltolta magától a poharat.

- Idd meg azonnal - váltott át a hang. - Neked akarok jót, te féleszű!

A nő ellenkezett, ám a férfi szétfeszítette a száját és kortyonként beleöntötte az általa nedűnek nevezett italt!

- Ne félj Babuci, mindjárt érzed, hogy a mennybe jutsz!... Én pontosan tudom, hogy kell összeállítani a nedűt... Gyerekkoromban... - hunyta le a szemét, de ismét csak vért és vért látott, s a mondatot nem folytatta...

Mintegy félóra múlva, Sophia düledezve felkelt az ágyról és vetkőzni kezdett! Dobálta magáról a ruhát. Vad mozdulatokkal lépett a szoba közepére, még a férfi is meglepődött! Aztán táncolni kezdett!!! Táncolt... táncolt..., olyan volt, mint egy féktelen, örvénylő folyam...

A férfi behunyta szemét, és ismét látta anyját... amint szedte a füveket, majd egy újabb kép jelent meg: vér... vér... mindenhol vér... Aztán ismét a jelenbe repült, s csak azt észlelte, hogy Sophia táncol és énekel, mint aki elvesztette a józan eszt.

- Elég! Most már elég! - lépett hozzá a férfi, egyetlen szakítással letépte a maradék ruhát, és a földön pillanatok alatt magáévá tette.

Az asszony fetrengett, szeme kifordult és látszott rajta, hogy egy másik világban jár... Énekelt, szicíliai dalt énekelt...

A hajnali napfény lopakodóan osont a szobába. A férfi kimerült volt, Sophia éjszakai tánca, aztán a szeretkezés, minden erejét kiszívta... Gondolatban ismét visszakerült Sziciliába, a szobába, ahol az apja... vér... vér... mindenütt... Majd a domboldal, anyja kérges keze... a vadvirágok szedése... az öreg Simone anyó hangja... Aztán felébredt, s látta, hogy Sophia alszik, mélyen alszik a földön. Ruhája szanaszét hevert... Boldog tudatlanság tükröződött az arcán...

- Mennem kell, időre oda kell érnem! - Kiment, zuhanyozott, felöltözött. Megnézett minden zárat. Lerohant a kocsijához és indított. - Bő félóra, és ott vagyok! Nem szabad tudnia senkinek sem, hogy a bosszúm... a bosszúm... megígértem az anyámnak...

36

Santino Cavallari már kora délután értesült Gino meggyilkolásáról. Dühöngött magában, miért kellett eltenni láb alól a bankárt, aki még számos kétes üzletben részt vehetett volna!

- Nyilván Enrico Sabatini keze... Mindene a pénz, s nem tudott belenyugodni, hogy Gino átverte azzal az ércbánya-beruházással. Na, majd én magához térítem! Sabatini kicsit túl messzire szaladt!... De az én kezemben is vannak lapok! Ha az Ambróziában sikerülne minden!... De Cecilia Salast most kell megfognom! Mióta Enricóval találkozott, sokkal magabiztosabb lett és a terveiről sem beszél!... Ha minden kötél szakad, elveszem feleségül... Mi más tehetnék? Nem adhatom oda fél Sziciliát a Sabatini családnak! Ez már aztán igazán túlzás... - sóhajtott Santino, és tárcsázni kezdte Cecilia Salas szállodai számát.

Amikor meghallotta az ismerős hangot, még a szokásosnál is kedvesebben szólt:

- Drága kis Ceciliám! Annyira hiányzol, nagyon szeretnék látni. Volna kedved ma este feljönni hozzám?... No, meg a saját érdekedben is tanácsolom, beszéljünk!... Tudod, hogy megölték Gino Morettit?

- A televízióban éppen most mondták be. Ugye nem találták meg a gyilkost?

- Drágám, milyen naiv vagy! Nyilván előre kitervelte az illető... - halkult el Santino hangja.

- Sajnálom ezt a Morettit, de a pénzembernek, ha sikkaszt, ezzel számolnia kell... - A férfi azonnal tudta, hogy Cecilia jól értesültsége honnan származik.

- Akkor együtt vacsorázhatunk?

Az asszony egy pillanatig gondolkozott, majd így szólt:

- Rendben, majd lemondok a másik meghívásomat, a kedvedért! Nyolc

órákor találkozunk a Dóm melletti étteremben, a Spartacusban.

- Várlak drágám, rendelek egy asztalt! - Santino behívatta titkárát, Giovanni Labit és közösen átnézték a Moretti bankba befektetett részvények és egyéb pénzügyi források fedezetét.

Már jó egy órája dolgoztak, amikor Giovanni megszólalt:

- Uram, ön a Moretti bankban mintegy ötmilliárd lírát veszített. Sajnos most már késő, de talán az elhunyt feleségén, vagy a többi részvényesen be lehetne hajtani!

- Ugyan Giovanni, hogy gondolja ezt? Hiszen köztudott volt már napok óta, hogy Moretti tönkrement! Vele együtt bennünket is veszteség ért. De majd csak kiheverjük. Szeretnék egyéb üzletekbe is beszállni, elsősorban Szicíliában... - Santino rájött, hogy többet nem tanácsos mondani még fiatal titkárának sem, akiben feltétel nélkül megbízott...

- Én nem tartom lehetetlennek - szólalt meg a titkár -, hogy Moretti urat átvették az érdeklőhellyel kapcsolatban, és ott, a föld mélyén valóban van ásvány. Talán annyit megérne az ügy, hogy mi is küldjünk szakembereket Szardíniára, és nézessük meg a feltárásokat. Lehet - tűnődött el Giovanni -, hogy valaki szántszándékkal akarta tönkretenni Morettit?

Santino elgondolkozott titkára szavain. Valóban, egy szemernyi igazság lehet ebben... Hiszen, amikor Moretti ebbe az üzletbe belépett, nyilvánvaló, hogy a kezében tárgyi bizonyítékok voltak a kitermelés lehetőségére!

- Hazamehet, Giovanni! Kérem, reggel már hét órákor legyen bent, mert egy pénzügyi koncepciót szeretnék kidolgozni magával, pontosabban annak jogi hátterét. Jó éjszakát!

37

Erizzo Vignali felügyelő visszatért a helyszínről a főkapitányságra. Emberei még dolgoztak, de ő a lelke mélyén tudta, hogy eredményt nemigen fog felmutatni. Az ilyen gyilkosságok - a maffia kezéhez tapadnak, s Moretti, mint bankár, valószínűleg szintén a szervezet tagja volt! Kopogtak az ajtaján. Egy fiatal, jóképűnek nem mondható, ám meglehetősen határozott férfi lépett be:

- Jó napot, uram! Engedje meg, hogy bemutatkozzam, Franco Svampa vagyok, Rómából.

- Vignali - nyújtotta kezét a felügyelő. - Miben állhatok rendelkezésére?

- A főkapitány úr kívánt bemutatni de önök éppen helyszíneltek a Moretti gyilkosánál, ezért egyedül jöttem. Később neki sürgősen el kellett mennie. Kicsit kellemetlen, de így kénytelen vagyok én közölni önnel, hogy főfelügyelő lettem itt... maguknál - pirult el Svampa.

- Micsoda? - ugrott fel a székéből Vignali. Ez azt jelenti, hogy ön lesz a közvetlen főnököm?... - állt meg a levegőben a mondat.

- Remélem, együtt tudunk majd dolgozni. A Moretti nyomozásba még nem kívánok bekapcsolódni, de arra kérem, hogy mindenről tájékoztasson, és mutasson majd be az osztály munkatársainak.

Vignali egy másodpercig habozott, aztán megszólalt:

- Kedves Svampa úr! Én elhiszem amit ön mond, de ragaszkodom a szolgálati szabályzat előírásához. A főfelügyelőt mindig a rendőrkapitány nevezi ki. Most is így kell történnie.

- De hiszen kinevezett - szólt közbe Svampa. - Ebben nem kételkedem, de azt akarom, hogy ő közölje mindezt velem és munkatársaimmal. Így megbocsát, de sok a dolgom, nem tudok önnel foglalkozni. Ha a rendőrkapitány úr ráér, közli velünk a tényeket. Addig pedig, kérem, távozzon a szobámból!

Svampa egy pillanatig gondolkozott, mit tegyen, aztán rájött, hogy a felügyelőnek igaza van.

- Nem baj, majd holnap mindenki megtudja, hogy én lettem a nyomozók főnöke! Ez aztán nagy karrier! De majd megiszom...

Már kifelé ment az ajtón, amikor visszaszólt:

- Eddig nem volt itt főnök?

- De igen, én láttam el mint felügyelő, a főfelügyelői munkát is. A rendőrkapitány úr döntött így, mintegy két évvel ezelőtt. - Vignali az irataiba merült, s többet rá sem nézett jövődéli főnökére.

Amikor egyedül maradt a szobában, töprengeni kezdett.

- Mi ez az új húzás a kapitány részéről? Eddig százszor elmondta, hogy elégedett az osztályunkkal... Lehet, hogy őt is kényszerítették??? Igen... igen! ... A gerince hajlott... nem egyenes ember... Főként, ha valamelyik "nagykutya" szorongatja meg. Moretti gyilkosságával ez nem függhet össze... még mi sem tudunk erről semmi részleteset... Elmegyek a feleségéhez és közlöm a tragédiát - állt fel asztalától Vignali.

Nemsokára a barokk stílusú villa előtt csengetett a kapun. Az inas szélesre tárta az ajtót s bánatos arccal, mint aki már értesült főnöke haláláról, kérdezte:

- Parancsoljon, uram, mit óhajt?

- Vignali felügyelő vagyok. Látom magán, már tudja a tragédiát. A ház asszonyával szeretnék beszélni. Kérem, szóljon neki!

- Elnézést felügyelő úr, de az asszonyom korán reggel elment, és még nem jött haza...

- Ha hazajön, kérem, hívjon fel telefonon nyújtotta át a névjegyét.

A kocsihoz igyekezett. Érezte, hogy itt valami nincs rendben. Lehetetlenség, hogy az asszony ne hallott volna, bárhol is tartózkodott, a férje haláláról! Vagy talán az ő keze is benne van? Próbálta fejben összerakni az időpontokat. A pasast, ahogy magában nevezte a bankárt, délelőtt nyírták ki. Az asszony reggel elment, s eddig nem jött haza. Ránézett az órájára s megállapította, hogy éjjel fél tizenkettő van.

- Nem értem az egészet - folytatta a töprengést Vignali. - A személyzet is jelenthette volna a rendőrségen, hogy... - Egy feleség hol lehet éjszaka? Vagy ez tőle megszokott jelenség? Esetleg szeretője van és elutazott vele néhány napra? No, rendben! Reggel majd odaküldök valakit, hogy részletesen tájékozódjon Sophia Moretti életéről és szokásairól. Olyan érzésem van - gyűjtött rá egy cigarettára -, hogy itt az asszonnal kapcsolatban nem megszokott dologról van szó. Vagy csak nagyon fáradt vagyok, s már nem tudok józanul gondolkozni... Holnap a föld alól is elő kell teremnem a nőt!

38

Ahogy múltak a hetek, Vincenzo Tomasini egyre nehezebben viselte el távollétét a feleségétől, és a munkája sem boldogította. Pedig Salandra Belloni és Bruto Carminucci igyekeztek mindenben segítségére lenni, s olyan kutatási feladatokat is rábíztak, amelyek elvileg kielégíthették volna. De, Vincenzo úgy érezte, hogy ő ebben a hatalmas körforgásban csupán egy picinyke pont. Vágyódott a kórház, a betegek után. Most is még egyeztetette a farmakológiai adatokat, s rájött, hogy eddig az Ambrózia gyógyszere csak igen kevés beteg állapotán javított.

- Lehet, hogy én csak részleteket kapok meg - gondolkozott el a számokon.
- Ha ezek az adatok ülnek, akkor az XLC-4-es vegyület csak hosszú évek múlva hoz eredményt.

Halkan kinyílt az ajtó és Salandra dugta be a fejét.

- Drága Vincenzo, te még késő este is dolgozol? Lásd be, ennek semmi értelme, ez nem kórház!!! Gyere el velem vacsorázni - lépett hozzá a lány, s barátian átölelte a vállát. - Te morgó medve! Itt ülsz a barlangodban, és látom nézegeted a farmakológiai eredményeket. Holnap is van nap! Santino Cavallari egyetlen beosztottjától sem kívánja, hogy minden szabadidejét a munkának áldozza.

- Nézd, Salandra, én nagyon hálás vagyok neked, hogy mindenben olyan sokat segítesz, de képtelen vagyok megbarátkozni a gondolattal, hogy hátralévő életemet itt fogom eltölteni a gyógyszerkutatással! Olyan idegen nekem ez a világ! Ha te és Bruto Carminucci nem lennétek, már megfutamodtam volna.

- De hova?

- Látod, ezt nem tudom. Már felmerült bennem az a gondolat is, hogy feleségemet, Victoriát rábeszélem, hogy költözzünk el Olaszországból. Olyan nagy a világ...

- S olyan hosszú a maffia keze... - fejezte be a mondatot Salandra. - Vincenzo, nekem kell elmagyaráznom, hogy ma még nem szabadulhatsz meg egykönnyen a múltadtól?...

- De leültem a büntetésemre! Vagy ez sem elég?

- Te tudod a legjobban, hogy nem, hiszen egyetlen kórházban sem alkalmaztak.

- Ez igaz Salandra, de, ha Svájcban, Angliában vagy Németországban próbálnék új életet kezdeni, talán... sikerülhetne...

- Ma még korainak tartom. Drága Vincenzo - váltott még melegebb hangra a lány -, próbálj nem visszafelé nézni, hanem előre. Santino nagy jövőt szán neked itt... számít rád...

- S te ezt honnan tudod?

- Nem titok ez senki előtt. Mindenki azt rebesgeti, hogy előbb-utóbb Tullio Ernini helyett te leszel a főnök.

- Ugyan, ugyan ez szamárság! Tullio Ernini gyógyszerész, biológus, s a kutatórészleg elismert vezetője. Azonkívül még csupán negyvenes éveinek közepén jár... Nem hiszem, hogy kérné a nyugdíjazását - mosolyodott el Vincenzo.

- Hát nézd csak, a részleteket én sem tudom, de tény, hogy újabban Tullio sok hibát követ el. Az XLC-4-es kipróbálása sem folyik olyan ütemben, ahogy Santino szeretné. Millió és millió líra fekszik a munkában, s még igen messze vagyunk attól, hogy valóban bizonyítsuk a vegyület, vagy ha tetszik, a gyógyszer alkalmasságát...

- S miért Tulliót hibáztatod ezért?

- Mert bizonyos toxikológiai vizsgálatokat ő késleltet...

Vincenzo elgondolkozott a hallottakon, s nem értette, hogy kolléganője honnan ilyen tájékozott. Aztán rájött, hogy Salandra évek óta az Ambrózia kutatója, tehát semmi rendkívüli nincs abban, ha ismeri a tényeket, amennyiben ezeket a feltevéseket tényeknek lehet nevezni.

- Tudod mit, menjünk vacsorázni! Pokolian éhes vagyok, s egyedül nincs kedvem enni. Gyere már! - fogta meg Vincenzo karját a lány. - Ne kérsd annyira magad! Még Victoria is helyeselné, hogy törődsz a kondícióddal - nevetett fel Salandra, mintegy válaszolva a férfi aggályaira.

- Ez még nem jelent megcsalást, kedvesem, bár látom rajtad, hogy amolyan

tisztességes férjtípus vagy, aki mindig az egyenes úton jár.

- No jó, menjünk - adta meg magát a férfi. Levette köpenyét és vászonzakóját a vállára terítette.

39

- Sietnem kell, összesen négy órám van. Örület, hogy soha nem tölthetek zavartalan napokat a babucikkal!... De most megpróbálom helyesen adagolni a főzetet... hátha sikerül... Jól melléfogtam ezzel a nővel... a férje meghalt... a maffia tette el láb alól... Most már mindegy!... Legalább látom a vergődését, ez is valami! A következőnél majd alaposabban körülnézek. Nagy halat kell fognom, ez csak egy kis tengeri süllő... de jobb, mint a semmi...

Amikor a férfi belépett a szobába, Sophia azonnal felugrott az ágyról.

- Ugye, a férjem kifizette a váltságdíjat?

A fogvatartó nem válaszolt. Kiment a konyhába, a hűtőszekrényből elővette a zöld üveget és egy pohárral a tálcára rakott. Bevitte az asszonynak.

- A férje nem fizet váltságdíjat!

- Nem igaz, hazudsz te örült, szemét, állat! - kelt ki magából az asszony. - Szeret engem, vagyona van... nem is beszéltél vele!

- A férjed - tért át tegezésre a férfi is - meghalt! Megölték az utcán, fényes nappal!... A kocsija tele volt vérrel... mindenütt vér... - rázkódott össze a férfi, s ismét megjelent előtte apja halála.

Sophia csak nézte, nézte a behunyt szemű alakot, s abban a pillanatban érezte, hogy fogvatartója igazat mond.

- Tudod, tudod a maffia keze utolérte!... De igyál egy korty bort - töltött az asszonynak -, ettől jobban leszel... elfelejtesz mindent.

A nő egy pillanatig nézte a poharat, aztán egy hajtásra kiitta az édes bort.

Néhány perc múlva kényszerítő erőt érzett, hogy letépje magáról a ruhát. Aztán a szoba közepére perdült, és eszeveszett tánchba kezdett, közben artikulatlan hangon énekelt. A forgása egyre gyorsult, látszott, hogy józan esze elhagyta... Még mindig forgott, pörgött, majd a férfi elkapta, és óriási erővel leszorította a földre. Megerőszakolta a félig öntudatlan nőt. De mindez másodpercekig tartott, aztán felemelkedett. Az asszonyt ott hagyta a földön. Sophia nem tért magához, egyre feljebb emelte a hangját, szinte visítva énekelt...

A férfi ránézett az órájára, s tudta, hogy rohannia kell vissza...

- Sajnos itt kell hagynom... pedig a csúcsot még nem érte el... De nem baj, majd holnap ismét megkapja a finom főzetet, talán akkor lesz időm kivárni,

amíg az őrzöngése eljut... - Ismét felvillant előtte az anyja arca, ahogy apja véres cafatokban lógó testét ölelgeti...

40

Francesca Monelli még a szokásosnál is gondosabban készülődött nagybátyjához, aki meghívta vacsorára. Tudta, hogy Enrico Sabatini minden hónap első szombatján családi vacsorát rendez, amin barátai is részt vesznek. Időnként erre Francesca is hivatalos volt. Ez elsősorban azért tette boldoggá, mert rendszerint találkozhatott Lucianóval, aki családtagként kezelte ugyan, de a lány reménykedett, hogy a férfi előbb vagy utóbb meghódítja. Ahogy visszaemlékezett az utolsó vacsorára, ismét düh kerítette hatalmába. Cecilia Salas is a vendégek között volt, s nagybátyja, Enrico olyan megkülönböztető szívélyességgel látta az asztalnál a szicíliai üzletasszonyt, ami Francescának is feltűnt. De Luciano is legyeskedett a nő körül.

- Csak azt tudnám, mit esznek rajta??? Talán a millióit? Mert az kiderült a beszélgetésből, hogy Ceciliának van mit aprítania a tejbe!... Remélem ma este nem találkozom vele!

Erre az alkalomra vett új ruhájában nagyon jól nézett ki. Karcsú alakját még előnyösebben emelte ki a kék muszlin szoknya és a hozzá való, orgonaszínű blúz. A haját délután megcsináltatta a fodrásszal, s külön táskát és cipőt is vásárolt, hogy végre feltűnjön a külseje Lucianónak.

Taxit rendelt, úgy gondolta ez is hozzátartozik ahhoz, hogy ne mint szegény rokon jelenjen meg. Amint belépett a hatalmas fogadóterembe, szinte földbe gyökerezett a lába a meglepetéstől. Általában tíz-tizenkét embert hívott meg a nagybátyja, most viszont legalább ötvenen ácsorogtak, beszélgettek, s közben pincérek szolgálták fel az italokat.

Francesca egy rövid ideig állt az ajtóban, aztán látta, amint Enrico Sabatini felé tart.

- Gyere csak, húgocskám, nagy nap a mai! Luciano lesz a Moretti bankház elnöke, ezt ünnepeljük. Lehet, hogy nem is tudsz róla? Pedig te is ott dolgozol...

- Nem, nem-hallottam a hírt - hebegett Francesca. - De örülök, hogy az unokabátyám ilyen pozícióba jutott. Hol van? Szeretnék gratulálni neki.

- Kedvesem, majd később. Nézd - mutatott a sarokba -, éppen a jövendőbelijével beszélget. - Francesca a megdöbbenéstől szólni sem tudott, amikor látta, hogy Luciano átöleli Cecilia Salast, és valamit súg a fülébe.

- Te jó ég! - szólta el magát önkéntelenül is a lány. - Drága bácsikám, csak nem egyezel bele, hogy ez a számító nőszemély behálózza Lucianót?

- Ejnye, ejnye Francesca! Mióta szokás nálunk, hogy a család dolgaiba a nők

is beleszóljanak? Ne félj, majd neked is szerzek vőlegényt! Rövidesen férjhez adlak... a családból választok.

A lány nem felelt. Tudta, hogy nagybátyja szava parancs számára, s a maffia törvényeit ő sem szegheti meg. De gondolatban bosszút esküdött Cecilia Salas ellen.

- Ne félj, megkapod még a magadét! - suttogta maga elé, és az egyik tálcáról levett egy pohár pezsgőt. - Innom kell, ezt nem lehet ép ésszel kibírni!

...

Silvano Galotti is a meghívottak között volt. Enrico egyre több és több megbízást adott a fiatalembernek, aki bár már hosszabb idő is eltelt, nem értette, hogy Marcellina Storoni hova tűnt, s a keresztapja miért nem keresteti tovább? Visszacsengett a fülébe Enrico mondata:

- Úgy látszik, elrepült messzire a madárka, mert a rendőrség sem talált semmi nyomot... Pedig Marcellina nem tudott semmit az üzletekről... a maffiáról... Valószínűleg külföldre szökött egy férfivel, a hálátlan...

Silvano érezte, hogy valaki átfogja a vállát:

- Kedves barátom! Engedd meg, hogy bemutassam az unokahúgomat, Francesca Monellit, aki olyan a szívemnek, mintha saját lányom lenne! Légy szíves, ma este szórakoztasd! Látod, nekem egy perc időm sincs, annyi a vendég...

A két fiatal igen hamar megtalálta a közös hangot. Silvano még a szokásosnál is kedvesebb volt a lányhoz, mert a lelke mélyén sejtette, hogy nem volt véletlen a bemutatás és a hozzáfűzött szöveg.

Cecilia lassan kortyolgatta a Martinit. Közben arra gondolt, hogy vajon helyesen döntött-e, amikor Sabatini ajánlatára beleegyezett, hogy névházasságot kössön Lucianóval, és a vagyon így egyesüljön?

- De mi van akkor, ha átver az öreg? - morfondírozott magában. - Santino Cavallari, amikor meghallotta a jövődi házasságomat, őrvöngeni kezdett, de abban biztos vagyok, hogy nem féltékenységből! Ő is be akart kapcsolódni a szicíliai üzleteimbe... De talán jobb, ha a Sabatini családhoz kötöm a vagyonomat... Santino elég megbízhatatlan... Persze a kocka már el van vetve! Két hét múlva hozzámegek ehhez a pipogya alakhoz! - Cecilia úgy utálta Lucianót, hogy lehetőség szerint kerülte a vele való együttlétet. Nemcsak a stílusa taszította, hanem a kezesbáránynak tűnő természete, a mindenbe való beletörődése is.

Egy másik terembe tessékelték a vendégeket, ahol hatalmas svédasztal várta őket tele finomságokkal. Enrico monzai háza most először látott ennyi embert. Az öreg tudta, hogy erre szüksége van, nemcsak Luciano miatt, hanem a közelgő nagy üzlet reményében is, amelyet Ceciliával akart megkötni és Santinót kizárni belőle!

Silvano Galotti kocsijával hazavitte Francescát, aki lényegesen többet ivott, mint amennyit szokott egy-egy vendégség alkalmával. Így aztán a férfi megragadta az alkalmat, s a lányt a lakására hívta.

A reggeli ébredés mindkettőjük számára kellemes volt, mert a forró és szenvedélyes éjszaka összekötötte őket...

Javarone főorvos az utóbbi napokban egyre idegesebb lett. Ha belegondolt, hogy Santino a gyárban mérgezi az embereket, akiket majd neki kell gyógyítani, adagolni az XLC-4-est, akkor a lelke mélyén tudta, hogy erkölcsileg olyan mélyre süllyedt, ahonnan nincs visszatérés! Amellett attól is félt, hogy munkatársai, elsősorban Antonio Rizzo, előbb-utóbb rájönnek a titokra. Az utóbbi napokban többször tett megjegyzést a laboratórium vezetője, Stefano Rottini is, aki a leletekből egyértelműen látta, hogy valami nem stimmel a leukémiás betegeknél? Azt kizárták tartja, hogy a vérvizsgálatok adatai naponta változzanak.

- Ennek én sem tudom az okát - töprengett a főorvos -, de ha legközelebb átmegegyek Milánóba Santinihez, felvetem neki. Bár azt hiszem, őt semmi nem érdekli a pénzen kívül...

Antonio Rizzo jelent meg az ajtóban.

- Főorvos úr, az egyik leukémiás betegünknek, akit tegnap hoztak be Páduából, ma semmiféle kóros elváltozást nem mutatnak a leletei!!! Tomasini doktornő ismételten megnézte a keneteket, s ő is szokatlannak találja, és főként megmagyarázhatatlannak a naponkénti változást!...

- Hány éves a beteg?

- Huszonöt múlt. Tegnap a fehérvérsejtek száma kb. hetvenezer volt, mára pedig lecsökkent tizenegyezerre! Ez teljességgel érthetetlen! Pedig az új csodaszert még nem is adagoltuk. Most mit tegyünk? Ismételjük meg a laboratóriumi vizsgálatokat?

Javarone felcsattant:

- Kedves kollégám, ha ön nem tud egy ilyen egyszerű esetet megoldani, akkor minek jött belgyógyásznak? Teljesen nyilvánvaló számomra, hogy a laboratóriumban nem megfelelő orvosokat alkalmaznak! Tomasini doktornő még kezdő, nem értem a főnöke, Rottini doktor, hogyan bízhat rá ilyen feladatot? No, mindegy, majd beszélek vele. Mindenesetre vegyenek le vért, és ismételjék meg az összes vizsgálatot!

- Igen, főorvos úr - ment ki a szobából Rizzo doktor, akit ismét hatalmába kerített valami megmagyarázhatatlan rossz érzés, amit nem tudott még magának sem megfogalmazni... De azt eldöntötte, hogy a véreket nem a nővérrel küldi Victoriának, hanem ő viszi le, és beszél a kollégájával. Azt világosan tudta, hogy az orvosnő lelkiismeretes, aki soha, semmilyen más vizsgálatnál nem téved, csak a mi leukémiás betegeinknél!... Ez nem lehet véletlen!!! De akkor mi???

Ahogy belépett a laboratóriumba, látta, hogy Victoria az immun-elfo előtt ült,

és igencsak elmerült valamiben.

- Bocsáss meg, hogy zavarlak - fordult hozzá Rizzo -, de a főorvos úr szeretné, ha megismétnétek ezt a vizsgálatot - nyújtotta át a vérrel teli kémcsövet.

- Igen. Tegnap már vizsgáltad...

- Tudom, tudom, ne is folytasd Antonio, most a sebészetnek egy sürgős meghatározást csinálók, pillanatokon belül műteni akarják a beteget. Ha van tíz perced, várj meg, mert beszélni szeretnék veled!

Antonio leült a sarokban egy íróasztalhoz és nézte Victoriát, aki szakszerűen végezte a vizsgálatot. Pár perc múlva felállt, megnyomott egy csengőt, s egy fehér köpenyes férfi lépett be:

- Kérem, ezt a leletet vigye át a sebészetre. Sürgős! Várják!

Victoria leült Rizzóval szemben, az íróasztalhoz.

- Nézd csak, Antonio! Nekem, mint kezdőnek, igen nehéz a helyzetem, de mégis, úgy érzem, beszélnünk kell... A belgyógyászaton meglehetősen furcsa dolgok történnek! Tudod, azt még el tudom képzelni, hogy véletlenül valami hibát követek el, vagy bármelyik laboratóriumi kollégám téved, de ez teljességgel lehetetlen, hogy a fehérvérsejtszám naponta változzon! Ha ez egyszer fordult volna elő, nem is említeném meg, de újabban nap mint nap...

- Nézd, Victoria, a leukémiás betegeknél Javarone doktor megkezdte az Ambrózia új készítményének adagolását. Van akinél az eredmény már lenyűgöző!

- Igen, én is tudom! Itt van például Ferro Grimaldi esete. Lényegesen javult az állapota, mióta nálatok fekszik... ez igaz. De van olyan betegetek, aki napról napra rosszabbul van, hiába adagoljátok a "csodaszert". Az is nyugtalanít - folytatta Victoria -, hogy nem tudok rájönni az állandó változások okára. Sőt továbbmegyek, főnököm Stefano Rottini doktor, éppen ma reggel mondta, hogy erről beszélni fog Javarone főorvossal! Ugye Antonio, te sem tudod mindezt megmagyarázni, és ésszerűen bizonyítani?

- Hát... nem... nem... tanácstalan vagyok! De a férjed az Ambróziában dolgozik, neki is ismerni kell a szer hatástanát...

- Te elfelejtetted, Antonio, hogy ő belgyógyász, s még csak rövid ideje volt arra, hogy beletanuljon a gyógyszerek hatásmechanizmusába!

Antonio elgondolkozott a hallottakon:

- Igazad van Victoria, mégis sok mindent tudnia kell Vincenzónak, amiről nekünk fogalmunk sincs!

- Látom, azt akarod, hogy beszéljek vele erről az új gyógyszerről. Rendben! Egyébként ő is annál a részlegnél kutat, ahol az XLC-4-es toxikológiai vizsgálatait folynak. Tudomásom szerint mindig csak részfeladatokat kap...

- Bár - folytatta a doktornő -, mint mondotta, elég sok időt együtt tölt Salandra Belloni belgyógyással, aki ismer mindent, ami a gyárban folyik.
- Drága Victoria, csak nem vagy féltékeny??? Nálad különb teremtést nem választhatott volna Vincenzo.
- Ugyan, menj már, Antonio! De azért nem vagyok boldog, hogy a férjem egy másik városban él és csak hétvégeken találkozunk...
- Ezt is megoldhatnád! Költözz át te is Milánóba! Ott is van kórház...
- Nem, e pillanatban ez még nem aktuális. De inkább gyere, csináljuk meg együtt az újabb keneteket, aztán referálunk Javaronénak!

42

Giovanni Labi dühöngött, hogy harmadszor kellett átfogalmaznia a szerződést, amelyet Santino Cavallari akart aláíratni Enrico Sabatinivel. A jogász tudta, hogy Santino át akarja vágni a vállalkozót, de úgy, hogy az csak később jöjjön rá! Ez pedig nem volt egyszerű feladat. Azonkívül Giovannival közölte a főnöke, hogy ha sikerülnek a tervei, kinevezi őt az Ambrózia gyár gazdasági igazgatójának. Ez nagy előrelépést jelent, de ehhez a főnök minden elképzelését maradéktalanul teljesítenie kell!

Észre sem vette, hogy belépett Santino, s tőle szokatlan, barátságos hangon szólt:

- Hagyd, Giovanni! Nem aktuális, más megoldást találtam!
  - De főnök - nézett fel az aktacsomóból a fiatalember -, nemsokára meg vagyok vele. A bank részvényeinek az eddigi tizenkét százalékán felül még két százalékot kell megkapnia, s akkor esetleg léphet az ércbánya ismételt megindításában. Nekem is az a véleményem, mint önnek, hogy van ott érc bőven, de szerencsétlen Gino Morettit átvágták.
  - Azzal te is tisztában vagy, hogy Sabatini nem hülye! A drágalátos kisfiának nem véletlenül szerezte meg Ceciliát! De, hagyjuk az egészet... néhány nap múlva ismét visszatérhetünk rá - ment ki a szobából.
  - Úgy látszik, jobb lehetőséget talált a főnök... Valahogy sarokba szorítja az öreg Sabatinit, aki már úgy terjeszkedik, hogy mindent a markába akar szorítani... Lehet, hogy meg is teszi... de Santino sem esett a fejére! No, de ez nem az én asztalom, van nekem saját feladatomban... - mosolyodott el.
- Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. Tomasini doktor lépett be, meglehetősen zavarodottan szólt.
- Elnézést Labi úr, de a főnököt keresem. Senki nincs már az irodában, pedig igen sürgősen szeretnék vele beszélni.
  - Foglaljon helyet doktor úr, hátha én is segíthetek. Az előbb még itt volt

Cavallari úr, nyilván elrohant. Tudja, ő mindig és mindenhova siet. Rengeteg van a vállán! De mondja, miről van szó?

- Néhány perccel ezelőtt lenn voltam az állatházban, mert egy toxikológiai vizsgálathoz nem kaptam meg délután az eredményeket. Miután izgatott a téma, fogtam magam és lementem. Akkor láttam, hogy nem messze a csomagoló előtt mentő áll. Nem tagadhattam meg orvosi mivoltomat, s odamentem. Az őr nem engedett be, de végül is közölte, hogy a héten már a negyedik munkás lett rosszul és vitte el a mentő! Erről akartam szólni a főnöknek, valószínűnek tartom, hogy nem értesült róla!

Giovanni tudott mindenről, s azon gondolkozott, hogy szerelje le Tomasini doktort.

- Nem hiszem, hogy a tisztelt Santino örülne neki, ha valaki belelátna ezekbe a lapokba...

- Azt tanácsolom doktor úr, hogy bízza rám az ügyet! Azt én sem értem, hogy mitől lettek rosszul a munkások?

- Szédültek, állítólag aritmiás szívdobogással kezdődött a dolog mindegyiknél... Ennyit hallottam... De, ez sem megbízható hírforrás, hiszen csak az őr mondta, aki látszólag jól képzett valaki... Nem is értem, miért vállalt ilyen könnyű munkát? Néhány mondat erejéig elbeszélgettem vele, s meglepően jól tájékozottnak tűnt a gyógyszerek és a betegségek meghatározásánál.

- Tomasini doktor, nyugodjon meg! Valószínűleg csak véletlen egybeesésről van szó, hiszen az Ambrózia hírneve Cavallari úrnak is fontos! Reggel, amikor bejön, azonnal referálok neki, s utána önt is értesítem. Megfelel ez így?

- Köszönöm, azt hiszem jobb lesz, ha hazamegyek! Jó éjszakát! - ment ki az ajtón Vincenzo. Ahogy visszaindult a helyére, észrevette, hogy Bruto Carminucci szobájában ég a villany.

- Érdekes, az előbb még sötét volt. - Fogta magát és benyitott. Barátja, a fizikus, éppen egy hatalmas aktaköteget vett elő. Amikor Vincenzo belépett, szemmel láthatóan zavarba jött, s megpróbálta letakarni a papírokat. De nem sikerült...

- Helló, helló Bruto! Már kerestelek az előbb, de nem voltál itt. Mit csinálsz ilyen késő este? - Majd rápillantott a legfelső papírra, amelyen nagy betűkkel állt: "BENZOL HATÁSTAN".

Vincenzo meglepődött.

- Mondd csak, barátom, mióta foglalkozol benzollal? Csak nem kutatsz ezzel a vegyszerrel? - mosolyodott el a belgyógyász, mint aki tudja, hogy képtelenséget kérdez. Aztán elmondta a csomagolóval kapcsolatos aggályait.

Bruto figyelmesen hallgatta, s gondolatban tovább lépett.

- Ha Vincenzo megsejti a benzolmérgezéseket, és felesége Victoria a Santa Maria Kórházban vérvizsgálatokat csinál, a kép rövid időn belül egyértelmű lesz! Nem jó ez a felállás, a feleség és a férj előbb-utóbb rájönnek a mesterségesen kiváltott leukémia okaira!... Ez pedig Santinónak és nekem is meglehetősen kellemetlen lenne... Azt nem kívánom ennek a gyanútlan alaknak, hogy eltegyék láb alól... Az biztos, hogy a család nem habozna!... Valahogy meg kell akadályoznom és Santinót figyelmeztetnem. Majd kollégájához fordult:

- Ne izgasd magad, drága Vincenzo! Ez csak valami véletlen lehet! Azonkívül az őr is számárságokat fecsegett, amikor négy embert mondott, fontoskodik, hiszen egyetlen férfi lett rosszul! Tudod mit, menjünk el együtt vacsorázni, s felejtse el az egészséget...

- Rendben, Bruto! Bár nekem valami megmagyarázhatatlan rossz érzésem támadt... Még soha nem jártam arra, de fura, hogy az emberek ott csak öt órát dolgoznak, amikor mindenhol nyolc óra a munkaidő...

- Ugyan, te számár! Ez aztán végleg nem egy kutató dolga!

43

Luciano Sabatini igencsak jó hangulatban érkezett haza. Előzőleg Ceciliával vacsorázott, s a nő nem volt olyan lekezelő vele, mint máskor. Az esküvői előkészületekről beszéltek, s a nászútjukat tervezték. Cecilia mindössze három napra kívánt elutazni.

- Nincs több időm - mondta. - Be kell látnod, Luciano, hogy rengeteg dolgunk lesz, főként apádnak és nekem az elkövetkezendő hetekben! Nem érünk rá ünnepelni, és nincs is miért. Te is tudod, hogy a házasságunk valójában csak papíron történik, bár a látszat kedvéért hajlandó vagyok veled Rómába utazni nászútra. Főként apád kérésére teszem, aki megmagyarázta, hogy az emberek puszmogni kezdenének... Ezt pedig én sem akarom. Egyébként is, ne felejtse el, hogy egy éven belül elválunk. Ez a megállapodás! De addig is mindketten éljük az életünket...

Luciano lezuhanyozott, majd töltött magának egy ujjnyi konyakot. Bekapcsolta a televíziót, s gondolatban visszatért Ceciliához. A fiatal jogász ismerte saját képességeit, s tudta, hogy erőskezű apjától a hatalmat egyhamar nem veheti át! Pedig egyre jobban gyűlölte az öreget... A zsarnok - így nevezte magában. Különösen azóta érzett iránta erősebb ellenszenvet és dühöt, mióta Ceciliát neki nem sikerült meghódítania, míg az öreg gyorsan elintézte, hogy a nő mégis hozzá menjen! Igaz névházasság, de Luciano bízott abban, hogy Cecilia előbb-utóbb megszeli.

- Én mégis csak egyetemet végeztem - sóhajtott -, Cecilia pedig egy iskolázatlan nőszemély, aki még az érettségiig sem jutott el.

Aztán elképzelte magában, hogy az öreget hamarosan elteszi láb alól.

- Nekem is embereket kellene magam köré gyűjteni. Apám csak füttyent, s azonnal eltűnik egy-egy ellenfele! Itt van például a Gino Moretti gyilkosság is. Biztos vagyok benne - ivott egy kortyot Luciano -, hogy apám ölette meg... Persze, a rendőrség soha senkit nem talál, még szemtanúk sincsenek... Fényes nappal... az utcán... Hiába, ez a család hatalma!!! Azt ugyan nem értem, hol a fenében van Gino felesége, Sophia. A rádió és a televízió is bemondta az eltűnését. Nemigen hiszem, hogy neki bármi köze lenne a férje meggyilkolásához. Tudomásom szerint, soha nem folyt bele a bank és a kaszinó ügyeibe. Így apámnak sem lehetett útban.

Kikapcsolta a televíziót és lefeküdt. Nem jött álom a szemére. Gondolatban újból és újból visszatért Ceciliához.

- Úristen! Csak nem szerettem bele!? - Lehunyta a szemét, s egy halk, furcsa nesz ütötte meg a fülét. Mozdulatlanul figyelt. A zaj megismétlődött. Karján és tarkóján meredezni kezdtek a szőrszálak. Valaki van a lakásban! Várt... A lépések egyre jobban közeledtek... Felkattintotta az éjjeliszekrény lámpáját. A zaj megszűnt. - Úgy látszik képzelődöm... - Lélegzetvisszafojtva figyelt, de minden csöndes volt. Hallotta, ahogy lüktet dobhártyáján a vér: - Csak nem akarnak eltenni láb alól? - fogalmazta meg a gondolatot. Aztán elhessegette. - Apám most igencsak vigyáz rám, fontos neki az esküvő!... - Majd felrémlett előtte a dosszié, amelyet apja páncélszekrényéből lopott el, lemásolta és jó pénzért odaadta Santino Cavallarinak. - Kellott akkor a pénz, mert a szerencsétlen Apollonia sokba került!... Az új kocsit, amit vettem neki, lakásának a berendezése... Egyébként sem sokat jelenthetett Santinónak az anyag. Apám pénzügyi tranzakciói voltak benne, de erről - mint mondta -, tudott az Ambrózia főnöke. - De, akkor miért fizetett egymilliárd lírát érte? Ki a fene érti? Hogy jutott ez most eszembe? - gyújtott rá egy cigarettára, mert álom nem jött a szemére. Aztán ismét hallotta, hogy valaki közeledik a hálószobája felé! Az éjjeliszekrény fiókjába nyúlt, benne tartotta a 7,65-ös pisztolyát. Felhúzta... várt... Néma csend...

- Úgy látszik, becsavarodok! Képzelődöm! Az ajtómon olyan biztonsági rendszer van, mintha páncélszekrényben élnék!... Ez is apám kívánsága volt...

Ebben a pillanatban elsötétedett a szoba! A másodperc töredékéig csend volt, majd Luciano azt észlelte, hogy két erős kar leszorítja, a halántékához egy hideg tárgy simul... Aztán a hangtompítós pisztoly ravaszát meghúzta a gyilkos és Luciano koponyáján egy lyuk tátongott...

Amikor reggel a takarítónő belépett a szobába, először azt hitte, hogy alszik a férfi. Majd közelebb lépve látta, hogy halántéka véres, szeme égnek mered, karjai lelógnak. Az asszony sikoltott egy nagyot és kirohant. Azonnal a rendőrséget tárcsázta. Dadogva, néhány szót szolt a telefonba, majd letette. Eszébe jutott, hogy Enrico Sabatinit kellett volna értesítenie. De már nem volt

ideje, mert Erizzo Vignali felügyelő és stábja megérkezett.

Az asszony a megrázkódtatástól csak hebegve tudta elmondani, amit látott.

- Ugye nem nyúlt semmihez? - kérdezte az egyik nyomozó.

- Nem, nem... vagyis a fiatalúr lecsúszott kezét fogtam meg... rögtön láttam, hogy halott...

A rendőrségi orvos, az első gyors vizsgálat után megállapította, hogy valószínűleg éjjel kettő és három óra között ölték meg.

Vignali tárcsázta Enrico Sabatini irodáját. A vállalkozó még nem volt benn, ezért a monzai lakásán kereste, ahonnan éppen indulófélben volt.

- Uram, kérem fáradjon Luciano Sabatini lakására.

- Mi történt?

- A fiát ma hajnalban meggyilkolták!!!

- Megyek - hangzott a fegyelmezett válasz.

Vignali felügyelő kissé meglepődött az apa határozott hangján, és azon, hogy semmit nem kérdezett.

A nyomszakértők és a daktiloszkópusok semmiféle ujjlenyomatot nem találtak, csak Lucianóét és a takarítóasszonyét, aki, mint kiderült, naponta reggel héttől déli egy óráig takarított, bevásárolt és főzött, ha a fiatalúr vacsoravendégeket hívott.

- No, főnök, ettől nem lettünk okosabbak - szólt Vignalihoz egyik beosztottja. - Az új főfelügyelő nem lesz elégedett velünk, a kákán is csomót keres!

- Miért nem ő veszi kézbe a nyomozást? - morgott az orra alatt Vignali. - Soha nincs bent, állandóan a rendőrkapitánynál és a város előkelőségeinél nyüzsög! A napi feladatokat pedig ránk bízta, no persze gunyoros megjegyzésekkel kísérve. Nagyon unom, de mit tudnék tenni?

Enrico Sabatini megnézte a már letakart holttestet. Keresztet rajzolt az élettelen fia homlokára, és a felügyelőnek csak annyit mondott: - Ez bosszúért kiált! De megtalálom a tettest! Remélem, felügyelő úr, önök is mindent megtesznek... bár nem bízom a rendőrségben...

- Kérem, uram - szólt kissé feszes udvariassággal Vignali -, jöjjön át velem a másik szobába, és ha nem esik nehezebbre, válaszoljon egy-két kérdésemre. Szeretném részletesen tudni, hogy Luciano Sabatini mivel foglalkozott, és kikkel állt kapcsolatban...

- Rendben. Menjünk.

Ahogy a férfi megérkezett a házához, sötétség fogadta. Felrohant Sophiához. Az asszony az ágyon feküdt meztelenül. Kiment a konyhába és azonnal észrevette, hogy a csodafőzetből Sophia ihatott, mert jócskán hiányzott belőle!

- Ez a szemét kurva! - kiáltott fel. - Ivott és én nem élvezhettem a táncát és az extázisát!... Vajon adhatok-e ismét neki? Nem lesz sok a mai napra? Ha nem láthatom az őrzöngését, minek rohantam haza? - Dühöngve hozta be a konyhából a maradék italt. Meglöttyintette az üveget: - újból csinálnom kell... jócskán meghúzta... a fene essen bele! No, mindegy, most felébresztem és megitatom, aztán hajnalban visszamegyek.

- Ébredj! Ébredj! - rázta meg az asszony formás, karcsú testét. Sophia alig tért magához. Első pillanatban, ahogy mély álmából felriadt, nem is tudta hol van. Aztán a férfi arcára nézve rájött...

- Nem akarom látni! - sikoltott: - Maga egy örült!!! Ezt még megbánja...

- No, elég, kedvesem! Amíg távol voltam, ittál a finom főzetemből.

- Na és? A hűtőben csak egy darab száraz sajtot találtam, semmi mást. Gondoltam egy kis borral leöblítem...

- Jól van, most igyál! - azzal odament, akarata ellenére kifeszítette a száját és megitta.

Várt. Úgy tűnt számára, mintha órák múltak volna el, pedig csupán néhány perc volt. Aztán az asszony felkelt, s közeledett hozzá. Ruha nem volt rajta. A meztelen test undort váltott ki a férfiből.

- Ez így nem az igazi! - sóhajtott magában. - Öltözz fel! A vetkőzés nyújt örömet nekem! - üvöltötte torkaszakadtából, úgy érezte, mintha megcsalták volna.

Sophia magára kapta szoknyáját és blúzáat, aztán bamba tekintettel nézett:

- Most mit csináljak?

- Semmit. Mindjárt hatni kezd!... Aztán táncolsz... énekelsz... vetkőzöl... A férfi egyre dühösebben járkált fel és alá a szobában. - Ez a hülye nő..., lehet, hogy kevés az ital... Már legalább félórája várt, de Sophia csak üldögélt és semmiféle mozdulatot nem tett...

A férfi egyre dühösebb lett. Hiába várta a hatást. A nő végighevert az ágyon és mély álomba merült.

- Nem, ezt már nem bírom ki! - Rázogatni kezdte, de az semmit nem érzelt. - A fene essen bele!... Úgy látszik, a maradék kevés volt...

- Megpróbálta felültetni, de Sophia visszahanyatlott az ágyra. - No, ma éjszaka már nem lesz élvezetben részem...

Egy szemvillanásnyi idő múlva Sophia felállt és közeledett a férfihez...

Elnyújtott hangon beszélni kezdett hozzá:

- Érzem, meghalok!... Meghalok... te vagy az én gyilkosom... De, egyszer te is megbűnhődsz ezért?... - majd elvágódott a szoba padlóján és nyitott szemmel meredt az ég felé...

A férfi megtapintotta a pulzusát és tudta, hogy bevégeztetett. Az asszony lelke messze szállt... Úristen! Ez a hülye csaj meghalt! De mitől??? Én nem akartam!!! Sürgősen el kell temetnem... Hová?... Talán Marcellina mellett lenne a legjobb...

Lement a pincébe, elővette az ásót és kiment a kertbe. Óvatosan körülkémlelt, de sehol egy teremtett lelket sem látott... Legalább két óráig dolgozott, amíg elég mélynek találta a sírhelyet... Sietve felment, becsavarta egy lepedőbe a holttestet, levitte és elásta.

- Nyugodjon békében - sóhajtott, s elrakott mindent. A szobában újból körülnézett, majd elindult Milánóba... Amint az autósztrádán visszafelé hajtott, már tervezte, ki legyen a következő, akiért megmozdul a maffia?... Aztán egy ördögi terv fogant meg a fejében!...

45

Luciano Sabatini temetésén az alvilág maradéktalanul képviseltette magát. Ám a rendőrség is éber volt, ezért videokamerákkal felszerelve jelentek meg a búcsúztatáson. Enrico Sabatinin látszott, hogy bánata valódi, s mellette Cecilia Salas is mélyen megrendülve állt. Franco Svampa, az új főfelügyelő fekete Mercedesében ült az egész gyászszerartás alatt, majd a főkapitányhoz hajtott, és se szó, se beszéd, a főnök irodájába rohant.

- De főfelügyelő úr! - szólt kissé ingerülten a főkapitány. - Önnek a gyászszerartáson kellene lennie!... Vagy tévedek?

- Nem uram! Három emberem a helyszínen van és beszámol nekem.

- Azt hiszem, római kollégái meg akartak szabadulni öntől, azért adtak olyan kiváló jellemzést! Egy ilyen fontos megmozduláson, ahol az egész alvilág és a maffia is részt vesz, önnek is személyesen ott kellene lennie!

- Nem értem, akkor miért vannak a beosztottjaim?

- Bezzeg Vignali felügyelő soha egyetlen fontos eseményt sem hagyott ki! Barátian figyelmeztetem, hogy ez Milánó és nem Róma!

Svampa erre már nem is válaszolt, de magában eldöntötte, hogy legközelebb szól a legfőbb főnöknek, mert a rendőrkapitánytól sem hajlandó lenyelni a sértéseket!...

- Nem olyan nagyfiú ő! Rövidesen a helyére lépek!

- Ha van valami eredmény, referálok majd... - szólt, s kiment a szobából.

46

Cecilia Salas valójában egyetlen pillanatig sem volt szomorú, hogy nem kell oltárhoz állnia Lucianóval. Utálta a férfit, s az egész házassági komédiába csak azért ment bele, hogy egyesítse vagyonát Sabatinivel. Most, hogy az öreget várta, elgondolkozott, vajon kinek volt haszna abból, hogy a fiatal jogászt kinyírta? Eszébe ötlött, milyen jó lenne ismerni a cosa nostra tagjait, s bekerülni ebbe a körbe!

- Talán Enrico segíthetne, felvetem neki...

A férfi néhány perc múlva megérkezett. Mintha húsz évet öregedett volna azóta, hogy a fiát eltemették. Cecilia igen kedvesen fogadta, szinte úgy viselkedett, mintha a lánya lenne.

- A rendőrség megállapított valamit? - kérdezte.

- Semmit, nem is fognak...

- Most mit teszel, Enrico?

- Nem sokat tudok, de megkérem a cosa nostrát, hogy üljünk össze, és a fiam gyilkosára mondjuk ki közösen a halálos ítéletet!

- Ezt nem értem! Hát tudod ki az illető?

- Nem egészen, de sejtem. Nincs bizonyítékom... De a legfőbb tanácsnak van lehetősége, hogy ha akarja, megszerezze! Tudod, kedveském, Luciano nem volt észlény, de soha, még egy légynek sem tudott ártani... Valakinek nagyon az útjában állt...

- Én úgy hallottam, hogy elég kicsapongó életet élt, talán ez lett a veszte...

- Ne számárkodj, Cecilia! Azért még senkit nem öltek meg, mert barátnőkkel és barátokkal szórakozott! Szomorú feladatot kell teljesítened, lányom - mondta ünnepélyesen Sabatini. - Hozzám kell jönnöd feleségül!...

- Azt már nem! Eddig kétszer mentem férjhez nálam jóval idősebb férfiakhoz! Mindkettő meghalt, Vito Galuppi és Anerio Salas. Ne haragudj Enrico, de ezt semmiképpen nem vállalom! Nincs annyi pénz a világon! Lucianóhoz is, mint megállapodtunk, csak a vagyon egyesítéséért mentem volna hozzá, névházasságot terveztünk. Ez más, de veled nem! - nézett rá a testes, idősödő, a hatvanas éveikhez közel járó férfire.

- Pedig erre szükség lenne, gondold végig a terveinket! Csak akkor tudunk még több pénzt szerezni, ha összefogunk! Azzal te is tisztában vagy, remélem, hogy a drágalátos Santino Cavallari idővel mindenkit lenyel! Olyan nagyra tör, és annyifelé kiterjed a hatalma... Ne gondold, hogy csak az Ambrózia részvényei vannak a kezében!... A bankban is van részesedése, meg az Isten tudja merrefelé! A legjobban az a minden hájjal megkent titkára, Giovanni Labi, ismeri a kapcsolatait. Nemhiába bízik benne Santino. Az az ember olyan,

mint egy hűséges kutya! Őt kellene jobban megismernünk - tűnődött Enrico. - Mi lenne, ha kedves lennél a férjvel drága kis Cecília, és kiszednéd belőle a titkokat?

- Ugyan, nem is ismerem! Amikor néhanapján Santinóhoz bementem, a titkárára miért figyeltem volna oda? Ez az egész nem tetszik nekem... Egy biztos, hosszú ideig nem gondolok férjhez menésre, még a kedvedért sem! Ha üzleti ügyeinket rendezni tudjuk jó, ha nem, úgy is megfelelő! Van nekem mit a tejbe aprítanom Palermóban. Legfeljebb visszamegyek... az sem tragédia...

- Nem helyeslem, de tudod mit, most még korai lenne döntened. Várj néhány hetet, aztán meglátjuk. Először a fiam gyilkosát akarom a kezem közé kaparintani!

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

- Cecília Salas beszél, tessék.

- Helló, drágám - ismerte fel Santino hangját. - Egyedül vagy?

- Nem, vendégem van.

- Sebaj. Nagyon szeretnék látni, gondolom igencsak búsulsz vőlegényed elvesztésén - csengett gúnyosan a férfi hangja. - Vacsorázzunk holnap együtt, ha megfelel, este hétkor érted megyek!

- Rendben - tette le szó nélkül Cecília a kagylót.

- Ki volt az? - kérdezte Enrico.

- Santino...

- Úgy!... Olyan mint a hiéna, azonnal lecsapna...

- Ne legyél ennyire ellenséges vele! Sokkal régebben ismerem, mint téged, és évek óta szoros kapcsolatban álltunk. Tudod jól, hogy a gyárban is vannak részvényeim...

- A te dolgod, hogy kivel barátkozol, de én figyelmeztetek, vigyázz rá, mert nemcsak csinos és jóképű férfi, hanem zsarnok és akarnok is! A végén még behálóz...

- Ugyan, erre már igazán lett volna lehetősége, és soha nem próbálta.

47

Salandra Belloni az Ambrózia gyárban tudásával és szorgalmával jó nevet szerzett, de az útját egyengette főnöke, Santino is. Már öt éve a szeretője volt. Ám e kapcsolatról a világon senki más nem tudott, csak Bruto Carminucci. Soha nem beszéltek róla, s ha Salandra egy-egy éjszakát Santinónál töltött, az örökre titokban maradt mindenki előtt! Bruto sejtette, hogy az elnök a szép fiatal belgyógyásznőt is beavatja a dolgaiba.

- Csak azt nem értem, miért nem veszi feleségül?... - Aztán rájött, hogy Santinónak olyan asszony kell, akiből haszna származik, és ekkor jutott eszébe Cecilia Salas! Mindez végigfutott gondolataiban, amíg készülődött Santinóhoz, mert estére a főnök a lakására rendelte Salandrával együtt.

A lány előtte érkezett, mert egy pohár Martinivel a kezében hallgatta Santinót, amint valamiről élénken, magyarázott.

- Már vártunk, Bruto - lépett hozzá Santino. - Nagyon fontos dolgokat szeretnék mindkettőtökkel megbeszélni! Mindjárt a közepébe vágok. A közeljövőben nem csak a torinói Santa Maria Kórházban akarom széleskörűen kipróbáltatni a gyógyszert, hanem máshol is...

- Ez igen veszélyes... - szólt közbe Bruto. - Te is tudod, hogy a végleges engedélyt még a mai napig sem kaptuk meg! Torinóban legalább Umberto Javaronéban megbízhatasz, de más kórházban, tudomásom szerint, nincs embered!

- Majd lesz, méghozzá Szicíliában!...

- Csak nem Cecilia Salast akarod bevonni? Most, hogy Luciano Sabatinit meggyilkolták, szabad az asszony - halkult el Salandra hangja, s látszott rajta, hogy igen feldúlt lett a nő nevének említésére.

- Miért olyan lehetetlen mindez? - fordult Bruto felé Santino.

A fizikus egy jó darabig gondolkozott:

- Nem hiszem, hogy ezt a kérdést egyedül eldöntheted! Igaz, a gyárban te vagy az elnök... De a te fejed felett is van családfő!!! Nem is akárik! Vagy tévednék?

- Bruto, légy szíves, ne oktass ki! Pontosan tisztában vagyok a helyemmel, de ha egy nagyszabású akciót akarok végrehajtani, javaslattal állhatok elő.

- Ezt megteheted. De akkor miért hívtál minket ide?

- Mert zavar Vincenzo Tomasini!

- Nocsak, nocsak!!! Te vetted fel!

- De nem saját jószántamból!... Utálok azt a beképzelt orvost... Utamban van... el kell tűnnie!...

- Csak nem akarod megöletni? - kérdezte egyenesen Salandra.

- Szívem szerint azt tenném, de a család utasítása miatt nem lehet! Még szükség lesz rá... meg a drágalátos feleségére is...

- Hála az égnek! Én kedvelem Tomasinit. Okos, értelmes és igen igyekvő férfi - mosolygott a lány, aki a fenti mondatból megértette, hogy e pillanatban nincs veszélyben Vincenzo...

- De meddig? - kérdezte halkán önmagától. Évek óta jól ismerte Santinót, és tudta, hogy előbb vagy utóbb keresztülviszi akaratát. Azt is sejtette, hogy a

családban egyre jelentősebb posztot foglal el, s az sem elképzelhetetlen, hogy rövidesen teljesen magához kaparintja a hatalmat! Akkor pedig... menthetetlen lesz Vincenzo...

- Azt akarom, hogy ti ketten utazzatok el Palermóba, a Szent Antal Kórházba! Próbáljatok kiegyezni az ottani igazgatóval, hogy a leukémiás betegeknel alkalmazza a gyógyszert! Rátok bízom mennyit ajánlotok fel ezért.

- Mi van akkor, ha nem áll kötélnek?

- Akkor ezt átadod neki - vett elő egy lepecsételt levelet Santino. - Csak annyit közölj vele, hogy a milánói cosa nostra küldi! Egy hétig maradhattok... Kicsit pihenjete... Palermo csodálatos város.

48

Vincenzo kellemesen töltötte a hétvégét Victoriával, a Como-tó északi részén lévő Hotel Margaretában. Mindkettőjüknek fájt, hogy el kell hagyniuk egymást, de megállapodtak, hogy Vincenzo lehetőség szerint már pénteken kora délután visszamegy Torinóba.

Amikor hétfőn szokása szerint elsőként érkezett az Ambrózia kutatórészlegébe, az asztalán egy fehér borítékot talált. Papírvágó késével felbontotta, s olvasni kezdte:

“Tudom, hogy éjszakánként hova tűnsz el! Vigyázz, mert ha nem veszel be az üzletbe, véged van! Ez az utolsó figyelmeztetésem.”

Tomasini, megdöbbenve tette le a levelet.

- Mi a fene akar ez lenni? Egy örült írhatta! Én éjszakánként a bérelt lakásomban vagyok. S mi ez az utolsó figyelmeztetés? - Véletlenül leejtette a borítékot, s amikor felvette, látta, hogy a címzés nem neki szól, hanem Bruto Carminuccinak! - Úgy látszik, valaki eltévesztette a szobánkat és az íróasztalunkat - volt az első gondolata.

Átment Bruto Carminucci helyére, és letette az asztalra az üzenetet. Egyik kollégája bejött, s kedvesen szólt:

- Tomasini doktor! Ha Carminuccit keresi, ne várjon rá, mert Palermóba utazott Salandra Belloni doktornővel.

Vincenzo annyira meglepődött, hogy szólni sem tudott a váratlan hírről. Aztán egy gyors mozdulattal zsebre vágta a barátjának címzett borítékot és visszament a szobájába.

Hirtelen elővillant a csomagolóüzemnél egy szirénázó mentőautó. Vincenzo gondolt egyet és elhatározta, hogy lemegy.

Fehér köpenyében zsebre tett kézzel elindult az állatház felé. Még korán reggel volt, senkivel nem találkozott. Amikor elhagyta az állatház vörös téglás

épületét, körülnézett. A csomagoló előtt állt. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de nem sikerült. Egy ór dugta ki a fejét:

- Parancsol valamit, doktor úr? - kérdezte önkéntelenül is a fehér köpeny láttán. - Önt még soha nem láttam itt... - nyájaskodott az idősebb ór.

Vincenzo egy másodpercig habozott, aztán megszólalt:

- Szeretnék körülnézni a tablettázóban, mert később a mi új gyógyszerünket is itt fogják csomagolni.

- Ez érdekes! - szolt az ór. - Tudomásom szerint itt csak Aspirint, fogyókúrás gyógyszereket és vitaminfélét drasztíroznak. De, tessék csak bejönni doktor úr, most kezdődött a műszak. Tudja - folytatta barátságosan az idősebb férfi -, itt csak öt órát dolgoznak az emberek, nem is értem miért, hiszen ez a munka könnyű és tiszta. Nem szólva a fizetésekről, ami többszöröse a másokénak!

Vincenzo egyre kíváncsibb lett belülről is a tablettázóra.

- Ne fáradjon - szolt a még mindig a kapuban álló férfihez -, egyedül is eligazodom.

- Rendben, parancsoljon. A folyosón az első ajtón kell bemenni, ott van a legnagyobb terem.

Amikor Vincenzo belépett a hatalmas helyiségbe, első pillanatban semmi rendkívülit nem tapasztalt. A futószalagon tabletták szaladtak le, mellettük néhány ember ellenőrizte a csomagolást. A terem másik végében üvegeket töltöttek. Aztán körülnézett, és látta, hogy a terem három falán egy furcsa szellőzőrendszer van. Közelebb ment, s megdöbben, hogy mindenhol vastag, hangszigeteléshez hasonló műanyagokkal van bevonva a szellőző környéke. Benyitott a következő terembe, és ott már csak a szellőzést figyelte. Nem volt műszaki ember, de azt tudta, hogy itt valami másról van szó, mert nem szokásos a szellőzés. Az egyik művezetőnek kinéző férfit megszólította:

- Bocsásson meg, uram, de én is itt dolgozom a gyárban, kutató vagyok - nyújtotta a kezét. - Tomasini doktor. Milyen itt a levegőztetés, mert ilyen megoldást még sehol nem láttam...

- Én sem, doktor úr - válaszolt a férfi. - Időnként valamit bekapcsolnak, azt hiszem központilag..., s akkor olyan furcsa illat kering...

- Felfrissülnek tőle az emberek?

- Hát, ezt éppen nem mondanám. De nem is törődnek vele, mert a rövid munkaidő, a magas kereset... tudja doktor úr, hogy van ez.

Vincenzo még mindig a szellőzőt bámulta, amikor megszólalt a férfi:

- Talán az egyetlen megmagyarázhatatlan dolog itt a tablettázóban és csomagolóban, hogy az utóbbi hetekben jó néhány munkatársam lett rosszul, s mindegyiket kórházba vitték.

- Nem ismeri véletlenül uram, hogy milyen diagnózissal? S melyik kórházba?

- Hát... nem... csak annyit tudtam..., hogy szédültek az emberek... borzasztóan sápadtak voltak, s mindenki halálos fáradtságról panaszkodott. Aztán egyik pillanatról a másikra összeestek, s kénytelenek voltunk kihívni a mentőket.

- Mondja csak, az Ambrózia elnöke, Santino Cavallari tud erről?

- Igen... igen... a másik művezető társammal jelentettük már! De valójában az emberek szeretnek itt dolgozni, főleg a sok pénzért!... Tudja, doktor úr... a pénz nagy úr!...

- Azt még nem mondta meg, hogy melyik kórházba kerültek a betegek?

- Hát nézze csak, én nem is tudom pontosan... - majd kis szünet után folytatta:

- Most eszembe jutott például Ferro Grimaldi! Őt Torinóba, a Santa Maria Kórházba vitték. De, ha részleteket kíván tudni, a lánya, Arabella is itt dolgozik nálunk. Azonnal megkeresem, ha beszélni óhajt vele.

- Nagyszerű! Köszönöm! Megvárhatom itt?

- Hát persze. A másik csomagolóban van, azt hiszem a vitaminoknál.

Alig telt bele néhány perc, és a sudár alakú, kék köpenyes lány megjelent.

- Bemutatom Tomasini doktort. Apád állapotáról érdeklődik. Talán menjenek be - mutatott egy kis szobába a férfi -, itt jobban tudnak beszélgetni. Ez az én irodám, itt állítom össze a munkások teljesítményét. De ez már nem is ide tartozik... - legyintett a kezével.

Vincenzo nem is tudta pontosan mit és hogyan kérdezzen, nehogy elijessze a lányt.

- Mondja csak, kedves Arabella, a kórházban mit állapítottak meg az apjáról, és most hogy van?

- Leukémiát mondott anyámnak az orvos. De hála az égnek, már remekül van. Valami új gyógyszert adott neki a főorvos úr, amely csodát tesz. Anyám szerint apám már nem olyan sápadt, s amikor átmegyünk hozzá, már beszélgetni is van kedve...

- Itt lett rosszul a csomagolóban?

- Igen. De a gyár nagyon rendes, mert fizeti a kórházi költségeket, sőt az új gyógyszer árát sem kell megtérítenünk - csillant fel Arabella szeme. - Persze, még sokáig bent kell maradnia, de anyám vagy én, hetenként egyszer meglátogatjuk vonattal... többre nem futja... Azért mégiscsak messze van Torinó!

Vincenzo fejében kezdett valami kirajzolódni. Azt látta, hogy a lánytól

semmi többet nem tud meg, ezért inkább udvariasságból csak annyit kérdezett:

- Itt laktak mindig Milánóban?

- Ó, nem, dehogy. Szicíliából jöttünk, s ott nagyon nehéz volt az életünk...

Vincenzónak erről önkéntelenül is saját élete jutott eszébe. Kezet nyújtott a lánynak és elköszönt. Amint visszafelé ment a kutatóbázisra a kerten át, próbálta összerakni a hallottakat, de valójában nem értette...

- A gyanúsnak ítélt körülmények, lehet, hogy csak nekem furcsák. Mindenesetre ezt megbeszélem majd Victoriával, ha hazamegyek. Neki tudnia kell a Santa Maria leukémiás betegeiről, s főként az XLC-4-es gyógyszerről, miután az adagolása mellett állandó vérvizsgálat szükséges.

49

Bruto Carminucci és Salandra Belloni két nap múlva már visszaérkeztek Palermóból. A hír, amit közöltek Cavallarival, lesújtó volt!

- A Szent Antal Kórház igazgatója aznap halt meg néhány perc alatt infarktuszban - számolt be az útról Bruto. - Így aztán visszahoztuk a levelet, mert új igazgatót - érthető módon - még nem neveztek ki. Santino így el kell halasztanod ezt a tervedet - nézett rá gúnyosan Bruto, aki egyáltalán nem volt szomorú, hogy főnökének végre valami nem sikerült az életben.

Santino nem mutatta, hogy belülről majd szétveti a méreg. Abban biztos volt, hogy két munkatársa nem akarja átverni, de azt érezte, hogy Bruto a lelke mélyén örül kudarcának.

- Nem baj - fordult munkatársai felé -, ez nem kizárólag az én ügyem, találunk megoldást. Hála az égnek, egyre többen lesznek betegek a tablettázóban! Talán ezt még növelni is lehetne, ha több anyagot engednénk be a szellőzőkőn... Kérlek, gondolkozzatok ezen! Tény, hogy gyorsítanunk kell az XLC-4-es kipróbálását, s mielőbb a hazai és a külföldi piacon tudjuk teríteni. Ezt két ilyen jól szakképzett embernek mondanom sem kell! - állt fel Santino, mint aki befejezte a beszélgetést.

Salandra és Bruto már kifelé indultak, amikor Santino a lány után szólt:

- Szeretnék este veled vacsorázni. Légy szíves nyolc órakor legyél a lakásomon! - Mindezt úgy mondta, mintha Bruto nem számítana semmit, a lány pedig az ő tulajdona lenne.

Salandra egy másodpercig úgy érezte, hogy vissza kell utasítani, még hozzá igen keményen a férfi parancsolását, aztán gondolt egyet:

- Rendben, ott leszek!

Amikor elhagyták a főnöki rezidenciát, Bruto barátságatlanul megszólalt:

- Miért hagyod magad úgy rángatni, mint egy bábút?

Salandra halkán csak ennyit szólt:

- Ezt nem érted, Bruto. Évek óta szeretem és reménykedem, hogy...

- Nem fog feleségül venni, ha ezt akartad mondani. Cecilia Salas keze után áhítozik, meg a palermói óriási vagyon után! Ismered Santinót, ő akar a fej lenni... de ebben ma még, ki tudja meddig, Enrico Sabatini megakadályozza...

50

Cecilia őrjöngött. Egész terve felborult, amelyet a Sabatini családdal közösen akart megvalósítani.

- Az öreghez nem megyek hozzá - járkált fel s alá a szobában -, olyan Isten nincs! De ki tudja, hogy, Santino Cavallari jobb-e? Valójában benne sem bízom egy szemernyit sem! Meg kellene tudnom, hogy melyik család támogatja ilyen erőteljesen őt? Mert az biztos, hogy a háttérben erők állnak... de milyenek? Nemcsak az óriási pénzekekről van szó, hanem azokról az egyéb üzleti kapcsolatairól, amelyeket Enrico sem ismer teljesen... Most a fiát vesztette el... Láthatólag a rendőrség tehetetlen. Vagy csak mondják? Aztán ott van Gino Moretti gyilkossága... Enrico szerint azt is hamarosan lezárják... De hova tűnt az asszony, aki látszólag semmiféle pénzügyi tranzakcióban nem volt benne?!...

Egy darabig még sétált a szobában, aztán felvette a telefont és Santinót tárcsázta. Amikor megismerte a mély, bársonyos, behízelgő hangot, megszólalt:

- Helló, itt Cecilia. Este szeretnék látni...

Egy pillanatig néma csönd volt, majd a férfi megszólalt:

- Drágám, bocsáss meg, de már elígérkeztem! Igen fontos, hivatalos megbeszélésem lesz, ami a jövőben téged is érint. Ugye gondolkoztál az ajánlatomon?

- Igen, de még nem döntöttem. Értsd meg végre Santino, hogy semmi kedvem sincs férjhez menni...

- De Luciano Sabatinihez hozzámentél volna, a hatalmas pénz reményében, amit az öreggel együtt megszereztetek volna!... Kedvesem, ebből most már nem lesz semmi... Szegény Luciano halott!!! Egy tanácsom azért van a számodra, Cecilia! Nehogy azt gondold, hogy a legnagyobbak szemet hunynak a felett, hogy a palermói üzleteidből az északiakat kihagyod! Ennek csak rossz vége lehet. Ha egyesítenénk erőinket...

- Ne folytasd, ezt már elmondtad! Adj még időt!

- Rendben, holnap este add meg a választ, hét órákor nálad leszek. Ha

nemleges a válaszod, másként lépek, de abból te kimaradsz! Egyébként azt jól véd abba a furfangos kis kobakodba, hogy a család feje nem szívбайos!... - ezzel se szó, se beszéd letette a készüléket.

51

- Bocsáss meg Bruto, hogy kibontottam a neked szóló levelet - lépett barátja és kollégája szobájába Vincenzo. - Két nappal ezelőtt az asztalomon találtam, s a címzést csak a felbontás után vettem észre.

- Sebaj, add ide!

Bruto egyre dühösebben olvasta a néhány sort, s közben azon tűnődött, milyen mesét találjon ki Tomasininek, vagy esetleg avassa be a titokba? Erősen törte a fejét, mi lenne a legjobb megoldás. Aztán rájött, hogy talán még fel is használhatná Vincenzót! Aki egyszer a maffia által jutott előre, úgysem szabadul... Ő is hiába erőlködik...

- Gyere, ülj le barátom, s elmondok neked egy hétpecsétes titkot: Milánótól nem messze... a Como-tó...

- Jaj, Bruto, ne haragudj! Nem vagyok semmire kíváncsi! Soha többé nem akarok belekeveredni titkos ügyekbe! Én a börtönben ültem... Ha a húgom férje, Menotti rendőrfelügyelő, valamint a feleségem nem segít, még ma is ott rohadhatnék! Igen kedvellek Bruto, s úgy érzem, barátok vagyunk... Ám bocsáss meg, semmit sem akarok hallani!... Ugye megérted???

Bruto egy pillanat alatt döntött:

- Jobb is így! Még bajt hozna ránk! - Ezért igen kedvesen felé fordult: - Rendben, megértelek... Nem mondok semmit... felejtse el ezt a beszélgetést!

Amikor Carminucci egyedül maradt, elgondolkozott Vincenzo szavain. Időnként benne is feltámadtak a kételyek..., de aztán elhessegette őket...

- Csak így tudom megoldani az életem nagy - álmát sóhajtott. - Egyébként is, ha én nem szálltam volna be, megtette volna más, és az óriási bevétel nem az enyém... vagyis nem a miénk lett volna!... - Fejben számolni kezdett. - Még néhány év, mondjuk három, és ha meglesz a teljes összeg, amire szükségem van, kiszállok! - határozta el immár századszor is magában. Mindig felmentést adott erre a munkára, bár tudta, hogy nincs mentsége... Vágyától és álmaitól azonban nem tudott szabadulni, s a lelke mélyén érezte, hogy valójában nem is akar!... - Csak Salandra ne csináljon semmi ostobaságot! Egy szerelmes nő nem megbízható társ! ... De ma még szükségem van rá... okos, rátermett lány, azonban, ha Santino füttyent neki, elveszti a fejét...

52

Antonio Rizzo teljesen ledöbbsent, amikor a leukémiások kórlapját vizsgálni kezdte.

- Egészen rövid idő alatt tizenhét új beteget kaptunk! Atya világ! De hiszen a leukémia nem ragályos kór! Nem lehet megkapni! Honnan került elő ennyi beteg? - Majd lassan, komótosan és igen alaposan áttanulmányozta minden betegnél az előzményeket, s azt is, honnan jöttek a Santa Maria Kórházba. Rájött, hogy a tizenhét betegből tizenöt a milánói Ambrózia gyárban lettek rosszul! Ezen ugyancsak elgondolkozott a belgyógyász. Ennyi véletlen kizárt!

- Talán jelentenem kellene Javaronénak ezt a furcsa egybeesést!... - Aztán fogta magát és a vérvizsgálati leleteket külön rakta, s egyenként tanulmányozni kezdte.

Legalább négy órát töltött el az íróasztalánál, amikor arra a megállapításra jutott, hogy az Ambrózia gyár készítménye, az XLC-4-es minden betegnél más és más reakciót váltott ki!

- Talán Victoriával kellene konzultálnom, miután a laboratóriumi vizsgálatok többségét ő végezte el! - Tárcsázott, és Tomasini doktornőt kérte.

Victoria tíz perc múlva már Antonio szobájába ült, és együtt értékelték a leleteket.

- Myeloid leukémiák sorozata, valamennyinél erithroblastosis! - szolt Tomasini doktornő. - Ilyet én még életemben nem láttam! Teljesen úgy néz ki, mintha egy járványos betegség lenne, csak hogy ilyen járvány nincs!

- Magam is így vélem, Victoria - húzta össze szemöldökét Rizzo doktor. Majd elgondolkozva le-föl sétálni kezdett a szobában. - Tulajdonképpen igazad van, valóban olyan, mint egy járvány. Ha pedig ez nem lehet, találnunk kell valami olyat, ami valamennyi betegnél közös! Ez pedig az Ambrózia gyár!

- Még azt tenném hozzá, ha jól néztem a beküldő lapjaikat, hogy valamennyien azonos üzembrészben dolgoztak! Különös, hogy ott csak tablettázás folyik, mint azt véletlenül tudom.

- De, hisz ez szinte lehetetlen! - kiáltott fel Rizzo doktor. - Még soha életemben nem találkoztam olyasmivel, hogy egy tablettázó üzem munkásai ugyanabban a kórban betegedjenek meg!

- A myeloblastok és lymphoblastok elkülönítése elég nehéz, mint te is tudod. Éppen ezért PAS-festést alkalmaztam, hogy jobban látható legyen a mag-chromatin! Bármelyik kenetet nézed meg a tizenöt közül, mindben megtalálhatod az Auer-pálcákat. Ezzel az eljárással lilásvörösre festődnek, valószínűleg azért, mert lysosomák, vagy savanyú foszfatásét is tartalmaznak.

- Victoria, eddig is csodáltam találékonyságodat, érzékenységedet a laboratóriumi módszerek iránt, ezek után már...

- Azt gondolom Antonio, hogy túlzol - pirult el az asszony csúnyácska arca.
- Ez minden laborosnak eszébe jutna, ha szívügyének tekinti a diagnosztikát...
- Mit javasolsz, mi legyen a következő lépésünk?
- Szólni kell a belgyógyászat főnökének, Javarone főorvosnak! De ez a te asztalod, Antonio! Én mindenestre tájékoztatom Rottini doktort, a laboratórium főnökét. Aztán, ha szükséges, ő majd intézkedik, én csak egy kis kezdő vagyok e téren...

53

Salandra kéjesen nyújtózkodott az ágyon. Lesült bőrével, karcsú alakjával mutatós teremtés volt. Már öt éve tartott kapcsolatuk Santinóval. Így a lány a férfi gondolatát is ismerte. Tudta, hogy most, a szeretkezés után valami fontosat fog mondani!

- Végre el kell érnem, hogy Santino felesége legyek! Eleget hitegetett és vártam rá - gondolta, amint belekortyolt a jéghideg tonikba, amelybe egy kis gint öntött partnere.

- No, ki vele drágám! - simogatta meg a férfi karját. - Látom rajtad, hogy valamit közölni akarsz velem!...

- Nézd, Salandra kedvesem, én változatlanul szeretlek és sokat jelentesz nekem, de lépnem kell az üzlet és a család érdekében...

- Ezt hogy értsem?

- Hát csak úgy, hogy feleségül veszem Cecilia Salast!...

- Micsoda??? Évek óta engem hitegetsz...

- Ugyan, ugyan! A mi kapcsolatunk valóban régen tart, de az üzlet, az üzlet...

- Hát, ez mondhatom csodálatos! Ceciliát az ágyba viszed, hogy a palermói pénz a te zsebedben csörögjön...

- Salandra, a kapcsolatunknak a jövőben sem kell megszakadnia...

- Most már aztán elég volt, Santino! - csattant a nő hangja, aki érezte, hogy a düh lángba borítja... - Nem leszek a szeretőd a fiatal kis hitvesed mellett! Akkor fejezzük be...

- Ugyan, ne legyél ilyen dühös, hiszen változatlanul találkozhatunk hetenként egyszer, vagy kétszer... s ugyanúgy minden maradhat a régiben!!!

- Ezt te csak képzeled! Akkor férjhez megyek máshoz...

- Kihez, ha szabad megtudnom?

- Bruto Carminuccihoz! Ő legalább egyenes velem, és nem vág át lépten-

nyomon, ahogy te! Ne gondold, hogy eddig nem jöttem rá, hogy kihasználsz az ágyban és a munkámban is...

- No, ez már tőled is sok, Salandra! Bevettelek a gyár üzleti életébe, és megfelelő hasznot is leszakítottál!!! Minden hónapban plusz pénzt utaltam ki neked! Esetleg cserben hagy a memóriád!

- Ha már itt tartunk, akkor figyelmeztetlek, hogy a plusz pénzekért én ugyancsak megdolgoztam!!!

- Ha azt munkának nevezed, hogy különböző emberekről tájékoztattál...

Salandra nem válaszolt. Majd szétrobbant a méregtől. Aztán elkezdett töprengeni, mit tegyen? Egyértelmű volt számára, hogy a férfi mindenáron feleségül veszi Ceciliát, mert az anyagi érdeke ezt kívánja. Hirtelen eszébe jutott egy ötlet... Először játszogatótt a gondolattal, hogy felvilágosítja Santinót, aztán eldöntötte, hogy megpróbálja befogni!...

- Mondd csak, kedvesem, ha lenne egy újabb pénzforrásod, amiből havonta igen sokat felmarkolhatnál, akkor is elvinnéd Ceciliát?

- Hát... nem vagyok biztos benne... Bár, Salandra, ha valaki, te aztán tudod, hogy nem egyedül döntök! A család feje beleszólhat az életembe... A hatalom igen nagy szó!!!

- Légy szíves, töltsél még nekem - sóhajtott a lány, s nem tudta rászánni magát, hogy beszéljen Santinónak. Mert veszélyes vállalkozás a lapokat az asztalra rakni...

A férfi átható tekintettel nézte a fekvő nőt.

- No, ki vele! Talán félsz tőlem, hogy nem mered elmondani a nagy ötletedet??? Öt éve a barátnőm vagy, ismerheted még a gondolataimat is!...

- Éppen ez a baj - nyelte le a ki nem mondott gondolatot a lány. Aztán végül csendesen megszólalt:

- Santino, a gyárad termékei közé, mikor távoli országokba szállítasz gyógyszereket, mint például láz- vagy fájdalomcsillapítót, vagy egyebet, egy-egy idegen láda is bekerül! Igaz, mérete és külseje nem különbözik a többitől, csak egy jel van rajta, s aki kiveszi a dobozból, az tudja, mit takar!...

- Ne beszélj már rébuszokban! Így egyetlen szót sem értek! Mi ez a marhaság?... Persze, hogy külföldre is szállítunk gyógyszert, miután termelésünk negyvenhárom százaléka Európába és Amerikába jut! Jól is néznénk ki, ha csak belföldön adnánk el az Ambrózia termékeket! Nem lenne gazdaságos a gyártás, nem is szólva a milliárdokról, amit a kutatás felemészt! Légy szíves, beszélj normálisan, így nem értek semmit...

Salandra már megbánta, hogy szólt. Igyekezett visszatáncolni, mert rájött, ha Santinónak elmondja az egész láncolatot, a gyártást, a szállítást, a külföldi átvevők nevét, képes és saját maga fölözi le a hasznot!...

- Ezt nem tehetem sem Brutóval, sem mással!...

- Ne törődj vele, butaságokat beszéltem! De azt hallottam - találta ki hirtelen a történetet -, hogy a leukémia elleni szerből valaki külföldre csempész kisebb mennyiséget...

- Te szamár! - lépett hozzá Santino, és megsimogatta a fejét. - Ez lehetetlen, s még ha így történne is, értelmetlen lenne az egész! Egy vegyület semmit nem ér ebben az esetben... Amíg azt kielemezzik... no, meg ne felejtssd el, hogy szabadalmi védeltséget szereztem már rá!... Nem, drágám, ez így lehetetlen!... Ne képzelődj! Inkább próbálj többet megtudni Vincenzo Tomasiniról, aki újabban egyre gyakrabban keresi fel a mi tablettázónkat! Remélem nem jött rá semmire... De, Brutót is figyelmeztetned kell!

- Mondd csak, Santino, ha mondjuk más forrásból is tudnál milliárdokat szerezni, akkor is feleségül vennéd a szicíliai békát, vagy én lehetnék a hitvesed?

- Hát, ez elég buta kérdés! Először is nem könnyű milliárdokat szerezni, másodszer mondtam már neked, hogy nem egyedül én döntöttem el a házasságomat. Egyébként sem értelek! Mit zavar téged, ha feleségem van? A barátom úgy is lehetsz, többről pedig soha nem volt szó közöttünk...

Ettől az utolsó mondattól Salandra feje teljesen kitisztult. Elhatározta, hogy tönkreteszi Santinót! Okosan kell cselekednem, s ebben Bruto méltó segítőtárs! Ő is gyűlöli a tisztelt főnököt...

54

Cecilia nem volt boldog. Semmi hajlandóságot nem érzett arra, hogy Santino Cavallari felesége legyen. Ám nem tehetett semmit, mert a palermói családtól megkapta az utasítást. Ugyanakkor Santino is célozgatott rá, hogy ha Cecilia makacskodik, abból baja származhat... Ezt megerősítette az a tény is, hogy a dohánygyára leégett Palermóban, s a rendőrség nem találta meg a tettest.

- Ez pedig nagy veszteség nekem - sóhajtott az asszony. -, Mi van akkor, ha a gyújtogatás figyelmeztetés volt számomra?... Valószínű... - állapította meg. - Igaz, hogy Santino megígérte, élhetem a saját életemet, s amikor kedvem támad, lemehetek Szicíliába... De ki tudja, hogy betartja-e a szavát??? Én nem bízom benne, különösen azóta nem, hogy Luciano Sabatinit megölték! Érdekes az utóbbi napokban az öreg Enrico is megváltozott! Már támogatja a házasságomat Santinóval, amit régebben annyira ellenzett... Lehet, hogy őt is sakkban tartják? Mivel? Hiszen vállalkozásai, az új bankja, a kaszinója virágzik!... De ki tudja, mikor csapnak le rá is?... Talán az a legjobb megoldás, ha most hozzámegeyek Santinóhoz! Később megtalálhatom a legfőbb főnököt, és segítségével... eltüntettem a drágalátos Santinót!... Ez még a jövő zenéje!

Jelenleg azt sem tudom pontosan, hogy itt, északon kik a cosa nostra tagjai. Talán Enrico segíthetne ebben.

Cecilia fogta magát és felöltözött. Elhatározta, hogy néhány ruhát vásárol a nászútra.

Amint a délutáni szél feltámadt, kellemes volt a nézelődés Ceciliának. Betért több butikba, vásárolt két ruhát, egy blézert, három szoknyát és blúzokat. A hatalmas csomaggal a kezében beugrott egy bárba, hogy valami hideg italt igyon. Leült a sarokba, s akkor vette észre, hogy közvetlen közelében Vincenzo Tomasini doktor és Salandra Belloni elmerülten beszélgetnek.

- No fene! A drágalátos Vincenzo mégis csak megcsalja a kis önfeláldozó hitvesét, Victoriát? Odamegyek hozzájuk - döntötte el. - Ezt nem hagyom ki! - A csomagot az egyik székre tette, rendelt egy száraz Martinit és a beszélgetőkhöz lépett:

- Helló! Helló! Micsoda véletlen találkozás! Nem kell bemutatkoznunk egymásnak. Mindenki mindenkit ismer... - ezzel fogta magát, se szó se beszéd, leült Vincenzo mellé.

Tomasini zavarba jött. Eszébe jutott Vito Galuppi és Anerio Salas... Aztán egyetlen pillanat alatt a börtön!...

Salandra, aki már több alkalommal látta az asszonyt, amikor Santinóhoz jött a gyárba, úgyszintén meglepődött, hogy Cecilia leült hozzájuk. Először úgy érezte, szétreped a méregtől, aztán győzött benne a kíváncsiság:

- Örülök, hogy látlak, Cecilia, s gratulálok a jövőd házasságodhoz! A gyárban mindenki a nagy eseményről beszél. Ismeritek egymást Tomasini doktossal?

- Hát hogyne... a testvére majdnem megölt... De ő többet tud mondani erről... Mario még mindig zárt osztályon van?

Vincenzo olyan vörös lett, mint a rák. Salandra pedig nem értette miről van szó. Soha nem hallott Vincenzo testvéréről, csak a húgáról, aki Rómában él.

- Igen, igen, még mindig Palermóban van és kezelik... - habogta -, de nem hiszem, hogy valaha is kiszabadulhatna onnan...

Cecilia élvezte a férfi zavarát, és Salandra meglepetését.

- Kedves Vincenzo, remélem feleségeddel, Victoriával együtt eljössz az esküvőnkre! Már nagyon régen láttam őt! Annak idején megboldogult férjem, Anerio, sokat mesélt róla és hatalmas vagyonáról, amelyet az anyjától örökölt. Gondolom abból, még bőven futja...

- Sajnos nem tudunk részt venni az esküvődön, mert a feleségem Torinóban dolgozik, és nem itt Milánóban...

- Majd Santino elintézi, hogy átjöjjön - beszélt meglehetősen lekezelően

Cecilia, aki egyre jobban élvezte, hogy Vincenzót zavarba ejti minden mondatával!

- Ugye, te is eljössz, kedves Salandra?

- Az természetes, hiszen ha valakinek, nekem jogom van részt venni az esküvődön - szólt meglehetősen kétértelműen az orvosnő, aki legszívesebben megölte volna a szemtelen, nyegle nőt:

- No, akkor nem is zavarok, rövidesen találkozunk! - állt fel Cecilia, fizetett és kiment a bárból. Amikor Vincenzo és Salandra kettesben maradtak, némi csend állt beszélgetésükbe. A lány látta, hogy Vincenzót felkavarta az elhangzott néhány mondat, de nem tudta, pontosan miről van szó. Tomasini palermói életéről keveset hallott, csupán annyit, amennyit Santino elmondott neki. Vincenzo pedig ezt a témát mindig is kerülte. Most sem akarta a lány, hogy kérdéseivel olyan vizekre evezzen, amely kellemetlen a férfinak! Ezért javasolta, hogy fizessenek és sürgős elfoglaltságára való hivatkozással hazament.

Vincenzo előtt, amint egyedül sétált Milánó utcáin, váratlanul felbukkant Nino Bonacchi, aki melegen üdvözölte:

- Hova mész, öregfiú? - kedélyeskedett a laboratórium vezetője: - Én most végeztem. Ez az Ambrózia kiszívja még az agyamat is! Most hallottam éppen, hogy a gyógyszerészek és a biológusok egy újabb meglepetésre készülnek! Persze ez ismét nekünk jelent majd nagy munkát, pénzt meg a tisztelt Cavallari úrnak...

- Én nem hallottam semmiről - válaszolt Vincenzo. - Talán ismét egy új vegyület feltalálásáról van szó?

- Igen is, meg nem is. Tudod, az XLC-4-esnek egy új szerkezetét alakították ki, amely megtartotta eredeti cytostatikus hatását, de a nagyokosok szerint kiválóan alkalmas lehet a kémiai ártalomtól kialakult leukémia gyógyítására is! Mint tudod, ma már elfogadott és bizonyított tény, hogy a sugárártalomnak is szerepe lehet a leukémia keletkezésében.

- Ez így igaz, még én is tanultam annak idején - szólt közbe Tomasini doktor -, hogy régebben a röntgenbesugárzással foglalkozó orvosok sugárvédelme elégtelen volt, és a radiológusok között hatszor-nyolcszor annyi volt a leukémiás, mint mondjuk a belgyógyászok között...

- Tudod te, hogy a kémiai anyagok közül elsősorban a benzol és származékai okozhatnak leukémiát?

- Ezt pontosan nem tudtam, de úgy gondolom, hogy a vírusoknak legalább ugyanolyan jelentőségük van...

- No, a kettő nem ugyanaz! - szólt oktató hangon Bonacchi -, de azt hiszem, ez nem is a te asztalod...

- Mondd csak Nino, nálunk az Ambróziában használnak nagy mennyiségű benzolt?

- Ne kérdezz belgyógyász létedre számárságot! A gyógyszergyártási folyamatokban a benzol oly gyakran használt szer, mint mondjuk egy háztartásban a cukor, a só! Természetes, hogy az Ambróziában is óriási mennyiségű benzolt használnak... Nem hiszem, hogy valahol a világon működné benzol alkalmazása nélkül gyógyszergyár...

- Igen... igen... azt hiszem igazad van...

- Mondd csak, Vincenzo, miért kérdezed ezt?

- Semmi... semmi!... Lehet, hogy később, ha konkrétum lesz a kezemben, felkereslek...

- Bocsáss meg, de most már sietek, mert randevúm van egy fiatal nővel!

- Csinos? - mosolyodott el Vincenzo.

- Igen, te is ismered. Orsella Somissari...

- Hiszen ő Santino titkárnője!

- Persze! Ezért akarom meghódítani...

55

Francesca Monellinek nem volt ellenére nagybátyja döntése, hogy férjhez menjen Silvano Galottihoz. Amióta megismerkedtek a partin, egyre szorosabb szálak fűzték egymáshoz őket. Bár egyikük sem vetette fel, hogy életüket egymáshoz kötik, de mindkettőjükben megfogalmazódott már a vágy. Most, hogy Enrico Sabatini vállalta az esküvő költségeit, sőt nászajándékként egy lakást és egy autót ígért Francescának, a lány vidáman lépkedett hazafelé, Silvanót várta vacsorára.

- Milyen érdekes, mióta szerencsétlen Lucianót meggyilkolták, nagybátyám, Enrico egyre jobban támaszkodik Silvanóra! Igaz, pontosan nem tudom mivel bízza meg, de tény, hogy esténként néha órákig is tárgyalnak. Az utóbbi időben Silvano egyre gyakrabban emlegeti, hogy nemsokára mi is gazdagok leszünk. Pedig kettőnk fizetése csak átlagos jólétet biztosít. Igaz, nem panaszkodhatok, de a luxus nagyon messze van tőlünk... Vagy ki tudja?...

Végiggondolta, mit kell még vásárolnia, s elindult a közeli szupermarketba, hogy sonkát, sajtot, elősütött pizzát, halat, salátát, gyümölcsöt vegyen. A kosárba még egy üveg bort és pezsgőt is tett. Silvano biztosan éhes és szomjas lesz, ha megjön! No, meg a nagy hírt is meg kell ünnepelnünk! Remélem boldog lesz Enrico bácsikám döntésétől... Megszaporázta lépteit, s letért a főútról, hogy egy mellékutcán át hamarabb hazaérjen, mert sötétedett, s mindent el akart készíteni a vacsorához.

Egy boltíves átjárón haladt keresztül.

- Így tíz percet megtakarítok az időből - gondolta. Hirtelen érezte, hogy két erős férfikar átöleli, s az arcára szorít valamit... Ezután már semmit nem érzékelt a világból...

Amikor Francesca magához tért egy ismeretlen szobában találta magát, amelynek berendezése meglehetősen szerény volt. Az ágyon feküdt, s vele szemben egy fiatalnak mondható férfi ült. Még soha életében nem látta.

- Uram, uram! Mit akar tőlem? Én csak egy szerény banktisztviselő vagyok, nem tudok váltságdíjat fizetni! Mert, gondolom, azért rabolt el az utcán...

- Nem Babucikám! A drágalátos nagybátyád kerestet, kutat utánad!... Nem a pénz kell neked, hanem a bosszú!!! Már egyetlen rokona sem maradt életben, mióta a drágalátos fiát, Lucianót meggyilkolták! Tudom, téged szeret... mintha a lánya lennél... No, meg ott van az igen tisztelt vőlegényed, aki egyre mélyebbre mászik a család dolgaiba!... Már az építkezéseken kívül a kaszinó ügyeibe is beszállt a nagybátyád jóvoltából...

Francesca elképedt, hogy a férfi mi mindent tud a nagybátyjáról, a vőlegényéről...

- De mit akarhat akkor tőlem???

A férfi mintha válaszolt volna a lány gondolatára:

- Neked nem kell semmit tenned, csak igyál egy kicsit a főztömből. Hozom máris!

Ezzel a konyhából egy üveg átlátszó folyadékkal tért vissza. Meglehetősen nagy adagot töltött.

- Vigyáznom kell a mennyiségre - motyogta magában - most nem tévedhetek!...

A poharat a lánynak nyújtotta:

- Idd ki szépen, ne vitatkozz!

- Engedjen el, látni sem bírom! Ne féljen, a nagybátyám kiszabadít... nem hagy itt!...

A férfi olyan kísérteties hangon nevetett fel, hogy Francesca hátán végigfutott a hideg.

- Te jó Isten! Hova kerültem? Ez a pali örült! - Felállt és kinézett az ablakon. Csak a szél kergette a leveleket, s a körülöttük lévő hegyek fái visszhangoztak az éjszakai hangoktól... Sehol egy teremtettséget sem látott Francesca. Ekkor vette észre a hatalmas rácsokat az ablakokon! - Ez a ház a világ végén van... - gondolta -, sem közel, sem a távolban egyetlen épület sincs...

- Uram! - próbálta könyörgőre fogni a szavait. - Ha elenged, rengeteg pénzt adok! Mostanában lesz az esküvőm, amit nászajándékba kapnék, az a magáé lehet! Egy kevéske megtakarított pénzem is van...

- Babuci! Nem kell nekem semmi... csak a táncod!!!

A lány nem értette a mondatot, kérdően nézett elrablójára.

- No, elég, a szövegelésből, igyál! - ezzel hozzálépett, s átnyújtotta a poharat. - Ha nem iszol, beléd öntöm.

Francesca először belekortyolt, aztán a férfi jó erősen megszorította a karját, és újból megkóstolta.

- Nem is olyan szörnyű az íze - állapította meg.

- Ha nem iszod meg azonnal - csattant mellette a hang -, megbánod!

Sóhajtott egyet a lány, majd felhajtotta a pohár tartalmát. A szobára csend telepedett: A férfi várt, mint macska az egeret, úgy nézte a fekvő lányt, akin az itálnak semmiféle hatása nem látszott. Már kezdett türelmetlen lenni, amikor észrevette, hogy Francesca felült és vetkőzni kezdett. Először lassan bújt ki a ruhájából, majd egyre gyorsabb mozdulatokkal szinte letépte magáról, aztán felugrott, s a szoba közepén örült táncba fogott! A mozdulatai egyre gyorsabbak és vadabbak lettek... A férfi ráugrott, leteperte és pillanatok alatt magáévá tette... Francesca újból táncolt, forgott, és a torkából kijövő hangok beszámíthatatlanságáról tanúskodtak...

- Most megkaptad a magadét... te is a maffia lánya vagy!!! - üvöltött a vergődő teremtésre a férfi. Aztán behunyta a szemét és ismét apja véres testét látta... Megjelent az anyja... Vér... Mindenhol vér...

Összerázkódott. Mintha kábulatból ébredt volna, csak nézte a forgó testet, amely lerogyott a földre, s mintha egy filmet vágtak volna el, olyan mozdulatlan maradt...

A férfi megfogta az eszméletlen teremtest, az ágyra tette:

- Úgy látszik most sem találtam el a megfelelő mennyiséget... Hiába tanulmányozom a szakkönyvekből a főzetet, lehet, hogy erősebbet készítettem. No, mindegy, ez most aludni fog egy darabig... Nekem pedig mennem kell, de holnap visszajövök!...

Mindent óvatosan bezárt, a hűtőbe is benézett, s látta, hogy ennivaló akad bőven, ha felébred a lány. Lement a kertbe, elindította kocsiját és száguldott Milánó felé...

56

Silvano már harmadszor nyomta meg a csengőt, de senki nem jött ajtót nyitni.

- Hol a fenében lehet Francesca? Megbeszéltük, hogy este itt, nála találkozunk. - Lement a ház előtt parkoló kocsijához, rágyújtott és várt. Amikor már tíz óra volt, balsejtés kerítette hatalmába. - Ez lehetetlen! Francesca soha nem marad ki, nem jár barátnőhöz, mi történhetett vele? - Elhatározta, hogy értesíti Enrico Sabatinit.

Amikor az öreg megtudta, hogy unokahúga nem ment haza, először egy nagyot káromkodott, aztán próbált logikusan gondolkodni:

- Silvano, ne várj tovább! Reggel majd én intézkedem, ha addig nem kerül elő az unokahúgom, bár ez teljesen valószínűtlen. Te semmiképpen ne lépj, nagyszabású üzletünket nem veszélyeztetheted!

Reggel nyolc órakor az új rendőrkapitánynak, Franco Svampának telefonált Sabatini.

- Mégiscsak az én befolyásom révén lett főkapitány, most cselekednie kell...

Amikor Svampa meghallotta a történeteket, csak annyit fűzött hozzá:

- Kiadom az ügyet Erizzo Vignalinak, ez aztán az ő asztala! A kedves unokahúga nyilván elcsavargott valakivel...

- Te szemét, állat! - üvöltött a telefonba Enrico. - Már elfelejtetted, hogy én is ott voltam, amikor belőled rendőrkapitány lett?! Senkinek ne add ki az ügyet! Te intézkedj, mégpedig azonnal, mert különben... - de nem fejezte be a mondatot, érezte, hogy túllőhet a célon.

- Rendben, Sabatini úr - hallatszott Svampa meghunyászkodott hangja. - De, mégiscsak be kell vonnom Vignali felügyelőt, ő jobban ismeri az itteni viszonyokat...

- Egy óra múlva referálj! - tette le Sabatini a telefont. Járkálni kezdett a szobájában, s végiggondolta, kinek és mi haszna származik abból, hogy az unokahúgát elrabolja? Mert abban biztos volt, hogy a lány jószántából nem csavargott el senkivel és sehova... Eszébe jutott Marcellina Storoni, aztán fia, Luciano, s a kép sehogyan nem állt össze... Mély lélegzetet vett és eldöntötte, hogy nagy ellenfelének, Santino Cavallarinak telefonál. Gyűlölte a férfit, de tudta, hogy az alvilágban neki is számos beépített embere van.

Amikor Santino meghallotta, hogy eltűnt Francesca Monelli, először jót nevetett magában. Aztán rájött, hogy ez igencsak veszélyes, hiszen a családoknak össze kell tartaniuk, s megteremteni a biztonságot. Miután tudta, hogy Gino Moretti felesége is a férje halálával egyidőben tűnt el, így gondolkodni kezdett.

- Valaki a hátunk mögött működik, s kizárólag a családok tagjait... nőket rabol el!!! De miért?... - Erre aztán képtelen volt rájönni. - Segítenem kell Sabatininek - döntötte el, s felhívta a cosa nostra vezetőjét. Néhány szóban beszámolt az eseményekről.

Az öblös férfihang csak ennyit válaszolt:

- Majd mi lépünk! Ezt nem hagyhatjuk! - aztán kattant a készülék.

Santino titkára, Giovanni Labi már kora reggel óta elmélyülten dolgozott a palermói érdekeltségek nyereség-kimutatásán. Cavallari megbízta, hogy jövődóbelijének helyzetét maradéktalanul mérje fel, s tudta, hogy a jogász minden kiadott utasítást precízen teljesít.

Santino belépett szobájába. Giovanni éppen számítógépre vitte az adatokat. Felállt és meghajolt:

- Uram, az eddigi számításaim szerint, ha a házasság létrejön, ön lesz a leggazdagabb ember Milánóban! Cecilia Salasnak lényegesen több tőkéje van, mint amennyit ezen a feljegyzésen jelzett.

A férfi átnézte, közben a számítógépen is megjelentek az adatok, amelyekből egyértelműen és világosan kitűnt, hogy még annak idején Vito Galuppi hagyatékából számos olyan érdekeltsége maradt meg Ceciliának, amely havonta milliárdokat hoz a konyhára!

- Ezekről miért nem szólt nekem? - tűnődött Santino. - Csak nem képzelte, hogy kihagyhat a buliból!

- Uram - szólt alázatosan Giovanni Labi -, a tisztára mosott pénz eredetét nem tudom megállapítani, de tény, hogy a múlt hónapban tízmilliárd líra került Cecilia Salas torinói számlájára.

- Hát ott is van érdekeltsége?

- Azt nem tudom, uram, de tény, hogy az egyik torinói bankban betétszámlája van.

- No, mi minden derül majd ki a hitvesemről?! - mosolyodott el Santino. - Jó lesz a gyeplőt kissé megszorítanom! - Köszönöm, Giovanni - fordult a fiatalember felé. - Most is, mint mindig, remek munkát végeztél! Micsoda szerencse, hogy annak idején felfedeztelek! Egyébként - fordult vissza az ajtóból Santino -, olyan régen voltál szabadságon! Nem kívánsz hazautazni Szicíliába a szülőfaludba? Viselem a költségeket..., no meg kicsit körülnézhetnél Palermóban is...

- Nem, uram. E pillanatban önnek itt van rám szüksége, nem vágyódom szabadságra... majd később..., ha mindent elvégeztem...

57

Javarone főorvos egyre idegesebb volt beosztottjaival is. Rájött, hogy Santino Cavallari átveri, és a megállapodást felrúgva újabban egyre több és több leukémiás beteget küld az osztályára.

- Ez pedig előbb-utóbb gyanús lesz a munkatársaimnak is - sóhajtott. - De

mit tegyek? Az a szemét Santino a markában tart... A szenvedélyemről képtelen vagyok leszokni! S ezt kihasználja az a gazember! De teljesen tehetetlen vagyok! Már alig tudom lerázni kérdéseivel Rizzo doktort és Tomasini doktornőt, aki a laboratóriumban nagyon lelkiismeretesen dolgozik...

Clara Rondi nővér kopogtatott az ajtón:

- Főorvos úr - nyitott be -, Arabella Grimaldit most hozta be a mentő.

- Micsoda? Ugye az ő apja Ferro Grimaldi, aki már annyira jól van, hogy néhány nap múlva haza akartuk engedni?

- A lány igen rosszul van. Rizzo doktor azt üzeni, hogy tessék jönni, mert alig van kitapintható pulzusa, s az EKG-ja is nagyon rossz... - hadarta a nővér.

Amíg a főorvos az intenzív szobába ért, elgondolkozott a hallottakon. Végleg nem értette, hogy a fiatal lány, akivel már találkozott, hogy kerül ide?

- Tudomásom szerint ő is néhány hete az Ambrózia gyárban dolgozik. Úristen! Csak nem?... - aztán saját magának is megválaszolatlanul hagyta a felmerült gondolatot.

58

Orsella már három éve dolgozott Santino mellett. Ügyes, szorgalmas, jó eszű teremtés volt, aki a titkárnői feladatokat teljes egészében ellátta, s főnöke mindig elégedett volt a munkájával. Orsella sokkal többet tudott Cavallariról, mintsem a férfi gondolta volna, így aztán amikor Nino Bonacchival kidolgozták közös tervüket, még a laboratórium vezetője is meglepődött, hogy a titkárnő mennyire jártas az Ambrózia ügyeiben.

- Este tízkor vált az őrség, előtte én bejövök, s ha megállítanak csak annyit mondok, hogy a főnöknek kell egy irat. Ebben senki nem talál semmi különösét, hiszen már több ízben előfordult. Aztán kinyitom a páncélszekrényt a kulcsmásolattal, amit addig megcsináltatsz - fordult Ninóhoz -, mindent lefotózok, s te a lakásomon várj rám.

- Inkább a gyár parkolójában ülnék a kocsiban, és együtt mehetnénk hozzád. Nem biztonságos az értékes filmekkel egyedül autóznod!

- Ugyan, Nino! Ne komplikáld jobban az ügyet, mint kellene! Azelőtt - pirult el a lány -, mielőtt a szeretőd lettem, te sem tudtad, hányszor voltam bent késő éjszakáig, mert a főnök bizalmas jellegű munkával látott el.

- Még egyszer elmondom, milyen iratokra, feljegyzésekre és titkos telefonszámokra van szükségünk.

- Ne is folytasd, Nino! Hidd el, én jobban tudom, mint te, miből csinálhatunk nagy pénzt... óriási vagyont.

- A kulcsmásolatot fél óra alatt elkészíttetem.

- Több időd nem is lesz erre, mert holnap tíz órakor Santino elmegy tárgyalásra, de egy órán belül visszajön. Előtte, ha minden sikerül, megkaparintom a kulcsot. Vigyázz az idővel, Nino! Harminc perced lesz, legalábbis így biztonságos. Tehát háromnegyed tízkor feljössz hozzám, s azt mondd, hogy a laboratóriumról egy összefoglaló jelentést hoztál a főnöknek. Amikor átadod a dossziét, én a kezébe csúsztatom a kulcsot.

- S ha valaki lesz a szobában?

- Te azzal se törődj, mindent a megbeszélésünk szerint intézz! A lényeg, hogy félóra múlva hozd vissza az eredeti kulcsot. A többit bízd rám! Ha a tervünk sikerül, holnap este már minden a markunkban lesz, aztán úgy ugrándozik majd Santino, ahogy mi fütyülünk... - húzódott végig egy felsőbbrendű mosoly a lány arcán. - De most külön kocsival menjünk haza.

59

Svampa rendőrkapitányt az egész rendőrség utálta. Olyan fölényesen viselkedett, és annyira lekezelte a beosztottait, hogy ezt csak egy ostoba ember engedhette meg magának.

- Kérem, szóljon Vignali felügyelőnek - adta ki utasítását a titkár nőnek.

Erizzo Vignali pillanatokon belül egy aktacsomóval jelent meg.

- Tessék rendőrkapitány úr, itt vagyok.

- Hagyjuk a formaságokat, tudni akarom, hova tűnt Enrico Sabatini unokahúga, Francesca Monelli. Mit csinálnak a nyomozói? Nem találnak meg egy lányt? Mindenkit leváltok...! - üvöltött Svampa, aztán rájött, hogy idegességében kiadja magát beosztottjának.

- Uram, mi mindent elkövettünk, de a lánynak nyoma veszett. A bankban, a lakásán érdeklődtünk, barátnőit, vőlegényét, még a távolabbi ismerősöket, a szomszédokat is kikérdeztük, de senki nem látta a teremtet. Egyébként mindenki kedvező véleményt adott róla.

- No, ezzel aztán sokra megyek!!! Mit mondok Sabatini-nek???

- Az igazat, uram, hogy a rendőrségünk e pillanatban országos körözést adott ki, de egyetlen hajszálnyi nyom sincs a birtokunkban...

- Megőrült??? Ezt nem mondhatom!!!

- Akkor adjon utasítást, hogyan lépünk tovább!

- Ha én látom el a maga feladatát felügyelő úr, akkor önt miért alkalmazza a rendőrség? Szabadna ezt megtudnom?

Vignali fogta a dossziét, megbiccentette a fejét és kiment. Magában

káromkodott, hogy ilyen balfácán rendőrkapitány még nem volt Milánóban.

- Remélem nem is lesz sokáig - tette hozzá.

Összehívta beosztottjait, s alaposan végigmentek az összes ügyiraton. Először is Apollonia Isorini táncosnő, aki Luciano Sabatini barátnője volt és megfojtották. Aztán következett az eltűnt Marcellina Storoni, aki szintén kapcsolatban állt a Sabatini családdal, mert az öreg keresztapja volt a lánynak. Aztán a Gino Moretti gyilkosság, és feleségének, Shophiának az eltűnése, Luciano Sabatini meggyilkolása, végül Francesca Monelli, az unokahúg felszívódása, ahogy az egyik munkatársa ismertette.

A felügyelő kiosztotta a feladatokat:

- Kezdjük előlről az egészet! Mindenki alaposan járjon utána a gyilkosságok hátterének, és elsősorban az eltűntek környezetét kezdjétek újból kihallgatni. Az egyetlen szál, amit látok de ez is nagyon gyenge, hogy az áldozatok valamilyen módon kapcsolatban álltak a Sabatini családdal. Értsétek meg, hogy a tisztelt újdonsült főkapitány úr eredményt akar, s bennünket fog elevenen megnyúzni, ha ezt nem produkáljuk. Estig jelentkezzetek mindannyian, most mehetek - hajolt az előtte lévő fehér papírra.

60

Francesca, amikor felébredt, olyan kábának érezte magát, mint még soha életében. Próbált az előző estére visszaemlékezni, de csak azt tudta, hogy a férfi valamivel elkábította... aztán a képek, az események kiestek a fejéből... képtelen volt bármit is felidézni. Kiment a konyhába, mert éhes volt. Észrevette, hogy az egész ház üres, és szinte hermetikusan el van zárva a külvilágtól.

Egy kis juhsajtot és kenyeret evett. Üdítőt bontott. A mellette lévő üveghez nem nyúlt. Megfogta, s mintha ismerősnek tűnt volna az üveg, de képtelen volt bármire is emlékezni. Visszament a szobába, s akkor látta, hogy a földön szanaszét hevernek a ruhái.

- Hát ezek hogy kerültek ide? - Leült, rágyújtott egy cigarettára. Erősen törte a fejét, de csak azt sikerült felidéznie, hogy vásárolt és készült haza Silvanóhoz... több nem ment...

Már legalább századszor ment végig a szobán, próbálta erőltetni a fejét, de semmi, az égvilágon semmi nem ugrott be. A vásárlásra teljesen tisztán emlékezett, még arra is, hogy pezsgőt vett az ünnep öröme... aztán sötétség... s a férfi, vagyis, ahogy Francesca nevezte magában, a támadója arca felvillant előtte.

- Nem, nem ismerem a pasast... de mit akarhat tőlem... egy örült elme... most hol lehet? Megpróbálok kiszökni innen.

A szobából átment a fürdőszobába, a konyhába. Egy kést vett elő és fessegette a fát és a vasrácokat. Legalább két óráig dolgozott megállás nélkül, aztán letette a kést, és leült a szobában. Potyogni kezdtek a könnyei, mert látta, hogy nincs menekvés. Nem tud semmilyen körülmények között kiszabadulni innen...

- Vajon mikor jön vissza??? Vagy itt hagy engem??? - A kérdések kavalkádja forgott a fejében.

Aztán tovább töprengett:

- Miért éppen engem rabolt el a férfi? Nem vagyok gazdag, szép sem. Csinosan öltözködöm, fiatal vagyok. Ennyi azonban nem elég! Valami másnak is lennie kell itt! Talán a nagybátyám, Enrico Sabatini miatt történt... Nem, nem lehet - adta meg saját maga a választ. Aztán visszaidézte a gyerekkorát, amikor a híres Sabatini családhoz voltak meghívva. Anyja imádta a testvérét, Enricót, de apja gyűlölte. Visszacsengett apja mondása: "Aki egyszer a maffia szekéréhez kötötte a gyepelőt, soha nem engedheti el." A két férfi állandóan vitatkozott, amelyből Francesca emlékeiben csak annyi maradt meg, hogy a Sabatini házban mindig gazdagság és pompa várta, míg otthon sokszor a mindennapi betevő falatjuk sem volt meg...

Halkan megállt egy kocsi a kertben, ám a lány meghallotta.

- Úristen! Most jól nyitva tartom a szememet és a fületem, meg kell tudnom, valójában miért is rabolt el ez az örült pali! Valamilyen célja csak volt?

- Babucikám, Babucikám! - hangzott a kedves, behízelt hang. - Nézd, hoztam neked egy csomó finomságot - tette a konyhaasztalra a két szatyrot, amely valóban ínycsiklandó volt. - Remek vacsorát csapunk - mondta kedvesen a férfi, de nem közeledett hozzá. - Azonnal mindent elkészíték, s kezdhethetjük...

Francesca nem értette az egészet. Kiment a konyhába, és segített kicsomagolni a frissen sült rákot, halat, csirkét, salátákat, narancsot, banánt. Egy hatalmas torta is előkerült a táskából.

Aztán feltűnt a lánynak, hogy amíg megterített, a férfi a hűtőből egy üveget vett elő és csupán egy poharat.

- Ki iszik itt egyedül? - kérdezte.

- Úgy mint tegnap, csak te...

Lassan és komótosan ettek, ám hirtelen felugrott a férfi, és töltött a lánynak az üvegből, majd meglehetősen ingerült hangon szólt:

- Azonnal idd ki az egészet!

- Nem vagyok szomjas.

- Nem érdekel! Az én főztöm a legjobb a világon... Olyan álmaid lesznek

tőle... a mennyországban érzed majd magad... ugye nem emlékszel a forró éjszakánkra???

- Nem iszom. Nem kell a főztőd!!!

- No ne, ez így nem megy! Nyisd ki szépen a szád!

Francesca összeszorította az ajkát és a férfi erőszakos mozdulatainak sem engedett:

- Nem, hagyj békén, nem iszom! Ettől felejték el mindent - üvöltött torkaszakadtából a lány. - Te beteg vagy... elmebeteg... engedj el és gyógyíttasd magad!!!

- Te rohadt szemét kis kurva! A maffia egyik vezetője árnyékában éldegélsz... a híres Sabatini családhoz tartozol... ne félj, most én állok bosszút a maffián... apámat... anyámat... megölték... nem menekülsz... itt senki nem talál meg... hiába sivítasz, mint egy malac... ide a maffia óriási karja sem ér el... jól kitaláltam... - tágult ki a férfi pupillája.

- Megőrültél? Mi közöm nekem a maffiához, én csak egy banktisztviselő vagyok...

- A nagybátyád felkarolt, Silvano Galottit is istápolja... a drágalátos vőlegényed... de még ő sem talál meg! No, elég a szövegből, most már látni akarom a táncodat... igyál!

- Mit teszel, ha nem vagyok hajlandó inni ebből a kotyvalékból?

- Iszol és kész! - lépett a lányhoz és másodpercek alatt legalább egy pohár italt öntött bele. Aztán várt... türelmesen várt... Elábrándozott a jövőn, s a tervei valóra válását látta maga előtt... - de ehhez még sok nőt kell elhoznom ide, ahol a halál lopakodik... be hozzám... - Mintegy órát várt, aztán megisméltődött a jelenet. A lány gyors mozdulatokkal szinte tépdeste magáról a ruhákat, a fehérneműket, és szédítő kergő-forgó táncba kezdett, anyaszült meztelenül. A hosszú haja lebegett a levegőben, betakarva a mellét és a hátát... mindez lenyűgözte a férfit és csak nézte... nézte... nem tudott betelni a látvánnyal: - Ő a legszebb... a legpergőbb tánc... az örömező tánc... - Aztán egyetlen mozdulattal hátracsavarta a lány testét, s magáévá tette...

Nem törődött semmivel... újból és újból megszerezte magának a gyönyör e különleges virágát... Aztán hirtelen azt vette észre, hogy a lány magához tért és közeledett felé:

- Mondja uram, mit tesz maga velem? Megőrült??? Elrabolt és megerőszakolt...

- Ugyan, ugyan kedvesem - próbált a férfi nyugtatón hatni a nőre.

Ám ebben a másodpercben a lány felkapta a hatalmas vázát az asztalról és a férfi fejéhez vágta. Neki azonban több sem kellett. Erősen megragadta a lányt, majd amikor az megkarmolta, szorítani kezdte a torkát... újból és újból

szorította... egészen addig, amíg látta, hogy az arca kék színt öltött, a levegő megállt a tüdejében... fuldoklott... a férfi csak szorította, egyre jobban és jobban...

Amikor ledobta a földre a testet... a lélek már messze szállt...

- Úristen! - fogta meg a férfi a fejét. - Nem akartam... nem akartam... gyorsan el kell temetnem... Marcellina és Sophia mellé... hadd pihenjenek együtt...

61

Orsella, mint a macska, úgy osont főnöke szobájában. Ha álmában felébresztették volna, akkor is tudja mit hol talál. Csak az íróasztalon lévő villanyt kapcsolta fel. Gyors mozdulattal a páncélszekrényhez lépett, a kulcsmásolattal kinyitotta, s kivette belőle a vaskos dossziét, valamint egy kis méretű, kígyóórból készült irattartót. Fogta a fényképezőgépet és először a dosszié lapjait, aztán az irattartóban lévő telefonszámokat fotózta le. Legalább egy órát dolgozott, aztán visszarakott mindent a helyére, s nagyot sóhajtott:

- Hála az égnek, sikerült! Minden simán ment. Santino Cavaliari soha nem jön rá, ki tette tönkre... mert ezek birtokában - szorította magához a dossziét - földönfutóvá tehetjük Ninóval... megérdemli! - becsukta a páncélszekrényt, majd eloltotta a kislámpát, és a folyosó végén levő liftbe szállt.

Amikor az alagsorban megállt a felvonó, az automata ajtó kinyílt, Orsella fürge léptekkel sietett a kocsijához.

- Hova? Hova? Kisasszony - szólalt meg Santino Cavallari. - Mit keres ilyen késő éjszaka a gyárban? - mosolygott a férfi, de a lány érezte, hogy megmerevedik, tudta, hogy a főnöke nem véletlenül lepte meg. A másodperc töredékéig azon gondolkozott, ki árulhatta el, de már semmire nem maradt ideje, mert az egyik kocsni mögül három lövés dörrent. A fejébe, a mellkasába és a harmadik a hasába fúródott.

Egy overallos férfi lépett elő és Santino Cavallarihoz fordult:

- Uram, teljesítettem a feladatot - mutatott a vérben úszó női testre.

- Rendben - nyúlt a zsebébe Santino. - Tessék a kialudt összeg, meg is toldottam.

A férfi eltette a zsebébe, ám ebben a másodpercben egy golyó szállt felé... véres fejjel bukott a földre...

- Így kell ezt csinálni - fordult Cavallari a titkára, Giovanni Labi felé. - Látod, mindenki megkapja a magáét. Valójában csak benned bízom meg, a pénzért mindenki elárulna... de te szicíliai vagy, és ismered az omertát. S ha egyszer tagja leszek... a nagycsaládnak... téged sem felejtelek el...

- Uram, én azt hiszem, ez egészen közeli időpont.

- Igen, kedves Giovanni! De ehhez Cecilia Salast feleségül kell vennem... Remélem rövidesen minden rendeződik... néhány nap, és a nő kezével együtt a palermói vagyont is megszerzem...

- Most hazamehetsz - intett Santino a titkárának -, de reggel időben legyél bent. Rengeteg dolgunk lesz. Orsellát és a férfit hagyjuk itt, majd valaki észreveszi és jelenti a rendőrségnek...

62

Salandra Belloni gyorsan hajtott az autópályán Fiat Tipo kocsiával. Már így is késésben volt, mert Brutóval megállapodott, hogy este nyolc órakor találkoznak az ő "bastione"-jukban, ahogy nevezték a fészerből kialakított és felújított helyiségeket.

A lány azért is igyekezett, mert tudta, hogy a becsomagolt heroint még az éjszaka folyamán vissza kell hozniuk az Ambrózia gyárba. Így a reggeli repülőgépre feljut, és a többi gyógyszerrel együtt Los Angelesbe kerülhet.

Ahogy letért a pályáról, kihajtott a Como-tó felé és egy keskeny autóútra tért rá. Mindössze harminc kilométert kellett megtennie a hegyek között, amikor megérkezett a csodálatos fenyőligetes üdülőfaluba, Pianazzóba. Azon keresztülhajtott, s ahol az útjelző tábla a letérőt jelezte Monza felé, elfordult és rátért az elhagyatott, sziklás vidék keskeny útjára. Mintegy két kilométert tett meg, s már fel is tűnt előtte a hatalmas fenyőerdő. Vastag fából készült kerítés ölelte át a vadvirágos telek végén az istállószerű épületet. Megállt.

- Milyen okos gondolat volt, hogy annak idején Brutóval éppen itt vásároltuk meg a telket, a düledező istállót, amelyet belül szépen rendbe hoztunk! Óriási ötlet volt... Itt aztán senki nem keres bennünket, és senki nem gyanakszik semmire! Jó, hogy engem is bevett az üzletbe... bár tudta, hogy Santino szeretője vagyok. Rendes, hogy soha még célzást sem tett erre, de érzem - gondolta Salandra -, hogy szeret engem...

Belépett a három helyiségből álló házba. A falak hófehérek voltak, a gyalult asztalok tiszták, rajtuk dobozok, desztillátorok sorakoztak. Arrébb hatalmas papírrekeszek és kisebb nylonzacskók álltak katonás rendben. Salandra és Bruto is rendszerető emberek voltak, s amikor befejeztek egy-egy nagyobb munkát, soha nem hagytak maguk után rendetlenséget.

A lány meglepődött, amikor végigjárta a házat, és a társát nem találta.

- Nyilván percekben belül itt lesz, hiszen ő is tudja, hogy ma éjszaka kevés az időnk! Iszom egy kávét, aztán mindent előkészítek - döntötte el Salandra. - Ma éj szaka ki kell nyernünk a nyersanyagból egy kiló heroint és kis csomagokba bepakolni! Ha Bruto itt lesz, gyorsabban haladunk majd...

Amikor felhajtotta a kávé, bement a laboratóriumnak felszerelt helyiségbe, és hozzálátott a heroin készítéshez. Először az elektromos őrleberendezéssel összezúzta a tömbökbe préselt nyers ópiumot, amelyet Törökországból szállítottak.

- Micsoda szerencse - sóhajtott -, hogy annak idején Bruto egy kamionvállalat képviselőjét is bevonta az üzletbe! Igaz, mindez nem kevés pénzbe kerül, de a török áru mindig időben itt van. Emlékszem - mosolyodott el a lány -, meddig kerestünk hármasban egy kis kikötőt, ahol kirakhatták az ópiumot! Egyetlen vámosnak sem tűnt fel, hogy a sok bársony és selyem között mi húzódik meg... Ez persze Dzsamir okosságát dicséri, aki mindig olyan árukkal küldi az ópiumot, amelyet a vámosok alig-alig vizsgálnak meg. De az is lehet, hogy valakit lepénzel, persze ez már nem az én dolgom... Egy fontos, hogy Rimini mellett egy elhagyott, régi, öreg házban a megbeszélte időre mindig ott az értékes áru, amiért Brutóval mindig együtt megyünk és azonnal fizetünk!...

Az összezúzott port alkohollal kezdte extrahálni.

- Igaz, hogy ez így lényegesen drágább, mintha valami más oldószert használnánk, de Bruto szerint sokkal kevésbé munkaigényes és gyorsabb a folyamat. Végül is ebben mi csak egymásra számíthatunk.

Ebben a pillanatban lépett be társa.

- Helló drágám, ne haragudj, hogy késtem, de az idióta főnökünk, mielőtt indultam, még egy kimutatást kért a benzol felhasználásáról... Máris átöltözöm és jövök segíteni! Hol tartasz?

- Az alkoholos extrakciónál - válaszolta Salandra. - Éppen a lepárlás előtti szűréshez akartam hozzákezdeni. Nagyon jókor jöttél!

- Már itt is vagyok - lépett be ismét az ajtón fehér köpenyben a férfi -, kezdhetjük a szűrést.

Mindketten nagy erőfeszítéssel merültek el a munkában. A férfi javaslatára nem sajnálták a beruházást néhány vákuumos rotációs desztillálóberendezés vásárlására sem. Ezek segítségével ugyanis sokkal rövidebb idő alatt, és lényegesen alacsonyabb hőmérsékleten vissza tudták nyerni a felhasznált alkoholos oldószert jó részét, s így jelentősen csökkentették költségeiket.

Az egész kis laboratórium teljes üzemmel dolgozott, s a két szakember egyetlen pillanatra sem állt meg egészen addig, amíg a lepárlással nem végeztek.

Salandra gondosan kimérte egy menzúrában a heroin kicsapásához szükséges ecetsavat és megkezdték az átkristályosítást. Még csak hajnali három óra volt, amikor az első zacskó fehér por elkészült...

Bruto gondosan kiszámította a hígításhoz szükséges tejcukor mennyiségét és milligramm pontosságú mérlegeiken szétmérték az adagokat. Salandra kis

vákuumos hegesztőkészülékkel lezárta a nejlonzacskókat, melyek most már szép számban sorakoztak a kartonrekeszekben.

- Végre, kész vagyunk! - sóhajtott a lány. - A derekam nem is érzem!

- Drágám, ennyi pénzért bizony hajolgatnod kell... - ölelte át testvérileg a férfi.

- Mondd csak Bruto, összesen mennyi pénzünk van az eddigi üzletekből?

- Közös bankszámlánk Dél Amerikában közeledik a hárommillió dollárhoz! Ha a ma éjszakai munkánkat is hozzáadjuk, talán el is érjük. Hiszen tudod, hogy egy kiló heroin az államokban majd egymillió dollár... Gondolj arra, hogy mi tíz kiló máktejet, vagyis nyers ópiumot körülbelül háromezer dollárért veszünk! Ebből csak mintegy fél kiló heroint tudunk előállítani! Figyelembe kell venni a szállítók, az elosztók költségeit, ami nem elhanyagolható... De hát nélkülük hogy tudnánk értékesíteni?

- Bruto, te hogy gondolod, mennyi ideig maradunk itt Milánóban? Mikor gyűlik össze kint annyi pénzünk, hogy egy kis magánklinikát és magángyógyszergyárat nyissunk?

- Hát ez meglehetősen fogas kérdés... Én úgy számoltam, hogy az indulásunkhoz kell körülbelül öt-hat millió dollár! Ehhez pedig, sajnos, még legalább két évig keményen kell dolgoznunk! De így valósíthatjuk meg életünk nagy álmát!...

- Elhatároztam, ha te is akarsz, hozzád megyek feleségül, amikor befejeztük ezt a munkát...

- Nocsak, nocsak! Vége Santino szerelmének? Kiszorított a helyedről Cecilia Salas? Nézd, Salandra! Én eddig is tudtam, hogy szíved vágya, hogy Santino Cavallari felesége legyél! De a lelkem mélyén éreztem, hogy ebből nem lesz semmi! Szeretlek, de soha nem akartam kiszolgáltatni neked az érzelmeimet... Olyan messze van ennek az útnak a vége, ne döntsünk most a jövőbeli házasságunkról. Ki tudja, mit hoz a sors? Egy biztos, én mindig szívesen elveszlek feleségül, de várjunk! Most a hirtelen döntésed... esetleg később megbánod. Gyere drágám, ne filozofáljunk, mert az árunak időben Milánóban kell lennie...

63

Javarone dühösen száguldott a szobájába:

- A fene essen Hólabdába! Biztos tipp volt, s mégis veszített! Az első helyről visszacsúszott az ötödikre... Santinótól kell kölcsönkérnem... - sóhajtott. - Igaz, ő aztán behajtja rajtam tízszeresen is az árát, nemcsak pénz formájában! ... De hiába, egyszerűen nem tudok ellenállni a szenvedélyemnek!... A lovak... a csodálatos lovak...

Rizzo doktor köszönés nélkül lépett be:

- Főorvos úr, legyen szíves jöjjön gyorsan, a tegnap behozott új leukémiás betegnél hiába hajtottuk végre a vércserét, most kaptam meg a laboratóriumból a leleteket, és a fehérvérsejtszám olyan magas, hogy már nincs sok hátra a fiatal lánynak!... Emellett igen erős mellkasi fájdalmai is jelentkeznek. Az anyja pedig kint zokog a folyosón, nem tudunk mit tenni...

- Rendben - állt fel az íróasztala mellől Javarone. A két orvos kiment a folyosóra, és megpillantotta a fekete ruhába öltözött, hajlott hátú asszonyt. Javarone hozzá lépett:

- Kérem, menjen haza! Mi mindent megteszünk a lányáért, de egész nap nem üldögélhet itt a padon.

Az anya a férfihez ugrott és szorosán megragadta fehér köpenye szélét:

- Doktor úr! Doktor úr! Az én kis "merlom" (feketerigóm) meg fog halni!... Érzem!... Segítsen... a szentséges Szűzanyára kérem... Két napja hozták be az Ambrózia gyárból... azóta egyre sápadtabb... Olyan fiatal még... Csaltunk, mikor a személyzeti osztályon bediktáltuk az adatait... Még tizenhat éves sincs. Szegény gyermekem...

- Kérem, asszonyom, nyugodjon meg, s főként engedje el a köpenyem, mert így nem tudom megvizsgálni a kislányt. Mi mindent megteszünk...

- Az egyik nővér azt mondta, hallottam - sikoltott immár az asszony -, hogy menthetetlen!!! Hiába adnak neki vért!!! Én is odaadnám az utolsó csepp véretem...

Javarone kiszakította magát az elkeseredett anya karjaiból, és határozott léptekkel bement a kórterembe. Azonnal látta, hogy a kislány állapota valóban válságos.

- Kérem a leleteket - szólt Rizzóhoz.

A belgyógyász átnyújtotta főnökének Victoria Tomasini legújabb vizsgálati eredményeit. Elmélyülten tanulmányozta, majd megszólalt:

- Nézd csak, a vizsgálat szerint a fehérvérsejtszám hatvan százaléka a csontvelőben és a perifériás vérben szaporodott el! Látom, Tomasini doktornő a plasmát is megfestette, s ez a mélykék szín éppen a granulatio hiánya miatt a sejtek oxydase reakcióját sem jelzi. Így nehézségbe ütközik a lymphoid elemektől való elkülönítés...

- Főorvos úr, véleménye szerint az éretlen fehérvérsejtek mit takarnak ebben az esetben?

- Az akut myeloid leukémiák bizonyos eseteiben csupán az úgynevezett éretlen fehérvérsejteket látjuk! Ezekon kívül csak a polymorph magvú, neutrophil granulációjú sejteket. A közti alakok, tehát a myelocyták, pro- és metamyelocyták hiányoznak... Valójában a szerencsétlen leányzó esetében én

úgy gondolom, hiatus leukémiáról beszélhetünk, amely azonban sok akut leukémiában nem található meg. Általában minél több az éretlen fehérvérsejt, annál súlyosabb és rohamosabb lefolyású a betegség, s most is ez történik... - szolt Javarone. - A fájdalom csökkentésére adjanak az infúzióba egy-két ampulla Dolargant...

- Főorvos úr, megmondja az anyának a várható, súlyosabb következményt?

- Nem, most semmiképpen sem, talán majd később... Még próbálkozom...

Rizzo ez utolsó mondat hallatán felvonta szemöldökét, mert tisztában volt azzal, hogy a kislány menthetetlen. Az orvosi beavatkozás ellenére is legfeljebb napjai vannak...

- De ez nem az én dolgom - gondolta magában, s szolt Rondi nővérnek, hogy hozza már az infúziót.

Umberto Javarone kifelé indult a kórteremből, de még visszaszolt:

- Ki lesz ma éjszaka az ügyeletes?

- Én és Marina Carpaccio alorvos.

- Átmegyek az Ambróziába, de holnap délelőtt már itt leszek. A nagyvizitet egy órával később tartom meg.... - ezzel kisietett.

Marina Carpaccio korábban érkezett az ügyeletre, mert szeretett volna Antoniával beszélni. Ám a folyosón a nagyszájú Clara Rondiba ütközött:

- Mi az, mi az? A doktornő már kora délután kezdi az éjszakai ügyeletet? Igaz, sok a betegünk, de a főorvos úr elégedett a munkánkkal - ment tovább Clara, aki szívből utálta a csinos Marinát...

- Antonio - lépett be az alorvosnő Rizzo szobájába. - Egész éjjel gondolkodtam, hogy lehet az, hogy az utóbbi hetekben annyi leukémiás beteg kerül hozzánk, és egy érdekes megállapításra jutottam.

- Most ne folytasd - komorodott el Rizzo arca. - Majd éjszaka lesz időnk beszélgetni!... Azt hiszem a főnökünk körül zúró van, de ne most tárgyaljunk erről. Rendben?

- Itt a főorvos úr?

- Nincs, átment Milánóba az Ambróziába...

- Amit én akarok mondani neked, az is ezzel van összefüggésben...

- Nem érne rá este? Értsd meg, Marina, igen sok a betegünk!!!

- Jó, bocsáss meg! Előljáróban csak annyit, hogy Umberto Javarone, mint megtudtam, lóversenyeznek... Hetenként annyi pénzt tesz fel a pacikra, amennyi a te egyévi fizetésed... Miből futja minderre?

- Drága Marina! Ezt honnan szedted? Nem akarlak megbántani, de nagyon

sok a dolgom. Az esti vizit után találkozunk... - simogatta meg Marina haját a férfi.

64

Cecilia Salas egy hófehér bársonyból készült estélyi ruhát próbált, a híres Claudi Hoffmann ruhaszalonban.

- Erre szükségem lesz Palermóban, miután a férjemet a család néhány tagjának be kell mutatnom! Az lesz a legegyszerűbb, ha estélyt rendezek a palermói villámban. Úristen! Mibe másztam bele? Ez a Santino, ha nem figyelek rá, előbb-utóbb az egész vagyonommal együtt lenyel!... Okosnak kell lennem, mint a kígyónak... A palermói családok többségét a magam oldalára állítom még akkor is, ha itt északon fogok élni!...

A hatalmas velencei tükörből egy fiatal csinos nő nézett vissza Ceciliára. Ám ő mégsem volt boldog, mert tudta, hogy Santino Cavallari feleségeként nem lesz könnyű az élete! Minden pillanatban résen kell lennie, az üzleti és a magánéletében egyaránt...

- Rendben, kisasszony - szólt az előtte guggoló nőnek, aki az estélyi ruha alját hajtotta fel. - Elégedett vagyok vele! Holnapra küldjék el!

- Igen, asszonyom - szólt az idősödő eladó, aki tudta, hogy Cecilia Salas elvesztése érzékenyen érintené a szalont.

- Szeretnék még egy égszínkéék kosztümöt is - szólt Cecilia -, de arra már nincs időm, hogy az alakomra megvarrják. Lehet, hogy az én méretemre a butikjokban is akadna?

- Máris átfutok a másik épületbe, és hozok néhányat! Remélem találunk olyat, ami az ön ízlésének és alakjának is megfelelő!

Cecilia több mint egy órai próbálgatás után kiválasztotta a tetszetős ruhadarabokat, és csekkel fizetett. Kivítette kocsijához a hatalmas csomagokat és elindult, hogy Enrico Sabatinivel találkozzon. Megállapították, hogy a férfi monzai házában beszélnek a jövőről, mert semmiképpen sem akarták, hogy a drágalátos vőlegény, ahogy Sabatini nevezte Santino Cavallarit, tudjon az összeesküvésükről!...

Amikor az asszony kocsija megérkezett, a hatalmas kertkapu azonnal kinyílt előtte, s a ház bejáratánál Enrico várta:

- Drága kis Cecilia, olyan jó, hogy ismét látlak! - ölelte át atyaián. - Gyere, igyál valami hideg üdítőt, aztán mindent megbeszélünk! Tudod kedvesem, nincs sok időnk...

A dolgozószobában ültek le, s a férfi nem teketóriázott, azonnal rátért a lényegre:

- Drága kislányom, ugye őszintén mondtad nekem, hogy nem akartál szerencsétlen Luciano halála után férjhez menni Santinóhoz? De ő gyakorlatilag kényszerít erre...

- Nem kényszerít, hanem inkább fenyeget!... Tudom, hogy a hatalma egyre nagyobb... Nem most ismertem meg... De arról beszéljünk, ha hozzámegyek, mit kell tennem, hogy mielőbb tönkrementem?! Azt hiszem, először is a családfővel kellene megismerkednem! Csak rajta keresztül lehet valamit elérnem... Hiszen ő tagja a legfőbb tanácsnak, nem?

- Nézd kedvesem, ebben én sem vagyok biztos... Az tény, hogy az Ambrózia igencsak fellendült az utóbbi időben, s embereim jelentése szerint a drágalátos vőlegényed az elmúlt napokban Velencében, Veronában és Páduában három kaszinót és hat nyilvánosházat vett meg! Ez pedig nem semmi!... Valószínű befolyásos támogatói vannak!!!

- Ha ez így igaz, akkor én mit tehetek?

- Kigondoltam már. Az esküvő után a palermói üzleteidről téves információkat adsz neki!

- Erre azonnal rájöhet...

- Nem, ha gondosan van előkészítve! Van Palermóban olyan hálózatod a pénzvilágban, akikre számíthatsz némi ellenszolgáltatás fejében! Így a piszkos pénzt nem mosatod át, hanem pihenteted... Ennek következtében Santino nem tudja meg jövedelmedet, vagy csak részben! A következő lépés, hogy fokozatosan eladod a bankban az értékpapírjaidat, és átutalod a pénzt hozzám. Én a megbeszélte külföldi cégekkel közösen befektetem néhány vállalkozásba, de az egész manőverről csak akkor tudhat Santino, amikor már befejeztük!

- Milyen tranzakció lenne ez, és az egész mennyi idő alatt zajlana le?

- Először is, a veronai hitelbank összes részvényeit ketten vennék meg! Ehhez ötvenmilliárd líra kellene. Én, ha beleegyezésed adod, azonnal megkezdem az előkészületeket.

- Jó, jó, ez mind nagyon szép, de végül is, ha a felesége leszek, akkor mindenünk közös lesz... én így tudom... A megboldogult Vito Galuppi esetében is így volt...

- Ő sem élt sokáig... hirtelen meghalt...

- Santinót is eltesszük láb alól? - kérdezte természetes hangon Cecilia. Egy csöppet gondolkodott, s így szólt: - Miért az esküvő után és miért nem most?

- Mert az Ambróziára is szükségünk van, mégpedig az összes részvényre!... E pillanatban nem tudjuk megszerezni...

- Nekem mégsem tetszik ez az egész. Ha eldöntjük, és te Enrico, megszerzed a cosa nostra engedélyét Santino eltüntetésére, miért nem azonnal cselekszünk? Gondolom a legfőbb főnöknek is tudnia kell minderről...

például a terveinkről...

- Drága kis Ceciliám! Néha olyan naiv tudsz lenni... A legfőbb főnök hetei is megszámláltattak! Ahogy nálunk otthon Szicíliában mondják: "A szeszélyes pillanat és a lopakodó halál gyakran egymás karjaiba talál."

- Ez azt jelenti, hogy az ő élete is hajszálon függ?

- Hát nem egészen... De ha rosszat lép, bizony ő is eltűnik a süllyesztőben... Hát már nem emlékszel második férjedre, Anerio Salasra? Túl sokat akart, s főként igen gyorsan!!! Ez pedig nem megy, még neki sem!... Életével fizetett érte! Ezért drága kisleányom, nagyon óvatosan és okosan kell cselekednünk... Bízd rám magad!!! A nászutatok után megbeszéljük a részleteket. Egyre azonban figyelmeztetek: még a legintimebb pillanatban se legyél őszinte Santinóhoz! Azonkívül, próbáld megkönyékezni a titkárát. Állítólag annak a fiatalembernek a kezében fut össze minden, és Santino feltétel nélkül bízik benne. Nemhiába, az egyik nagy család nevelte...

- Én nem is ismerem a titkárát, már mondtam!

- Nem baj, majd lesz erre is lehetőség! Ha legközelebb bemész a gyárba próbáld társalogni vele. Állítólag roppant okos, csendes, józan fiatalember, aki nem él kicsapongó életet, munkája az életeleme. Már én is többször gondolkoztam rajta, hogy átcsábítom magamhoz, de aztán letettem róla, mert besúgóim jelentették, hogy Santinónak mindent megtesz, olyan hűséges, mint kutya a gazdájához. Ilyen típusú férfit pedig csak egy csinos nő csábíthat el... - mosolygott Ceciliára Enrico. Majd az órájára pillantott: - Azt hiszem, menned kell! Légy óvatos és körültekintő! Hidd el nekem, egy éven belül kezünkben lesz a hatalom és a pénz is, ahhoz... - aztán elhallgatott, mert az összes kártyáit még Cecilia előtt sem kívánta felfedni.

Amikor az asszony elért az elágazáshoz, látta, hogy sietnie kell, mert az idő előrehaladt, s tudta, hogy Santino keresni fogja.

- Nem baj, az autópályán majd gyorsítok - sóhajtott, bekapcsolta a rádiót. Már a feljáró út felé haladt, amikor az előtte lévő autó hirtelen fékezett. A reflexei jók voltak, így kisebb koccanással meg tudott állni.

- Micsoda balfácánok vannak! - kiáltott fel Cecilia. - Egyetlen lélek sincs a pasas előtt, mi a fenének fékezett? Most majd vitatkozhatok vele, mert az én kocsim koccant a hátsó sárhányójával. - De még a gondolatot sem fogalmazta meg, amikor a kocsiából kiszállt a férfi és hozzá lépett:

- Asszonyom, nem tartotta be a követési távolságot. Nézze meg, a sárhányómat tönkretette.

- Rendben, kifizetem a kárt, sietek, nincs időm vitatkozni! - nyúlt az első ülésre, a táskájához. Elővette csekkfüzetét és a férfire nézett: - No, mondja már, mennyit kér? Tízezer líra elég lesz? Hiszen az egész kár jelentéktelen...

- No, nem! Ezt már nem!

- Akkor mennyit akar?

- Álljunk félre innen az útból, s ott - mutatott a férfi az országút felé - beszéljük meg nyugodtan.

Cecilia nem akart vitatkozni, ezért jobbnak látta, ha visszatolat mintegy ötven métert. Egy beugró részen leállította az autóját. Pillanat múlva a férfi is ott termett:

- Rendben van. Adja ide, elfogadom a pénzt!

A nő kiállította a csekket, s dohogott magában, hogy ezt az előbb is megtehetette volna, csak az időt pocsékolja.

- Tessék - tartotta a kitépelt lapot. A férfi benyúlt a kocsiba, s Cecilia nem vette észre, hogy kezében egy kloroformmal átitatott vatta volt, amelyet az asszony arcára nyomott, s másodpercek múlva Cecilia hátrahanyatlott az ülésen! Még annyi ideje sem maradt, hogy tiltakozzon. A férfi körülnézett. Sehol egyetlen teremtett lelket nem látott. Óvatosan áthelyezte az ájult testet a saját kocsijába. Kivette kezításkáját, becsukta a koci ajtaját és visszament az autójához. A nő meg sem mozdult. Indított, s mosolyogva nézett hátra a visszapillantó tükréből Cecilia járművére, amely az út szélén parkolt.

- No, befizetek a rendőrség eredményére!... Bottal üthetik a nyomát... Legfeljebb a drágalátos Enrico Sabatini kerül kényelmetlen helyzetbe, mert ő beszélt utoljára Ceciliával.

Felvitte a szobájába a nőt, aki már éppen ébredezett:

- Hol vagyok, mi történt? - nyitotta ki a szemét. Észrevette az előtte álló férfit. -. Mondja, mit akar tőlem???

- Nyugodj meg, Babuci! A vendégem leszel néhány napig! Ne félj, nem lesz semmi bajod... csak legyél jó kislány...

Közben Cecilia visszaemlékezett a kocsi koccanására és a vitára, amelyet a pénzről folytatott a férfivel:

- Uram, minek hozott ide? Ha ott a helyszínen megmondja mennyit kér, kifizetem. Haza akarok menni! Szólaljon már meg! - emelte egyre feljebb a hangját.

- Ugyan, ugyan, bőven van időnk! Most először iszol valamit, Babuci...

- Menjen a fenébe! Nem kell nekem a maga itala! Nem tudja kivel áll szemben! Én Cecilia Salas vagyok, az Ambrózia Gyógyszergyár elnökének a menyasszonya!

- Ejnye, ejnye Babuci! Csak nem azt akarod mondani ezzel, hogy valamelyik szicíliai család tagja vagy?

- Maga hülye! - üvöltött immár torkaszakadtából a nő. - Pillanatokon belül az egész rendőrség engem fog keresni!... S megtalálnak, de akkor magának

vége!!! Ezt nem ússza meg szárazon!!! Mondja, mennyit fizessek, hogy elengedjen? Ígérem, senkinek nem szólok semmit. Így lesz pénze, és gazdagon élhet...

- Babuci! Babuci! Minek nekem a te pénzed? Van nekem is!!!

- Hát akkor??? - ámult el az asszony.

- Nem érted?... A családot büntetem meg veled!... Hiányozni fogsz egy darabig nekik... Sok minden van a kezekben, amire a tisztelt vőlegényednek most nagyobb szüksége van, mint valaha!... De nélküled nem nyúlhat semmihez... a te palermói vagyond kellene...

Cecilia teljesen megdöbben a hallottakon. A férfi magabiztos mondatai azt az érzést keltették benne, hogy elrablója pontosan és tervszerűen cselekedett... Törni kezdte a fejét, mit csináljon? Aztán rájött, hogy talán kedvességgel leveszi lábáról a pasast:

- Uram, engedjen el... hálás leszek érte!... Bármit kíván, megteszem... beveszem az üzletembe...

- Ne nevetess, Babuci! Ismerem a maffia törvényeit! Egyetlen másodperc alatt eltetelnél láb alól... Nyomom sem maradna...

Aztán becsukta a szemét és ismét látta a vérrel fröcskölt fehér falakat, meggyilkolt apja tetemét, zokogó anyját... Összerázkódott:

- No, elég volt a szövegből! Most hozok neked valami finomat... - ezzel kiment a konyhába, s behozta az előző nap frissen főzött italt. - Óvatosabbnak kellennem - motyogta magában -, az adagolást szigorúan be kell tartanom!

Egy pohárba először két ujjnyi italt töltött és nyújtotta:

- Tessék, idd ezt ki, Babuci...

- Nem! - ütötte ki a férfi kezéből a poharat, amely tartalmával együtt leesett a földre... s a szilánkok szétröpültek a márványpadlón.

- No, ezt többet ne csináld, Babuci! Soha többet!!! - szórt villámokat a szeme... - Most kapsz egy új adagot! Idd ki azonnal! Megkeserülsz, ha nem! - Ezzel szétfeszítette Cecilia száját és jócskán beletöltött a folyadékából. Aztán leült és várt... A nő rágyújtott egy cigarettára, s azon tanakodott, mivel itatta meg ez az örült pasas? Nem érzett semmit... az égvilágon semmit... Aztán hirtelen felugrott és vetkőzni kezdett!...

- Látod, Babuci, ez az! - mosolyodott el a férfi. - Nemsokára táncolni fogsz... aztán jön a mi különleges nászunk!...

Cecilia vékony, még szinte lányosnak tűnő alakja villant egyet, majd körforgásba kezdett, s egyre sebesebben táncolt a szoba közepén. Haja lebbent, s mint aki képtelen egyetlen pillanatra is megállni, csak forgott és forgott... Aztán énekelni kezdett egy szicíliai dalt: - Kedvesem, kedvesem, gyere hozzám éjjel. Nem bánod meg sohasem, szerelmet adok neked...

Majd egyetlen szemvillanásnyi idő múlva elterült a földön, mint aki mély bódulatba esett...

- Nem értem... nem értem... Minden nőre másként hat a lötty!!! - Aztán hozzálépett és magáévá tette a nőt... Sok öröme nem telt benne, mert Cecilia az aktus alatt sem észlelt semmit a külvilágból...

A férfi felállt, s káromkodott.

- Miért nem tudom a pontos adagot eltalálni?! Pedig már annyi könyvet elolvastam, és mennyit próbálkoztam! No, talán holnap majd jobban sikerül... Sajnos vissza kell mennem a városba... Idekészítetek neki kaját, és sietek majd... De jól be kell zárnom mindent, mert ez aztán egy vadmacska!!!

65

Franco Svampa főkapitány bosszús ábrázattal várta beosztottját, Erizzo Vignali felügyelőt.

- Még ez hiányzott nekem! - csapott tenyerével az asztalra. Hova a fenébe mászkálhatott el Cecilia Salas? Santino Cavallari nagy úr... - Ezt tudta a főkapitány is, s abban biztos volt, hogy hamarosan leváltják, és nem Rómába küldik majd vissza... - Járőrözhetek... ha életben hagynak!... Már huszonnégy órája, hogy eltűnt a nő! A kocsiját megtalálták, de azon egyetlen számításba jöhető ujjlenyomat sem volt...

- Itt vagyok, uram, hívatott... - lépett be csapzottan Vignali felügyelő, aki le sem hunyta a szemét, és embereivel együtt mindent tűvé tett az asszonyért. Összes besúgóját mozgósította, de sehol semmi...

- A mai nappal felmentem, tisztelt uram! Lehetetlen helyzet, hogy immár több nő eltűnésében egyetlen lépést sem tudtak előbbre menni!...

- Enrico Sabatini és Santino Cavallari rokonai az eltűntek! Sőt, a listát folytathatnám - emelte fel hangját Svampa - Gino Moretti, a meggyilkolt bankár feleségével is. De, hogy lássa bennem felügyelő úr a jóindulatot, kordedvezménnyel nyugdíjazom, de most azonnal! Látni sem akarom többé! A formáságokat elintézik a személyzeti osztályon! Többet ne jöjjön be a kapitányságra!...

Erizzo Vignali ránézett főnökére, s igen halkán csak ennyit mondott:

- Tisztelt főkapitány úr, ebbe maga is bele fog bukni! Ezt nem nyelik le a családok... Maga egy tehetetlen, pökhendi, és szemtelen alak, aki a nyomozáshoz annyit sem ért, mint egy házatlan csiga!!! - majd becsapta maga mögött az ajtót.

Amikor Franco Svampa egyedül maradt, ugyancsak megdöbbsent. Először dühbe gurult beosztottja szemtelenségén, aztán rájött, hogy Vignali nélkül

még jobban megnehezíti saját életét és a nyomozást!...

- A végén még én leszek a bűnbak! - gondolkozott, majd hirtelen Menotti arca merült fel előtte. - Igen, igen - gyűjtött rá -, Gilberto Menotti segíthet rajtam! Emlékszem, annak idején a palermói maffia leleplezésében is aktívan részt vett, óriási szakmai gyakorlata van és kiváló emberismerete!... Valahogy meg kell szereznem néhány hétre a közreműködését, hiszen annak idején Rómából ment le Szicíliába... Miért ne jöhetne most ide, Milánóba? De kin keresztül lehetne mindezt elérni anélkül, hogy az én személyemen valamilyen folt esne?... Talán szólhatnék... - gondolkozni kezdett. - Nem! Az lenne a legjobb, ha Santino Cavallarit beavatnám a tervbe!... Vagy esetleg Enrico Sabatinit? Nem tudom, kinek van nagyobb hatalma a családnál... Mindenesetre Erizzo Vignali nyugdíjazását azonnal vissza kell vonnom, micsoda baromság ez részemről! Persze, mert a düh és a méreg rossz tanácsadó!...

Felvette a telefont és tárcsázta Vignali számát.

- Vignali - szólt a készülékbe a felügyelő.

- Itt Franco Svampa. Ne haragudjon kedves felügyelő úr, de az imént elragadtattam magam!... Kérem, kérem... tekintse tárgytalannak a megbeszélésünket!... Eszem ágában sincs nyugdíjazni magát! Folytassa a nyomozást!... Meg kell értenie, nagy nyomás nehezedik rám Cecilia Salas miatt! A többi nő eltűnése is kapcsolódik valamilyen formában a maffiához... - csúszott ki a száján a meggondolatlan mondat.

- Uram, nem értem ezt az utolsó megállapítását...

- Kedves Vignali! Ne foglalkozzon vele! A lényeg, hogy összeszokott gárdájával próbáljon meg minden lehetséges utat végigjárni, és Cecilia Salast megtaláljuk, bármi áron is! Egyébként délután négy órakor sajtókonferenciát tartok, kérem ön is legyen ott. Igen remélem, hogy már valami eredményről számolhatunk be!... Enrico Sabatini és Santino Cavallari óránként telefonál!!! Képzelteti, hogy érzem magam!... Szóval, délután találkozunk!

- Rendben uram, ott leszek, de nem hiszem, hogy addig bármi érdemleges eredményt tudnék felmutatni...

Svampa már a következő lépésen törte a fejét. Tudta, hamarosan leváltják, ha nem lesz meg Cecilia Salas.

- Valahogy Menottit kellene meggyőznöm!... De milyen módon? - gyűjtött rá egy cigarettára, és...

Rövid idő múlva tárcsázta Gilberto Menotti számát. Pillanatok alatt kapsolták is a főfelügyelőt.

- Menotti - szólt a készülékbe.

- Hello, Gilberto! Itt Franco Svampa beszél.

- Hát veled mi van? Mióta felvitte Isten a dolgodat, nem is jelentkeztél!
- Nem akarok most mentegezőzni, majd személyesen! Azt szeretném kérni tőled, hogy gyere át Milánóba egy hétre...
- Megőrültél, Franco? Ezt meg hogy képzeled?
- Van szabadságod?
- Igen, legalább négy hét...
- Akkor figyelj! Az összes költségedet fizetem, a repülőjegyet, a szállodát és mindent, ami felmerül! Van egy borzasztóan bonyolult ügyünk, és képtelenek vagyunk eredményt felmutatni! Nincs sok időm... érzem leváltanak...
- Próbáld kicsit részletesebben és értelmesebben beszélni, miről van szó? Tudomásom szerint, mint főkapitánynak jogod van arra, hogy mindenkit bevonj a nyomozásba...
- Ez nem ilyen egyszerű! Gilberto, kérek, nagyon kérek, segíts! Nem akarom, hogy bárki is hivatalosan tudjon a közreműködésedről. Abba itt nem egyeznének bele, de ha magánemberként segítenél, nagyon, nagyon hálás lennék...
- No, a te háládra Franco, aztán nem számítok! Vagy megmondod miről van szó, vagy fejezzük be a beszélgetést!
- Rendben! Az elmúlt időben több lány és asszony tűnt el nyomtalanul... - majd kis szünetet tartott - az utolsó nő Cecilia Salas volt!... Ő pedig igen fontos személy, különösen most, hogy Santino Cavallari feleségül akarja venni!...
- Ki ez a pasas, és mit keres a csaj nálatok, északon? Tudomásom szerint Palermóban él...
- Jaj, Gilberto! Olyan nehéz a részleteket telefonon keresztül elmondani! Könyörgök, gyere és segíts! Ha van kedved, hozd magaddal a feleségedet is, az ő költségeit is fizetem...
- Ez így jobban hangzik! Már háromszor becsomagoltunk az elmúlt két hónap alatt, hogy meglátogadjuk Tomasiniékat, Ursula testvérét, de az indulás pillanatában mindig maradnunk kellett... No, most megpróbálom! Este hívjál a lakásomon, akkor már választ adhatok...
- Köszönöm, s ha minden rendben, azonnal foglaltatok repülőjegyet mindkettőtöknek!... Viszontlátásra, Gilberto, és köszönöm, hogy segítesz!...

66

Enrico Sabatini arca olyan volt, mint a főtt ráké. Le-föl járkált Santino szobájában, és üvöltözött egyfolytában:

- Ha nincs ez a hülye új rendőrfőnök, már régen megtaláltuk volna Ceciliát!

De a te családod rakta ide ezt az ostoba alakot! Ha nem lenne Erizzo Vignali, nem bíznék abban, hogy élve megtaláljuk a menyasszonyodat!!!

- Hagyd már abba a járkálást, Enrico! Nekem is legalább olyan fontos, hogy Cecilia előkerüljön... Ha elfelejtenéd, az én esküvőm napja lett kitűzve. Nem is értelek, miért vagy olyan izgatott, drága Enrico? Csak nem szóttél közös ábrándokat Ceciliával?... Képes lennél arra is, hogy a nővel együtt eltetess láb alól! Hány ember lelke szállt a magasba a te közreműködéseddel?...

- Elég legyen! Te sem vagy egy feddhetetlen, gáncs nélküli lovag! Azt képzeld, hogy nem tudom, a cosa nostra tagjainak egy részét már megvásároltad?!... Itt északon te akarsz a legfőbb főnök lenni!!! Ehhez pedig a nő vagyona kell! Szépen kiforgattad volna. Hogy vetted meg az Ambróziát is? Azt hiszed nem tudom???...

- Rendben, hagyjuk a vitát, próbáljunk valami okosabbat kitalálni! Több magánymozót kell bekapcsolnunk és hívjuk össze az érdekelt családok vezetőit. Még Palermóból is!...

- No, ebből elég! Még az kéne, hogy az ottaniak tudomást szerezzenek az ügyről!... Leégnénk... méghozzá alaposan!... Talán ezt az új, hülye rendőrfőnököt kellene leváltani...

- Jobb, ha erről mélyen hallgatsz!... Te akartad, hogy a mi emberünk üljön a rendőr-főkapitányi székben...

- Az igaz, de nem gondoltam, hogy ilyen idióta! - Ebben a percben kinyílt az ajtó és Giovanni Labi, Santino titkára lépett be.

- Elnézést elnök úr, de egy fontos levelet kell aláírnia...

Santino átfutotta, majd aláírkantotta nevét.

- Köszönöm, Giovanni! Ha lehet, még egy darabig ne zavarjatok, fontos megbeszélőm van Sabatini úrral.

Amikor a titkár elhagyta a szobát, Enrico csak annyit kérdezett:

- Mondd csak, hol van az a csinos kis titkárnőd? Ha jól emlékszem Orsella Somissarinak hívták, és mindig igen készséges, udvarias volt...

- Meghalt...

- Micsoda? Hiszen nem lehetett több huszonöt évesnél!...

- Féltékenységi dráma... A gyárunk parkolójában találták meg... A rendőrség lezárta az ügyet, mert egyértelműnek tűnt a dolog. A lányt egy fiatalember ölte meg, s a férfi is ott maradt...

- Ezt meg hogy érted?

- Egyszerűen. Orsella kicsit könnyelmű teremtés volt, s több férfi is udvarolt neki... Nyilván az egyik valamiért megdühödött rá, és a barátjával együtt, akivel a parkolóba ment, lelőtték... Igaz, a rendőrség még nyomoz, de

Svampa főkapitány már lezártnak tekinti az ügyet.

- Ugye, drága barátom, Santino, ez a te verziód? Eddig soha nem mondtad, hogy Orsella könnyelmű teremtés... Sőt állandóan dicsőhimnuszokat zengtél a titkárnók gyöngyszeméről!!! Nem a te kezéd van az ügyben, mert a lány rájött valamire???

- Ne képzelődj, Enrico! Most inkább a teendőinkre koncentráljunk!

67

Victoria és Vincenzo szabadságot vettek ki, hogy felkészüljenek Menottiék érkezésére, és hosszú idő után végre együtt lehessenek! A Tomasini házaspár nem tudta, hogy Gilberto végül is Svampa rendőrfőnök könyörgésére érkezett.

A találkozás első pillanatában mindannyian kicsit megilletődötten ölelkeztek össze. Mind a négy emberben más és más gondolatok kergetőztek, de lényegében valamennyi az átélt palermói izgalmakkal és tragédiákkal volt összefüggésben... A kocsiiban már oldódott a hangulat, s amikor megálltak a csodálatos, kertes ház előtt, Ursula és Gilberto úgy viselkedtek, mintha csupán néhány napja találkoztak volna utoljára velük.

A jégbe hűtött italok, a kávé és a frissen készített szendvicsek mellett mindannyian beszámoltak életükről. Érezni lehetett, hogy a kényes témákat kerülik. Egyórás beszélgetés után, Gilberto Vincenzóhoz fordult:

- Szeretnék Milánóban találkozni régi munkatársammal, Svampa rendőrkapitánnyal...

- No, de drágám! - szólt közbe Ursula. - Olyan szemét fráter az a pasas, minek keresnéd fel? Rómában elég sok borsot tört az orrod alá. Egyébként sem azért jöttünk szabadságra Vincenzóékhoz, hogy te hivatalos ügyekben mászkálj! Mi közöd van neked ma már Svampához? Megígérted, Gilberto, hogy végre pihenünk!...

- Nézd, Ursula, ha Gilberto régi munkatársával kíván találkozni, annak semmi akadálya. Reggel Vincenzónak is be kell mennie az Ambrozia gyárba, igaz csupán két órára. Kocsival átvihetné Gilbertót Milánóba! Mi pedig mászkálnánk itt Torinóban, és megmutatnám neked a látnivalókat...

- No jó, rendben - egyezett bele az asszony, aki annyira már ismerte a férjét, hogy tudta, nem csupán baráti beszélgetést kíván folytatni a rendőrkapitánnyal... De, hogy mi a látogatás célja, arról fogalma sem volt. Az évek alatt megszokta, hogy Gilberto alig-alig mesél a munkájáról, így most sem kíváncsiskodott tovább.

- Mesélj az Ambróziáról! Jól érzed ott magad, Vincenzo? - fordult hozzá Gilberto, aki pontosan tudta, hogy a belgyógyász számára megalkuvást jelent

ez az állás.

- Tudjátok - fordult a vendégek felé Tomasini doktor -, eleinte azt gondoltam, hogy előbb-utóbb megszokom a kutatást, és meg is kedvelem. Sajnos nem így történt. Igaz nagyon sokat segít nekem Salandra Belloni, egy fiatal belgyógyász, és Bruto Carminucci fizikus. De még így is olyan idegen számomra ez a munka, nem érzem, hogy valamit alkotnék! Persze részfeladatokat kapok, amit jól vagy rosszul elvégzek... De nem elégít ki!... Hiányoznak a betegek... - sóhajtott lemondóan. - Bár azt hiszem, én már soha nem kerülök ismét kórházba, az én börtönviselt múltammal...

- Ugyan, Vincenzo! - szólt közbe Victoria. - Ezt már ezerszer is megbeszéltük. Ha annyira nem bírod az Ambróziát, én már többször mondtam, menjünk át Marokkóba. Ott teljesen új életet kezdhetnénk, s az ottani tőkémről és a befektetéseimből származó kamatokból bőven megélünk addig, amíg megfelelő kórházi állást találunk neked! De te ezt mindig elutasítottad! - vált egyre kesernyésebbé az asszony hangja.

- No, meg az Ambróziában az utóbbi időben egyre több furcsa és megmagyarázhatatlan esemény történik... - sóhajtott Vincenzo.

- Csak nem keveredtél ismét a maffia karmai közé? - nézett rá kicsit szigorúbban Gilberto.

- Nem, nem, dehogya!

- Hát akkor miről van szó?

- A gyárnak van egy új üzemsze, amely eredetileg vegyi üzemnek készült, de valamilyen oknál fogva átalakították csomagolóvá...

- No és mi ebben a különleges?

- Hát csak annyi, hogy az ott dolgozó emberek igen sok kedvezményt élveznek...

- Örülj neki! Úgyis óriási nálunk a munkanélküliség, legalább itt északon megfizetik a munkásokat!

- Eddig rendben is van. Csakhogy a csökkentett munkaidő ellenére és az igen magas órabér mellett van az ügynök egy szépséghibája, de még nem tudtam rájönni az okára!...

- Mi lenne az?

- Elvileg a csomagolás könnyű, tiszta munka. Maga az üzemsze - már többször lementem esténként, amikor nem volt bent senki - tökéletesnek mondható! Mégis egyre több ember betegszik meg ott és hozzák át ide, a torinói Santa Maria Kórházba...

- S milyen betegséget szednek össze? - próbálta kicsit humorosabban megfogalmazni Gilberto a mondatot, mert azt hitte, hogy Vincenzónak üldözési mániája alakult ki.

- Leukémiát!...

A szobára néma csend telepedett. Majd Victoria szólalt meg:

- Sajnos, ez így igaz. A Santa Maria Kórház belgyógyásza-tára egyre több leukémiás beteg kerül. Valóban nagy számban a Ambróziából, persze nem csak onnan, hanem az ország más vidékéről is...

- Nem értem ezt az egészet! Hogy függ össze a csomagolás a kutatással és a leukémiával? - vált egyre keményebbé Gilberto hangja. - Kicsit összevissza beszéltek, kedveseim... - nézett a háziakra.

- Majd én igyekszem tárgyilagosabban összefoglalni - mondta halkán Victoria. Először laboratóriumi munkájáról szólt és kiváló, nagy tudású főnökéről, Stefano Rottiról. Aztán a belgyógyászat főnökéről, Umberto Javarone főorvosról, aki a leukémiás betegeknek alkalmazza az Ambrózia XLC-4-es gyógyszerét. - Én is helyesnek találok - folytatta az orvosnő -, hiszen, ha csak egy halvány reménysugár van, hogy megmentünk a súlyos betegeket, már akkor is meg kell mindent próbálnunk! És az tény, hogy több esetben javulást észleltünk a gyógyszer rendszeres adagolása után! Ebben megerősít engem Antonio Rizzo is, aki kiváló belgyógyász, remek ember és kolléga!

- No, ezek után végleg nem értem, mi a bajotok? - szólt az ismertetésbe Gilberto.

- Csak annyi, hogy teljesen felfoghatatlan és indokolatlan, hogy egy gyógyszergyár csomagoló részlegében mitől lesz annyi ember leukémiás - válaszolt meglehetősen ingerülten, Vincenzo. - De erre a kis feleségem sem tud választ adni, sőt az utóbbi időben képzeltőnek tart!... - felállt a székről és töltött magának egy konyakot.

- Még az egészhez csak annyit fűzök - folytatta Vincenzo -, hogy a mi gyárunkban nemcsak a munkások kerülnek kórházba, hanem újabban több portás, szállító is megkapta e szörnyű kórt!!!

- A gyár vezetői mit szólnak ehhez?

- Látod, Gilberto, ezt nem tudom! Én igencsak kis pont vagyok ott... Santino Cavallarival, aki olyan, akár az Isten, csak a belépésemkor találkoztam.

- Ebből is láthatjátok - szólalt meg ismét Victoria -, hogy Vincenzóban több a sértődöttség, mint a józan megfontolás!... Képtelen beletörődni a helyzetébe... De ez így nem mehet tovább! Csak hétvégeken találkozunk, akkor is ideges... - rohant ki Victoria sírva a szobából.

Ursula és Gilberto egymásra néztek, s tekintetük arról árulkodott, hogy számítottak ugyan némi feszültségre a fiatalok között, elsősorban a különélés miatt, de itt sokkal mélyebb eredetűek a bajok, gondolta Ursula, aki testvérét igencsak jól ismerte.

- A sértődöttség és a mellőzés - gondolta - Vincenzo lelkét megmételtyezi, és úgy látom, képtelen beletörődni életének ilyen alakulásába. Nyilván a börtönben ezerszer is elképzelte, hogy amikor szabadul, ismét praktizálhat... Igaz, én sem hittem, hogy itt északon sem talál állást...

68

- Azonnal mozdulj meg, Babuci! Ha nem iszol még egy kis italt, meglátod mit teszek veled! - űrjögött a férfi, aki látta, hogy Cecilia még mindig nem tört meg, s nem engedelmeskedik neki, csak ha erőszakot alkalmaz!

Mikor már a harmadik korty italt töltötte az asszonyba, az akkorát rűgott a hasába, hogy a férfi kiejtette kezéből a főzetet, s beverte fejét az asztal sarkába. Nagy nehezen feltápáskodott, s a foga közül sziszegte:

- Te szemét! Azt hiszed, ha engem kicsinálsz, megszabadulsz innen? Soha senki nem talál meg... tőlem függ az életed! Jól véd ez abba a fűrészpóros agyadba... Engedelmeskedned kell, mert én úgy akarom! Rajtad keresztül megfizetek nekik!... Mindenkinek!... Most űrjög Santino és Enrico is... no meg a drága barátaid a cosa nostrából!... Már szépen a zsebükben érezték a pénzt, amit te jelentettél volna a drágalátos Santinónak! Mert azt ne hidd, hogy a két szemedért vett volna feleségül... De Enrico Sabatini tervei is szétesnek!... Nélküled csak egy keresztapa marad a sok közül!... Még capo di tutti capi sem lesz soha!... Jól kitoltam velük! Megfizetek nekik mindenért!...

Cecilia elképedve hallgatta a férfit és gondolkozni kezdett:

- Honnan tudhat ennyi mindent ez az űrült? Kinek, melyik családnak az érdeke, hogy őt és Santinót, vagy Enricót tönkretegyék? Ki állhat az egész elrablás mögött?...

- No, igyál még - hozott egy újabb üveget a konyhából a férfi. - Ne kelljen nógatni! Megjárod! Nem halsz meg tőle! Csak táncolni fogsz, aztán szeretkezünk... Talán te is élvezed majd... de ha nem, az sem fontos!!!

Cecilia egy másodpercig gondolkodott mit tegyen, aztán rájött, hogy jobban jár, ha iszik a kotyvalékból...

- Később kitalálok valamit! Mindig, mindenre van megoldás. Talán, ha kedvesebb lennék vele... ez is egy lehetőség...

Negyed óra sem telt el, s az ital hatására Cecilia ismét tébolyult táncba kezdett, majd lerogyott a földre. De most nem vesztette el az eszméletét. Így amikor a férfi magáévá tette, testével érezte a férfi beteljesülését, s úgy tett, mintha az élvezet fokára ő is eljutott volna...

- Jól van, jól, látod tudsz te értelmesen is cselekedni! Hozom a vacsorádat, aztán mennem kell... várnak!!! - nevetett fel olyan kísértetiesen, hogy Cecilia hátán a hideg futkározott végig...

Svampa az összes jegyzőkönyvet, nyomozati anyagot Gilberto elé tette.

- Azokat a bűnügyeket készítettem elő a számodra, amelyek valamilyen módon kapcsolódnak Enrico Sabatinihez vagy Santino Cavallarihoz.

- Sorrendben a következőképp történtek a gyilkosságok: először a fiatal táncosnőt, Apollonia Isorinit ölték meg, aki Luciano Sabatini szeretője volt. Később a férfit is eltették láb alól. Nézd, itt vannak az erre vonatkozó anyagok - nyújtotta át Gilbertónak. - Előtte Gino Morettit a kocsijában útközben lelőtték, éppen akkor tűnt el a felesége is. Majd kámforrá vált Marcellina Storoni, aki abban a bankban dolgozott segédpénztárosként, amelynek az elnöke Gino Moretti volt. Marcellinát Enrico iskoláztatta. Aztán jött a következő áldozat, Francesca Monelli, aki Enrico unokahúga volt, s ő is nyomtalanul felszívódott. No, és itt van a hatalmas hal, az eddigiekhez képest a legnagyobb, Cecilia Salas!...

- Őt ismerem - szólalt meg Monetti. - Tudomásom szerint Palermóban igen élénk üzleti kapcsolatokat tart fenn.

- Olvasd el a feljegyzéseket, s akkor mindent megértesz. Ja és elfelejtettem, hogy Santino Cavallari titkárnőjét a gyár parkolójában lőtték le, egy ismeretlen férfivel együtt... Az eddig felsorolt bűntényekre nem tudunk magyarázatot.

- Svampa, azért ennyire ne játszd meg magad! Nyilván itt Milánóban is, ha a családok érdekeltségei ütköznek, kitör a háború!... S az áldozatokat kíván...

- Jó, jó, de az eltűnt nők közül kettő, Francesca Morelli és Marcellina Storoni igen kis beosztásban dolgoztak a bankban.

- De esetleg sokat tudtak?

- Nem, kizárt. Vignali nyomozó ebben az ügyben mindent kiderített. Semmiféle összefüggést nem talált.

- No jó, Svampa. Most legalább három órát hagyj magamra! Kérek egy dupla adag kávét, s utána felteszem a kérdéseimet. De ne legyél a lábam alatt...

- Elmegyek és szólok a titkárnőmnek, hogy senki ne zavarjon téged...

Gilberto maga elé rakta az összes iratot, a nyomozati anyagokat, a nyomrögzítők és nyomszakértők jegyzőkönyveit, a rendőrorvosi papírokat és Vignali nyomozó, valamint munkatársai feljegyzéseit. Elővett egy fehér papírt, és sorrendben felírta azokat a kérdéseket, amelyekre választ kívánt kapni. Csak azt vette észre, hogy az előtte álló hamutartó már tele van csikkekkel, és Svampa is visszajött.

- No? Van valami, amit mi nem vettünk észre?

- Erről még korai lenne beszélnem, de az már szent meggyőződés, hogy a nők elrablása, vagy eltüntetése, ahogy ti fogalmaztok, nincs összefüggésben az üzleti élettel és a két családfővel, Sabatinivel és Cavallarival...

- Biztos vagy ebben?

- Nagyjából, de beszélnem kellene mindkét férfivel. Csak azt nem tudom hogyan, miután én Tomasiniékhez jöttem vakációzni, s nem a rendőrségnek nyomozni! Svampa, ezt neked kell megoldanod!

- Jaj, Gilberto! Hogyan? Itt úgy utálnak engem, nemcsak a beosztottjaim, hanem...

- Jó, jó, ne magyarázkodj! Engem sem ejtettek a fejemre... Várj egy kicsit, hadd gondolkodjam! - majd Menotti halkán megszólalt:

- Mégis be kellene avatni Vignali felügyelőt. Nélküle nem tudunk lépni. Ismertess vele össze, s néhány kérdést neki is feltennék.

- Mi lenne az, mondj egy példát?

- Hát, nézd csak! Például nem derül ki a feljegyzésekből, hogy Cecilia Salast ki látta utoljára, vagy ki beszélt vele? Aztán azt sem értem, hogy az a híres vőlegény, Silvano Galotti miért nem jelentette be Francesca Monelli eltűnését, s mindezt miért bízta a nagybácsira? Az sem világos számomra, hogy először Marcellina, majd Francesca vőlegénye lett, s mindkét lány, más és más formában ugyan, de kötődött az öreg Sabatinéhez! No, de nem folytatom, mert legalább harminc kérdést írtam eddig össze, amelyekre az anyagokból nem kaptam választ...

Svampa megvakarta a fejét:

- Hú, ez nehéz lesz, mármint Vignalinak elmondani.

- Neked semmit nem kell tenned, hozz össze vele és kész! Bízd rám a többit!

Vignali és Menotti több mint három órán át beszélgettek. Menotti kertelés nélkül mindent elmondott, azt is, hogy Svampa miért hívta meg. Részletesen beszámolt a palermói nyomozásról, valamint római munkájáról. A végén mint két régi jó barát váltak el. Megállapodtak, hogy Gilberto kérdéseire Vignali megpróbál fényt deríteni és másnap találkozni.

70

Marina Carpaccio már legalább egy félórája várt Antonio Rizzóra, a kedvelt torinói "Candelaio" étteremben. A lány úgy érezte, hogy az utóbbi hetekben közelebb került a férfihez, és egyre inkább reménykedett benne, hogy az rövidesen megkéri a kezét.

A fiatal, jóképű orvos alakja feltűnt az ajtóban. Körülnézett, és

meglehetősen zord ábrázattal ment Marina felé.

- Ne haragudj, de Stefano Rottini egy olyan laboratóriumi leletet adott át nekem, amelyből egyértelműen kiderül, hogy a kedvelt főnökünk, Javarone doktor manipulál a leukémiás betegekkel!...

- Ezt nem hiszem el! Hiszen, akik a belgyógyászatra kerülnek, azoknál azonnal megkezdjük a kezelést. Bár ma még, sajnos, az új gyógyszer sem segít...

- Nézd csak, Marina, ne menjünk most a részletekbe! Ráérünk majd erről az ügyeletben is beszélgetni. De tény, hogy mióta elmondtad nekem, hogy Umberto hetenként több alkalommal is hatalmas összegeket tesz fel a lovakra, én is másként látok sok mindent! Szorosabb az összefonódás az Ambróziával, mint gondoltam, s lehet, hogy ennek hátterében a játékszenvedély áll... De addig nem lehet senkit sem gyanúsítani, amíg nem tudjuk meg a valóságot...

- Ugyan, ne áltasd magad, Antonio! A gyár könyvelési tételei között állandóan felbukkan Javarone neve, különböző megbízásoknak tesz eleget, a papírok szerint...

- Ezt meg hogy érted?

- Az évfolyamtársam húga azt mondta, hogy a kutató részlegektől rendszeresen feljegyzéseket kap, amelyeket Santino Cavallari ír alá, s óriási összegeket utal ki a gyár a főorvosnak! Ez nekem nem tiszta ügy... Nem tudom, hogy lehetne ennek utána járni?

- Nagyon egyszerű, Victoria Tomasini férje ott dolgozik! Beavatjuk őt is ebbe a mi kis magánnyomozásunkba. Victoria csodálatos teremtés - csillant meg a férfi szeme -, nem csak okos, hanem művelt, kedves, széles látókörű asszony.

Marinának nem nagyon tetszett ez a lelkesedés:

- Rendben! Victoriának elmondom amit megtudtam, aztán rábízom, hogy szól-e a férjének. - Elhallgatott, s kis szünet után folytatta: - Nem, mégsem lesz ez jó! Inkább majd én megszervezem és átmegek az évfolyamtársnőmhöz Milánóba... Bízd ezt rám, Antonio, ne vonjunk be senkit, amíg nem tudjuk a valódi tényeket!

Megrendelték a vacsorát, s mindketten meglehetősen szórakozottan fogyasztották el. Rizzo doktor fizetett és felállt:

- Hazakísérlek.

- Feljössz egy italra?

- Nem, ne haragudj, de nagyon fáradt vagyok... majd legközelebb...

- Akkor ne kísérj el, a kocsim itt áll a parkolóban - válaszolt sértődötten Marina.

Silvano Galotti az utóbbi időben ideges volt. Nemcsak azért, mert a rendőrség szinte nap mint nap kihallgatta, hiszen Marcellina és Francesca is a menyasszonya volt, s mindkét lány eltűnt, hanem Enrico Sabatini is egyre több terhet rakott rá.

- Már lassan éjszaka is alig alszom! Még arra sincs időm, hogy egy lánnyal lefeküdjek... - dohogott magában. - Sabatini úgy viselkedik, mintha a tulajdona lennék... egy tárgy, amelyet ide-oda ráncigálhat. - Ránézett az órájára, és látta, hogy már éjfél is elmúlt. - A fene egye meg, hajnaltól az építkezéseket ellenőriztem, aztán mi érte a köszönet? Igaz, az öreg megígérte, hogy néhány egyéb üzletébe is bevesz... De egyelőre csak újabb és újabb építkezések...

Kanyarodott egyet kocsiával, és a lányok utcája felé haladt. Egy magas, karcsú, fekete hajú nő állt egy bár előtt. A férfi leállította kocsiját, és bement egy pizzára meg egy feketére.

- Ennyi csak jár nekem az élettől... - morgott magában. Leült az asztalhoz, megrendelte az ételt. A fekete hajú lány pillanatok múlva mellette termett.

- Leülhetek, nem zavarom?

- Nem, mit kérsz?

- Egy kólát és egy kávét.

- Mindig itt csatangolsz éjszakánként?

- Nem. Ma hozott el először a bátyám ide. Eddig Veronában éltünk, de ott nem ment az üzlet.

- Ezt meg hogy érted, már ott is prostituált voltál? Hány éves vagy?

- Most leszek tizenkilenc éves. Eddig egy családnál dolgoztam, mint takarítónő, de a bátyám kevesellte a pénzt. Így aztán felpakolt és idejöttünk. Egy szobát bérel a város szélén, de a vendégeket ide, a közeli kis hotelba kell vinnem...

Silvanónak megtetszett a lány:

- Tudod mit, gyere fel hozzám! Kifizetem neked, amit egy éjszaka szoktál keresni, rendben?

- A testvérem azt mondta, hogy csak a hotelba mehetek el. Egyébként a hátsó teremben a haverjaival pókerezik. Megkérdezhetem tőle, hogy mennyiért mehetek el veled?

- Jó, menj, aztán gyere vissza!

Silvano a mellette lévő széken fekvő aktatászkájára pillantott. Megnyugodva

látta, hogy érintetlen.

- Ebben van a jövődöm! Ezek az iratok az építési csalásokról, aranyat érnek... Holnap reggel Sabatini kapkodja a fejét, ha kitergetem előtte a bizonylatokat! Tudok róla, hogy a betonba nem rakatott megfelelő mennyiségű anyagot, és a házak, irodák, néhány év alatt összedőlnek! No, meg az egyéb építési disznóságait is leleplezem, ha nem ad cserébe elég pénzt! De az is megfelelő lesz, ha részesedést ajánl a bankjából, vagy a kaszinójából...
- gyújtott rá egy cigarettára. Közben a lány visszaérkezett:

- Reggelig maradhatok nálad, de előre fizess a bátyámnak százezer lírát! Ebből nem enged, azt üzeni...

Silvano első pillanatra megdöbbsent az összeg nagyságától. Aztán arra gondolt, hogy másnap úgysis vagyonos ember lesz, mert abban biztos volt, hogy Sabatini inkább fizet, mintsem valaki leleplezze kisdéd játékait!...

- No jó, rendben. Itt van százezer líra, de csak csekkben. Ki a fene hord ennyi pénzt magánál? Vidd be a bátyádhoz, de siess, mert indulni akarok!!! Egyébként hogy hívnak?

- Lucilla.

Az úton, Silvano már megbánta, hogy Lucillát a lakására viszi.

- Micsoda hülye ötlet, ezt még soha nem tettem - gondolkozott, aztán mikor ránézett Lucilla csinos arcára, sudár alakjára, megnyugodott. - Ennyi munka mellett nekem is kell egy kis szórakozás!

Kocsiját a ház alatti parkolóban állította le. Kivette az aktatáskát, és intett a lánynak, hogy kövesse. A liftnél megnyomott egy gombot és egy perc múlva már nyitotta is lakása ajtaját. Az előszobában felkapcsolta a villanyt, s a mögötte lépkedő lányt behúzta, majd ráfordította az ajtóra a biztonsági zárat.

- Gyere Lucilla, igyunk előtte egy kis konyakot. Fáradt lettem, az majd feldob - nyitotta ki a hatalmas méretű, csodálatosan berendezett szobát. Ám abban a pillanatban úgy érezte kővé válik, moccanni sem tud! A karosszékben ült Enrico Sabatini, az állólámpa szűrt fénye megvilágította az arcát. Keze az ölében feküdt, s unottan nézett a belépőkre:

- No, végre! Már régen várlak! A barátnőd? - bólintott Lucillára.

Silvano zavarában és idegességében nem tudott válaszolni, a lány pedig nem értette a szituációt:

- Én csak most ismertem meg az urat - mutatott Silvanóra. - A bátyám megengedte, hogy feljöjjek hozzá...

- Sok a szöveg! - csattant Enrico hangja. - No, Silvano add ide szépen az aktatáskádat, gondolom abban őrzöd a nekem szánt papírjaidat. A holnap reggeli találkozást megspóroltam neked! Nem kell eljőnnöd hozzám...

- De... Enrico... Én semmi rosszat nem akarok... Csak egy kis részesedést...

Senki nem tudja az ügyeket... Nem szóltam...

- Ide velem!

- Nincs nálam semmi... az irodámban hagytam...

- Hazudsz, te féreg! Én emeltelek fel az utca porából... Ez a hála?... A köszönet?... Bekerülhettél volna a családkba!... Egy percet adok neked - vette elő 7,65-ös pisztolyát a testes férfi.

Silvano látta, hogy nincs menekvés, ha életben akar maradni! Így kinyitotta kombinált záras táskáját és egy jókora köteg papírt nyújtott át a férfinak.

- Lám, lám, milyen ügyesen szimatoltál utánam... Csak egyet felejtettél el, hogy a legjobb emberednek hitt művezető az én családom tagja! Így aztán minden lépésedről tudtam, de vártam... Várni tudni kell! A megfelelő pillanatra, s ez most eljött!... - Meghúzta a ravaszt és egy-egy golyót eresztett a férfi fejébe, hasába és szívébe... A vér szétfröccsent a fehér szőnyegen... Lucilla sikoltozni kezdett:

- Uram, uram, ne bántson! Engedjen el... nem tudok semmit!...

A következő golyó a lány szívét érte. Egy pillanat alatt meghalt, de Enrico még egy golyót eresztett a fejébe... Komótosan felvette az iratesomót, lekapcsolta a villanyt, bezárta a lakást és elindult a parkolóba...

Sofőrje kinyitotta előtte az ajtót. Sabatini beszállt a kocsiba, majd átadta a pisztolyt:

- A szokott módon intézd el, de előbb vigyél haza! Fáradt vagyok...

72

Sandy ott ugrándozott Victoria lába körül. Gumibabáját rugdosta, és percenként vitte, hogy az asszony dobálja neki. Ursula jól érezte magát a testvérééknél. Nemcsak azért, mert bátyját már régen látta, hanem jól esett sógornőjével, akit egyben barátnőjének is tartott, együtt lenni. A beszélgetések, városnéző séták kapcsán mindketten úgy érezték, egyre közelebb kerülnek egymáshoz.

- Hozzak még egy kis kávé?

- Köszönöm, nem, már késő délután van, s nem tudok majd aludni. Úgyis szokatlan számomra ez a semmittevés. Valójában már nem is emlékszem, mikor voltunk Gilbertóval szabadságon... Mindig megígéri, hogy utazunk, aztán állandóan újabb és újabb bűnügy tartja Rómában. Most sem tudom, hol mászkál, szinte soha nincs itt...

- Ugyan, drága Ursula! Azt mondta, hogy a régi gyerekkori barátjával találkozott össze itt, Torinóban, s most felelevenítik az emlékeiket...

- No, én ebben nem hiszek, látom a szemén... nem mond igazat...

- Csak nem vagy féltékeny?

- Hát az sem lenne éppen bűn, de nem vagyok... Inkább arra gondolok, hogy annak néz utána, amit az Ambrózia gyárról meséltetek. Bár, elképzelni sem tudom, hogyan?... Az a hülye Svampa Milánóban van, mint rendőrkapitány. Már Rómában sem dicsekedhetett sok agyvelővel, és tudom, Gilberto sem kedvelte...

- Látod, látod, mégis csak a barátjával találkozhat. Hiszen ma, reggeli után elment s azt mondta, csak késő este jön haza, mert kirándulni mennek a Como-tóhoz...

- Persze, oda engem is elvihetett volna, ha tiszta lenne az ügy... De ezek után te is beláthatod, hogy nem az. Az a sanda gyanúm, hogy bűntény körül forgolódik!... Gilberto vonzza a gyilkosságokat!!!

- Ursula, ne beszélj csacsiságokat! Hiszen ez a foglalkozása! Mikor feleségül mentél hozzá, tudtad, hogy felügyelő, s nincs se éjjele se nappala!...

Ebben a pillanatban Vincenzo lépett a szobába:

- Helló! Már itt is vagyok, siettem haza. Képzeljétek, az egész Ambróziát "megszállta" a rendőrség! A szerencsétlen Orsella Somissarit és egy ismeretlen férfit holtan találták a parkolóban, a lány kocsija mellett...

- Ki az az Orsella? - kérdezte Victoria.

- Santino titkárnője. De mint a kollégák mesélik, senki nem tud semmit, s a rendőrség egyetlen nyomot sem talált... Nem értem, kinek és miért volt útjában a csaj, s a férfi hogy került oda? Milyen jó, hogy csak éppen bementem, átadtam Salandrának a nálam lévő vizsgálati anyagot, és már jöttem is haza! Elvégre szabadságon vagyok...

- Így a rendőrség nem is hallgatott ki? - kérdezte Ursula.

- Nem, hála az égnek! Úgysem tudnék semmit mondani, alig ismertem a lányt, s már hetek óta nem is láttam. Tudod Ursula, nekünk, kutatóknak gyakorlatilag nincs semmi keresnivalónk a titkárságon, kivéve, ha a nagyfőnök valamiért hívat.

Victoria mindhármuknak készített egy-egy hideg Martinit. Közben megérkezett Menotti. Vincenzo azonnal elmesélte neki az Ambróziában történeteket.

Gilberto úgy tett, mint aki meglepődik a hallottakon, de ő már a rendőrségi aktákból részletesen tudott Orsella és az ismeretlen férfi brutális gyilkosságáról.

- Mondd csak, drága férjecském - ölelte át Ursula -, remélem a régi barátoddal holnap már nem találkozol? Nem azért jöttünk Victoriáékhoz, hogy állandóan csatangolj, és alig legyél velünk! Elhatároztuk, hogy korán reggel

átmegyünk Veronába! Remélem te is velünk tartasz?

Menotti elkomorult. Nem tudta eldönteni, hogy továbbra is hazudjon a régi barátot illetően, vagy mondja meg, hogy Svampa kérésére jöttek el szabadságra, és aktívan segít Vignali felügyelőnek a sorozatos gyilkosságok nyomozásában, s az eltűnt nők felkutatásában.

- Victoria, kérek én is egy pohár italt.

- Drágám, még nem válaszoltál a kérdéseimre - fordult hozzá ismét Ursula.

A felügyelő már arról is értesült, hogy a lakásán megölték Silvano Galottit és egy prostituáltat. Aztán elhatározásra jutott: nem mond el semmit a családnak, jobb kihagyni őket mindebből! Majd támadt egy ötlete:

- Holnap menjetek csak nélkülem Veronába, megígértem Franco Svampának, hogy meglátogatom, érdekel az itteni munka. Ursula, remélem ez ellen nincs kifogásod? Bocsássatok meg, de fontos számomra, hogy Svampával beszéljek! Most még nem akarok többet mondani. - Felállt és kiment a szobából.

73

Ami Cecilia keze ügyébe esett, azt összetörte és szétzúzta. A poharakat földhöz vágta, a székekkel összetörte az apróbb berendezési tárgyakat, szinte magánkívül volt, úgy őrjöngött, amikor rájött, hogy semmiképpen sem tud innen elmenekülni!

- Legalább, ha megjön az az örült, látja, hogy nem várom tétlenül! - A konyhában belerúgott a hűtőszekrénybe, kitépte az ajtaját. A szekrényekből kidobált mindent a konyha közepére... Az egész lakás úgy nézett ki, mintha földrengés rázta volna szét.

Amikor a férfi megérkezett, már az ajtóból bekiabált:

- Megjöttem, Babuci! Remélem vártál rám? - Aztán belépett, és a döbbenettől szólni sem tudott! Minden szanaszét, összetörve hevert, s az ágy közepén ült Cecilia, szótlanul. A tapétán különböző gyümölcslevelek folytak szét, s a paradicsomlé vörösre festette a falat...

A férfi behunyta a szemét, és ismét maga előtt látta a feledhetetlen gyerekkori képet... A vért... A falakra fröccsent piros vért... Hallotta apja halálhörgését... Anyja sívítása zúgott a fülében... Egyre erősebben kezdett fájni a feje, s hiába nyitotta ki a szemét, nem tudott szabadulni a rémálomtól...

- Te, szemét szajha! - lépett Ceciliához, és úgy megszorította az asszony karját, hogy az felsikoltott fájdalmában.

- Mit műveltél itt? Elment a józan eszed? - majd kifutott a konyhába, és a csataterhez hasonló kis helyiségben keresni kezdte a főzetét. Látta, hogy a nő

azt is széttörte a padlón... Mindenhol üvegcserepek, kosz... szemét... törött tányérok, poharak... Eszébe jutott, hogy főzethez most újból anyagot kell keresnie, s az napokat vehet igénybe, amíg összeszedi, megfőzi... s neki nincs ideje várni...

- Ide figyelj, te szemét! Mindent tönkretettél! Nem akartalak bántani... csak bosszút állni!... De már más a helyzet... ezt még megkeserülöd! Most elmegyek, minek maradjak veled... Nincs ital, amivel megitathatnálak!... De holnap visszajövök! Addigra csinálj rendet, ha kedves az életed! - vágta be maga mögött az ajtót. A kocsiában rágyújtott, s törte a fejét, mi legyen a következő lépése. Azt felfogta, hogy ebből a nőből neki soha semmilyen öröme nem lesz!... - Jobb lenne, ha megölném és a többiek mellett nyugodna... Mást kellene idehoznom... De hol találok olyan nőt, amely a maffiának ilyen fontos, mint Cecilia Salas?! - Mi lenne - folytatta tovább a gondolatait -, ha most kivételesen nem törődnek a maffiával, hanem az utcán az első csinibabát elrabolnám?... Nekem is kellene valami öröm... Esetleg Torinóba mehetnék... Nem, ott sok a prostituált!... - Aztán tovább gondolkozott, honnan szerezhetne olyan Babucit, aki okos, szép és táncolni is tudna?... Egy fantasztikus terv fogant meg benne! - De ehhez előbb el kell intéznem ezt az örületet! - Ismét felment a lakásába, ahol az asszony még mindig mozdulatlanul ült az ágyon...

- Úgy? Szóval nem csinálsz semmit! Mire vársz? Hogy a híres barátaid kiszabadítsanak? No, arra ugyan építhetsz... de légvárat!... Ha eltűnsz itt nálam, a vagyondod nem kerül sem Enrico, sem Santino kezébe! Ne félj, a palermói családok azonnal megtalálják az utat, hogyan kaparintsák meg!...

Ebben a pillanatban Cecilia egy törött pohárdarabot ragadott meg, s mint a párduc, úgy ugrott a férfire az éles üveggel!... Mély vágást ejtett az arcán! Abban a szemvillanásban patakokban kezdett folyni a vér...

A férfi megpróbált védekezni, de a vér látványa lebénította. Cecilia mindezt kihasználta, és körmeivel végigszántott a férfi karján, majd egy hatalmasat rúgott az ágyékába.

A támadás felszította a férfi dühét! Egyetlen mozdulattal rávetette magát a nőre és két kezét a torkára fonta. Szorította... egyre erősebben szorította!... a nő arca már kékül... hang nem jött ki a torkán... szeme fennakadt... ereje sem maradt a védekezésre...

- Most megkaptad amit megérdemeltél, te maffia kurva!... - Elengedte, s Cecilia Salas, mint egy szalmabábu úgy terült el az ágyon...

- Sürgősen el kell temetnem! Feküdjön ott, ahol a többiek... Ő sem érdemel különbet! Sőt!...

Salandra Belloni előtt rétegekromatográfiás adatok feküdtek az asztalon. Még mindig az XLC-4-es vizsgálatát folytatták, mert az eddigi eredmények, a betegeknél tapasztalt tünetek nem voltak egyértelműek.

Nem is vette észre, hogy Bruto lépett be.

- Drágám, úgy elmerülsz a munkádban, hogy nem látsz és nem hallasz semmit?

- Jaj, Bruto, olyan nehéz feladatot adott Santino! Egyszerűen képtelen vagyok egyértelmű véleményt mondani a leukémia új gyógyszeréről! Csak az nyugtat egy kissé, hogy Nino Bonacchi, és Tullio Ernini, a kutatási atyaisten véleménye sem egyértelmű! Talán ezért is őrjöng Santino... Vagy azért, mert a rendőrség nem hagyja abba a nyomozást?... Szerencsétlen Orsella gyilkosát még mindig nem találták meg. No, és ott van az a férfi holttest is! A személyazonosságát sem állapították meg...

- Drága Salandra! Mit foglalkozol te ezekkel a gondokkal? Nem a te asztalod! Egyszer legalább a drágalátos Santino is idegeskedhet, hiszen az ő titkárnőjét ölték meg! De a miértre nem tudom a választ... - vált merengővé Bruto arca. - Egyébként azért jöttem hozzád drágám, mert holnap ismét szállítmányunk érkezik Törökországból, s azonnal fel kellene dolgoznunk! Minden egyes csomaggal közelebb kerülünk álmaink megvalósításához...

- Jaj, Bruto! Ez nekem most időben semmiféleképp nem jó!!!

- Persze, kedves elnökünk, Santino kíván az ágyába vinni!...

- Ugyan, eredj már! Csak beszélni akar velem! Nagyon megviselte Cecilia Salas elrablása, ha annak lehet nevezni...

- Nevezd, aminek akarod! - csattant Bruto hangja. - De ha nem csinálod meg a közös munkánkat időben, kihagylak a buliból!... Az árut időre kell küldenünk!... Csak nem képzeled, hogy ebben az új szituációban Santino megkéri a kezed???

- Nem is mennék hozzá... - sóhajtott Salandra. - Rendben van, holnap menjünk együtt a csomagért, és hajnalra végzünk vele. Igazad van, Bruto, nem fogok úgy ugrálni, ahogy a tisztelt Santino gondolja...

75

Vincenzo Tomasini eldöntötte, hogy az éjszaka leple alatt, amikor teljesen üres a csomagoló, megpróbál bemenni, és kideríti, mi okozza azt, hogy innen, éppen ebből a legártalmatlanabbnak tűnő részlegről kerül a legtöbb leukémiás beteg a Santa Mariába? Ránézett az órájára és látta, hogy éjjel tizenegy óra van.

- Remélem a portás már alszik, s így simán bejutok...

Szobájából lassú léptekkel indult a kerten át a csomagoló felé.

Miután az épülethez nem volt kulcsa, elhatározta, hogy ha kell, az ajtó feltörése árán is, de bejut és körülnéz. Egy erős feszítővasat, egy nagyobb csavarhúzó és számos, különböző kulcsot vitt magával, hátha valamelyik...

Mikor odaért, alaposabban szemügyre vette a zárat. Elég egyszerűnek látszott, így először a kulcsesomót vette elő zsebéből. Legnagyobb meglepetésére harmadik próbálkozása eredménnyel járt. Az egyszerű szerkezet könnyen fordult, s már benn is volt a teremben! Felgyújtotta a villanyt, miután tudta, hogy ilyen késői órákban a gyár ezen elhagyott részén úgyszemint jár senki, vagy ha igen, legfeljebb azt gondolják, hogy valaki égve fejtette...

A hosszú csomagolóterem berendezése a laboratóriumokéhoz képest egyszerűnek tűnt. Buborékfóliák készítéséhez szükséges automata gépsorokból volt a legtöbb. Ezekon kívül néhány vákuumos műanyaghegesztő és két közepes méretű drázsírozó üst képezte az összes berendezést. Vincenzo körülsétált a teremben, de semmi gyanús, vagy figyelemre méltó dolgot nem talált. Pillantása ekkor az ablakokra esett és kissé meghökkent. Azokon ugyanis nem volt nyitószerkezet. Persze - gondolta magában -, hiszen légkondicionálás működik a teremben, ez biztosítja a teljes légcserét. Az oldalfalak tetején látta is a központi klímaberendezés rácsos nyílásait.

Elgondolkodva lépett tovább a teremben, figyelme azonban mindig a szellőző berendezésekre terelődött vissza.

- Vajon honnan üzemeltethetik ezt? Nem a főépületből, az biztos, hiszen ilyen messzire nem lehet vezetni a hűtött levegőt! Talán külön rendszerrel?

Kilépett az ajtón és végigsétált az épület mellett. A hátsó falnál egy kisebb, inkább kamrának tűnő, ablakok nélküli, kockaszerű építmény állt toldalékként.

- Biztosan itt van a klímaberendezés! - Megpróbálta kinyitni az ajtót, azonban az zárva volt és egyetlen kulcs sem illett bele. Vállat vont és a kemény acél csavarhúzóval nekifeszítette a zárnak. Egy pattanással az ajtó máris kitárult előtte! A kis helyiségbe lépve felgyújtotta a villanyt, és azonnal megpillantotta a légkondicionáló, berendezés kompresszorait, valamint a fűvő-szívó ventilátorok motorjait.

Már éppen csalódottan ki akart menni a helyiségből, amikor szeme megakadt az egyik befűvő ventilátor furcsa, a többtől teljesen eltérő, üvegből, vagy talán átlátszó plasztiklemezből készült burkolatán! Közelebb lépett és látta, hogy a szekrényben néhány különböző méretű, milliliter beosztású üvegedény áll, ezek közül kettőben színtelen, átlátszó folyadék volt.

- Valószínűleg a páratartalmat szabályozhatják innen... Kicsit szokatlan egy ilyen alacsony teljesítményű berendezéstől...

A szekrényke ajtaja nem volt zárva, így Vincenzo kinyitotta. Abban a pillanatban szinte megdermedt a meglepetéstől! Erős, intenzív, semmivel össze nem téveszthető benzolszagot érzett! Közelebb hajolt, meglazította az üvegek zárócsatlakozásait.

- Benzol!!! Benzol!... Atyaúristen!!! Ez szinte hihetetlen!!! Lehet, hogy készakarva benzolt adagolnak a szellőző levegőjéhez??? Hiszen ez... ez lehetetlen!... Rosszabb, mint az állatkísérletek!!! Az állatoknál is leukémia fejlődik ki tartós benzolgőz hatására! Ez hát a magyarázat!!! Megvan a rejtély kulcsa!!!... Csak egyre vagyok kíváncsi... Ki állapította meg az adagolást, mert az illetőnek szakembernek kellett lennie!... A benzol igen toxikus szer, ha az adagolás nem lett volna megfelelő, a bent dolgozók valószínűleg nem megbetegedtek, hanem meghaltak volna!!! Ezt nagyon is tudatosan és pontosan végezték el valakik!...

- Mit tegyek most? - csukta be maga mögött az ajtót, és elindult a főkapu felé. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy visszamenjen a szobájába, s azt sem tudta, mi volna a legjobb lépés?... - Valakivel együtt kellene leleplezni az Ambrózia "gyilkosságait", mert ezt annak kell nevezni! - mormogta magában. Aztán felvillantak előtte Bruto baráti gesztusai, valamint a nyílt tekintetű fizikus segítőkészsége... - Benne megbízom! - döntötte el Vincenzo. - Reggel elmesélem neki a felfedezésemet...

Amikor hazaért kis bérelt lakásába, lezuhanyozott. Töltött magának egy hideg Martinit, de képtelen volt elaludni. A telefonhoz lépett és tárcsázta felesége számát. Az első pillanatban megismerte a bársonyos hangot:

- Ugye még nem aludtál, drágám?

- Te csacsi, persze, hogy nem! Hazahoztam a laboratóriumból néhány leletet, amit itthon nyugodtabb körülmények között összehasonlítottam... Reggel referálni akarok a főnökömnek, Rottini doktornak.

- Drágám! Nagyon szeretlek és hiányzol! Alig várom, hogy a hétvégét együtt töltsük!

- Én is szeretlek, Vincenzo! Tudod, hogy Ursula és Gilberto visszamentek Rómába, és megint olyan egyedül érzem magam... Miért is kell külön élnünk?

- Remélem nem tart sokáig!... Ma éjszaka felfedeztem valamit!...

- Mit?

- Nem telefontéma! Csak annyit mondj meg nekem, ugye egyre több leukémiás beteg kerül hozzátok az Ambrózia gyárból?

- Igen!... Éppen erről beszéltünk ma délután Marinával, tudod, Rizzo doktor barátnőjével... Igaz, hogy még csak alorvos, de kiváló diagnosztika lesz belőle...

- Drágám, reggel beszélek Bruto Carminuccival, aki nálunk fizikus az

Ambróziában, s neki elmondom a felfedezésemet. Remélem közös erővel lépni tudunk... Két nap múlva már karjaimban tartlak! Szeretlek!... Nem tudnék nélküled élni, Victoria! Jó éjszakát!... - s letette a készüléket.

Az asszony érezte a kimondatlan szavak mögött is, hogy Vincenzo valami olyan dologra jött rá, ami valószínűleg összefüggésben van a leukémiás megbetegedésekkel! De hiába törte a fejét, nem jutott semmire.

- Istenem! - sóhajtott. - Szegénykémnek milyen nehéz lehet ott az élete! Igaz, nem kutató típus, de talán egyszer megoldódik az is, hogy ismét kórházban dolgozzon. Bár csak tudnék segíteni neki!...

76

Umberto Javarone idegesen nézte a legfrissebb futamokat. Igaz, hogy Santino ismét előlegezett neki pénzt a lóversenyre, de újabban állandóan veszít! Talán a "Fehér Hattyú"-ra kellene feltennem százezer lírát! Hátha sikerülne... Borzasztó mennyire ki vagyok szolgáltatva Santinónak? Újabban úgy viselkedik, mintha ő lenne az Isten! Egyre nagyképűbb lesz, pedig én tudom, hogy Cecilia eltűnése veszélyezteti nagyszabású terveit!... Az is zavar - folytatta a gondolatsort -, hogy a gyárból egyre több leukémiás beteget küld hozzánk! Az az okoskodó Tomasini doktornő pedig állandóan ellenőrzi a laboratóriumi leleteket. De újabban Rizzo doktor is kételyeinek ad hangot, ami veszélyes számomra!

Valahogy le kellene állítanom Santinót... Valóban, más kórházakat is bevonhatna a munkába!... Nekem is kellemesebb lenne, ha nem az én vállamra nehezedne az XLC-4-es gyógyszer kipróbálásának egész súlya! Igaz, Santino mutatott különböző feljegyzéseket, amelyeket nápolyi és több déli kórházból kapott, de ki tudja, hogy ezekből mennyi a valódi és mennyi a pénzért vásárolt vélemény? Egy tény, hogy a gyógyszert mielőbb forgalmazni akarja, még külföldre is. Én megértem, hogy a részvényesek sürgetik Santinót e témában, de mindenkinek feltűnővé válik, hogy belgyógyászatunkra újabb és újabb leukémiás betegek kerülnek, és elsősorban az Ambróziából! Remélem az eredetére senki nem jön rá...

Tollával aláhúzta lóversenytippeit, s telefonált a fogadóirodába. Egyszerűen képtelen volt ellenállni a kísértésnek, nyereségvágya sarkallta!

77

Bruto Carminucci figyelmesen meghallgatta Tomasini doktor felfedezését, de közben járt az agya, hogy lehetne leszerelni kollégáját.

- Ennek is éppen most kellett rájönni a benzol adagolására! Ha kitudódik az

egész, én is megüthetem a bokámat, hiszen jócskán benne vagyok a mennyiség meghatározásában!

- Drága barátom - fordult Vincenzo felé -, bízd rám az egész ügy tisztázását! Nem szeretném, ha neked bármi bajod származna ebből! A vádjaid elég súlyosak..., s miután nemrég kerültél hozzánk, úgy gondolom, jobb, ha én, mint öreg róka próbálom kideríteni az igazságot...

- De, Bruto! -. emelte fel hangját Vincenzo. - Itt nem kell semmit kideríteni! Azt hiszem elég világosan elmondtam, hogy benzolt engednek az emberekre, s ez egy idő múlva leukémiát okoz! Lépnünk kell, esetleg a rendőrségen bejelenteni!... Azzal tisztában kell lenned, hogy ez gyilkosság! A megbetegedett embereket nem tudják meggyógyítani, legfeljebb átmenetileg csökkentik a tüneteket...

- Kedves Vincenzo, nyugodj meg! Bízd rám az egészséget, én majd beszélek az elnökkel, Santino Cavallarival...

- Nem, ezt nem tartom jónak! Elképzelhetetlen számomra, hogy a legfőbb főnök ne tudna arról, hogy itt a gyárában mesterségesen mérgezik az embereket!!! Nyilvánvaló, hogy segítőtársának is kell lennie! Csak azt nem tudom ki az? Pedig sürgősen tennünk kell, nem szabad hagyni, hogy ez a gaztett tovább is áldozatokat követeljen! Remélem, ezt te is belátod, Bruto?

- Hogyne, hogyne! Csak adj időt, gondolkozni akarok, mi lenne a legokosabb!...

- Itt nem okosságról van szó, hanem az orvosi etikáról! Most, hogy tudjuk a benzolmérgezést, egy pillanatig sem habozhatunk! Az lenne a legjobb, ha a rendőrségen bejelentenénk, és...

- Ugyan, Vincenzo, ezt te sem gondold komolyan? Mit értenek a rendőrök ehhez?...

- Szakértői bizottságot jelölhetnének ki.

- Nyugodj már meg, és bízzál bennem! Megteszem ami szükséges, és ha lehet, még ma tájékoztatlak! Jobb lenne, ha visszamennél a szobádba és dolgoznál, mintha mi sem történt volna...

- Rendben! Várlak, öregem.

Amikor Bruto egyedül maradt, azonnal tárcsázta a főnök titkos számát:

- Itt Carminucci beszél. Sürgős mondanivalóm van a számodra, azonnal felmegyek hozzád! Rendben?

- Fontos? Éppen Torinóba készülök a Santa Maria Kórházba... Délután visszajövök. Nem várhat addig a mondanivalód?

- Nem!

- No, rendben, gyere!

Bruto rövid tómondatokban foglalta össze Vincenzo felfedezésének lényegét.

- Rájött a benzol titkára, s nem fog hallgatni! Így te és én, sőt Javarone főorvos is igen nagy bajba kerülhetünk. Tomasini doktor nem az a férfi, aki egy ilyen súlyos bűnügyet, ahogy ő nevezte, nem leplez le! Azon gondolkozz, Santino, mit tegyünk? Én igen kedvelem Tomasinit, de lebukni persze nem óhajtok! Vagy leállítjuk a benzol további adagolását, vagy...

- Nincs semmiféle vagy! Jegyezd meg, Bruto, hogy nem akarok kockáztatni! Tomasinit kezdettől fogva utáltam, s nem a saját jószántamból vettem ide. Most is meg kell beszélnem, mit csináljunk vele... Ebben az ügyben egyedül nem dönthetek! De most azonnal intézkedj, hogy a csomagoló melletti helyiségből minden eltűnjön, ami támpontot nyújthat bárkinek is!!!... Így soha nem derülhet ki az igazság!

- S honnan szerzünk új betegeket?

- Kedves Bruto! Tudomásom szerint nem a te feladatod, hogy gondoskodj a beteganyagról! Egyébként is, éppen tegnap tudtam meg, hogy napokon belül engedélyezik az XLC-4-es forgalmazását. Így mindenképpen befejeztük volna a csomagolóban a benzol adagolását. Néhány nap ide, vagy oda, úgy sem számít! Mindenesetre nagyon figyelj Tomasini minden mozdulatára. Nem akarok semmiféle zúrt, amíg nem döntenek a sorsa felől... Micsoda egy hülye! Ahelyett, hogy örülne az állásának, még most is gáncsoskodik... Úgy látszik, a börtön sem segített rajta!...

- Mit mondjak neki, kinek jelentettem az ügyet? Mert amint meglát, ez lesz az első kérdése...

Santino egy darabig gondolkozott, majd így szólt:

- Mondd, hogy Svampa rendőrkapitánynak hivatalosan bejelentetted a gyanús esetet! A rendőrkapitány rövidesen vizsgálatot fog elrendelni. Mint tudod, Svampa a mi emberünk! Vele mindent elintézek. De most menj, és okosan cselekedj!

A folyosón Salandra Bellonival futott össze. A belgyógyászon látszott, hogy meglehetősen zaklatott:

- Drágám, mi történt veled? - lépett hozzá Bruto.

- Beszéltem Tomasinivel. Elmondott mindent! Rájöttem, hogy ebben a disznóságban a te kezed is benne van, Bruto! Santino nem hiába áradozik mindig és mindenhol rólad, a legjobb fizikusnak tart Olaszországban! Nekem miért nem szóltál a benzolmérgezésekről? Ennyire nem bízol meg bennem?...

- Ugyan, Salandra! Ehhez neked semmi közöd! De azt tanácsolom, hogy ebbe ne is avatkozz bele, mert a drágalátos szeretőd, Santino, neked sem kegyelmezne! Most tudtam meg, hogy rövid időn belül megkapjuk az XLC-4-es engedélyezését. Santino most leállította a csomagolóban a benzol

adagolását, nem kell annyira izgulnod! Holnap megint jön áru Törökországból, légy szíves a szokott helyen és időben legyél ott!

- De, Bruto! Nem találom okosnak, hogy egyre több drogot állítunk elő! Annyira növeled a tempót, hogy előbb-utóbb lebukunk! Ehhez pedig semmi kedvem nincs? Most egy darabig, amíg elcsitul a vihar, várni kellene...

- Te számár! Nincs itt semmiféle vihar! Majd Tomasinit is megnyugtatják. De mondtam már, ebbe ne szólj bele, mert igen könnyen megütheted a bokádat!!!

- Ne félt engem! Valahol Vincenzónak igaza van, amikor ezt gyilkosságnak nevezi...

- Drága Salandra! Mióta vagy ilyen hófehér lelkű virágszál? S a kábítószer, amit Amerikába szállítunk?... Azt minek nevezed? Mert ugye tisztában vagy azzal, hogy ugyanúgy mérgezi a szervezetet... főként, ha kiskorúakhoz kerül! ... Ebben pedig bizony jócskán benne vagy te is! Azt tanácsolom, jobb ha elfelejted az egész Tomasini-féle ügyet!...

A nő hosszan, elgondolkozva nézett Brutóra. Tudta, hogy a heroin is mérég! De még milyen! - sóhajtott magában, s elhatározta, hogy kerüli Vincenzót, mert nem tudna a szemébe nézni... A heroin gyártását és szállítását pedig jelenleg még nem hagyhatják abba - folytatta a gondolatsort -, nem gyűlt össze a pénzük a magánklinikára...

- Igazad van - nézett a férfire. - Holnapra szabaddá teszem magam. Minél gyorsabb ütemben készítjük a drogot, annál előbb gyűlik össze a pénzünk!... - majd fordult egyet és visszaindult szobájába.

Bruto telefonon csak annyit közölt Vincenzóval, hogy Svampa rendőrkapitányt tájékoztatta. Rövidesen szakértői bizottság vizsgálja felül a bejelentést.

- Tudod öregem, jobb ha megvárjuk ennek az eredményét, néhány napig kibírjuk, nem?...

- Természetesen! Mégis mit szolt mindehhez a rendőrkapitány?

- Hivatala magaslatán áll az a férfi! Bízzál benne, jó?

- Rendben!

- Arra kérlek, ne szólj senkinek, ígérd meg nekem.

- Megígérem, bár Salandra Belloninak már elmeséltem az éjszakai felfedezésemet. De tudod, ő olyan megértő...

- Hát persze... persze... de másnak ne mondj semmit! - majd letette a készüléket.

A férfi lassan sétált az utcán. Képtelen volt olyan Babucit találni, aki valamilyen módon kapcsolatban áll a maffiával. Így aztán nézegette a kirakatokat és a lányok utcájában a sétálókat. Egy-egy fiatal teremtés meg is szólította, de neki nem ilyen Babuci kellett!

- A bosszúm így nem ér semmit!... - Gondolkozni kezdett, honnan vegyen elő ismét egy áldozatot, akiért a maffia és a rendőrség eget-földet megmozgat... Semmi nem jutott eszébe, s ettől egyre idegesebb lett. Felötlött benne, hogy képtelen eltalálni a főzet adagolását, s mérge így csak fokozódott. Beült az egyik pizzériába. Rendelt egy hideg sört és erősen törte a fejét. Rájött, hogy mindenképpen orvosnőt kell szereznie!

- De megfontoltan és körültekintően kell eljárnom - zárta le magában a gondolatsort.

Ekkor egy másodpercre felvillant benne Salandra Belloni, aki nyilván érthet a főzet adagolásához. Aztán elvetette a képtelen ötletet. Hirtelen Vincenzo Tomasini jutott eszébe és a mende-monda, hogy a feleségétől külön él, aki Torinóban a Santa Maria Kórházban dolgozik...

- Tomasini valahogy kapcsolódott a maffiához... - merengett el -, bár a részleteket nem ismerem... Talán az ő feleségét kellene néhány napra elvinnem magamhoz... de hogyan? Életemben nem láttam a nőt, s azt sem sejttem, hol található meg. A kórházban mégsem kereshetem fel...

Rendelt egy kávét és két szendvicset, s gondolatban kezdte kidolgozni terve megvalósítását. Tudta, hogy számos nehézséggel kell megbirkóznia, de egyre jobban tetszett neki az ötlet.

- Végre megtalálhatnám az adagolás módját! - Még egy jó órát üldögélt, s megpróbálta pontról pontra kitalálni a nehéznek látszó, de nem kivihetetlen tervet. Később fizetett és hazaindult. - Holnap megkezdem az előkészítést! - döntötte el, amikor beült a kocsijába és elindította a motort...

79

Vignali felügyelő a rendőrkapitánnyal szemben ült, és jegyzeteit forgatta. Svampa tudta, hogy sokkal nehezebb a helyzete, mint gondolta, mert Menotti sem ért el eredményt. Igaz, hogy Gilberto csak naponta néhány órát töltött az ügyel, de amikor elment, búcsúzól annyit közölt Svampával:

- Tudod, ezt a diót nehéz lesz feltörni! Pedig hidd el nekem, Svampa, hogy Vignali felügyelő és emberei mindent megtesznek, mégis szinte lehetetlen rájönni, ki és miért rabolta el a nőket. Ehhez még nekem is legalább néhány hétre lenne szükségem, de sajnos ez nem megy! Már így is elég sok szemrehányást kaptam Ursulától és Tomasiniéktól, hogy a szabadságomat nem töltöm velük... Ha szükséged lesz rám, hivatalosan kérj ki - mondta

búcsúzól -, de eredményt én sem ígérhetek... Egy tanácsom még volna: jobban bízzál Vignaliban! Nagyon alapos, igen körültekintő nyomozó, aki mindenre odafigyel... - Most mindez eszébe jutott a főkapitánynak.

- Van valami eligazítása, uram? - kérdezte a felügyelő, bár tudta, hogy kérdésére úgysem kap választ...

- Tudja, kedves Vignali, eszem ágában sincs sűrgetni magát! De naponta több alkalommal is telefonál Sabatini és Cavallari, hogy végre mutassunk fel eredményt! Valójában nem értem, ha ennyi idő elteltével egyik lány után sem kértek váltságdíjat, akkor csak egy beteg elméjű férfi tarthatja fogva őket!... Ha még élnek... Magának mi erről a véleménye?

- Főkapitány úr, gyakorlatilag egész Milánóban és környékén egyetlen hely sincs, ahol embereim ne nyomoztak volna! De eredménytelenül, sőt Gilberto Menotti felügyelő tanácsára tegnap átmentem Torinóba is! Nem csak a rendőrségi kollégákkal beszélgettem, hanem a Santa Maria Kórház igazgatójával is...

- Hát ez meg hogy kerül a képbe?

- Menotti felügyelő javasolta, hogy Milánóban és Torinóban az összes olyan kórházban, ahol ideges elmeosztály működik, érdeklődjünk, nem tűnt-e el egy beteg, aki aberrált, s valamilyen módon köze lehet a nők eltűnéséhez!

- Nem is rossz ötlet! Na és, jutottak valamire?

- Nem, pedig összesen nyolc kórházban voltunk! Az utolsó volt a Santa Maria, de kiderült, hogy ott nincs is ideg- és elmeosztály... No, mindegy, ezt is kipipálhatom...

- Beosztottjai most merre folytatják a nyomozást?

- Várunk! De addig is megpróbáljuk figyelni Cavallarit és Sabatinit...

- Miért?

- Hátha mégis van valami közük az ügyhöz. No meg azt hallottam, hogy ők közösen néhány napja három magánnyomozót is ráállítottak a bűnügyre. De még azok sem értek el semmit.

- Ennek örülök! Az a két pénzeszsák azt hiszi, övük egész Milánó és Torino. Most majd meglátják, hogy, nem a rendőrség tehetetlen, hanem valami olyan bandával állunk szemben, akik...

- Bocsánat, de ezt nem hiszem, uram! Inkább egyetlen személyre gondolok, aki valamilyen szisztéma szerint választotta ki az áldozatokat...

- Jó, jó, ezt megértem, hogy olyan, mintha tűt keresnének a szénakazalban! De sajnos Orsella Somissari és az ismeretlen férfi gyilkosát sem találták meg, nem szólva Gino Morettiről...

- Uram, teljesen egyértelmű, hogy a maffia tette el láb alól őket! Az

indítékra nem találtunk eddig magyarázatot, de tisztelt rendőrkapitány úr, ön hány olyan bűnügyet látott, ahol mindenki hallgatott mint a sír, s egy idő múlva a rendőrség, mint felderítetlen bűnügyet, lezárta a dolgot? Tavalý csak Milánóban a gyilkosságok több, mint felét nem tudta a rendőrség kideríteni, s a bűnösök nem kerültek rendőrkézre!...

Svampa tisztában volt mindezzel, de azt is tudta, ha nem produkál valamilyen elfogadható történetet a nőikkel kapcsolatban, rövid időn belül leváltják! Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

- Itt Svampa beszél.

- Tisztelt rendőrkapitány úr, tud már valamit Cecilia Salas-ról? - kérdezte Santino Cavallari, aki a választ előre ismerte.

- Reggel már beszélünk, uram, azóta valóban semmi hírem... De igen nehéz feladat...

- No, jól figyeljen rám! Most kicsit szépíthet a rendőrségen esett csorbán!

Santino néhány mondatban beszámolt, mit kell tennie Svampának. Még ma a helyszínre jönni és feljegyzést készíteni a csomagolóról, ahol már semmit nem fog találni... Részletesen utasította a rendőrkapitányt, hogy kinek és mit jelentsen! Aztán letette a készüléket.

- Befejeztük, felügyelő úr - fordult Vignalihoz. - Holnap reggel várom ismét, remélem már hallok valami eredményt! Egyébként négy embert kap segítségül a kábítószeresektől, további kettőt pedig az erkölcsrendészettől. Remélem, így már gyorsabban haladnak...

80

Ismét úgy érezték, hogy szerelmük végtelen, s soha nem kívánnak egymás nélkül élni! Victoria a szenvedély gyors folyamába merült, és kéjesen nyújtózkodott az élvezet mámorában... Ennyi év után sem tudott a testük betelni egymással, s a csúcstraérés pillanata elfeledtette velük a gondokat, bajokat. A szeretkezés önfeledt percei után egymás karjában meglelték a nyugalmat és a biztonságot, egyben a teljes kielégülést is.

- Drágám, olyan forró ez az éjszaka, hozhatok valamit inni? - kelt fel a hatalmas franciaágyból Victoria.

- Egy doboz hideg sört, ha lehet...

- Magamnak egy kis Martinit készítek - csillant boldogan az asszony szeme, ahogy végigpásztázta Vincenzo szoborszerű, férfias alakját. - Ő az enyém, örökre az enyém! - gondolta magában, s kiment a konyhába, hogy elkészítse az italokat.

- Gyere ide mellém, drága Victoriám, mesélni szeretnék neked valamit -

ölelte át az asszonyt. Lassan és meglehetősen részletesen beszámolt az Ambrózia csomagoló részlegében tapasztaltokról, a benzol szerepéről...

- Mit tettél, amikor felfedezted ezt az egész szörnyűséget?

- Szóltam a barátomnak, Brutónak, ő pedig a rendőrséget értesítette! Kiküldtek egy vizsgálóbizottságot... Az eredményt még nem ismerem. Szóval ez az oka, hogy annyi leukémiás beteg kerül hozzátok... - hallgatott el Vincenzo.

- Lehet, hogy, butaságot kérdezek tőled, de mondd csak, teljesen megbízol Brutóban?

- Igen! Tisztességes, korrekt és egyben nagy tudású szakembernek tartom...

- Jaj, Vincenzo, biztos bennem van a hiba, de nekem mióta Sziciliában éltem, mindig fenntartásaim vannak!...

- Drágaságom! Nem szabad eleve rosszat feltételezni az emberekről... Mindenkinek lehetőséget kell adni, hogy bebizonyítsa a jót vagy a rosszat!

- Igen... igen... lehet, hogy neked van igazad... De nagyon féltetek!... Hallottam, amint a belgyógyászaton a főorvos beszélt valakivel és kérdezte tőle, hogy előkerült-e Cecilia Salas? Azt sem tudtam, hogy eltűnt... Valahogy így értettem...

- Na látod, ez nekem is új! Én azt hittem, hogy Santinóval az esküvőre készülődik.

- Drága Vincenzo! Nagyon bízom benne, hogy egyszer az életben... talán néhány év múlva, ismét úgy élhetünk, mint a házasok!

- Ezt meg hogy érted, hiszen a feleségem vagy?

- Az igaz, de hétvégi feleség! Tudom, hét közben nemigen tudsz hazafutkározni, elfogadom drágám!... De nekem nagyon hiányzol!... Szeretlek... - ölelte át Victoria a férjét, s a két test ismét megtalálta egymáshoz az utat a gyönyörig...

81

A férfi már egy hete délutánonként átutazott Torinóba, és próbálta megfigyelni az asszony szokásait. Megtudta lakáscí-mét, elment megnézni a csodálatos házat. Egyik este aztán becsöngetett, szerencséjére nem nyitott senki ajtót. A Santa Maria Kórházba is többször bement, s igyekezett a nő közelébe férkőzni. Ez nem volt könnyű, mert a laboratóriumba nem tudott besétálni, és ürügyet sem talált erre. Így, mikor a tervét ki-gondolta, nem számított ennyi nehézségre.

- Nem sürgős - vigasztalta magát -, előbb-utóbb úgyis elérem, amit

akarok!... Nem szép a csaj - állapította meg, amikor a kórház kertjében egyik délután megpillantotta -, de okosnak néz ki! Biztos vagyok benne, hogy ő tud majd segíteni az adag megfelelő összeállításában!... Neki ma már nincs köze a maffiához, de régen lehetett, ha másként nem, a drágalátos férje révén... Mindegy, ő a kiszemelt személy... megfelelő lesz!... Nem fogom sokáig ott tartani... elengedem... vagy, majd meglátom! Minek előre dönteni? A szaktudása kell! A háztól nem messze parkolt. Tudta, hogy Victoria Tomasini nemsokára hazajön. Terve teljesen készen volt, s a hihető történetet el kell fogadnia a nőnek is! De mi lesz, ha nem? - kérdezte saját magától. Aztán megadta a választ: - A fellépés a fontos! Sikerülnie kell!... - Rágyújtott, s várt. Már este nyolc óra volt, amikor észrevette, hogy egy kocsi áll meg a ház előtt. Az asszony szállt ki. A hátsó ülésről két szatyrot vett elő, majd a kapukulcsot kereste táskájában. Éppen nyitotta a hatalmas kétszárnyú vaskaput, amikor a férfi mellé lépett:

- Tomasini doktornő?

- Igen, én vagyok.

- Kérem, jöjjön velem, a férje üzent, hogy okvetlen találkozniuk kell a városon kívül...

- Bocsásson meg, uram, de nem ismerem önt, s nem hiszem el ezt a balga szöveget! A férjemmel délelőtt beszéltem telefonon, és semmit nem mondott nekem. Kérem, távozzon, nem megyek sehova!

- Rosszul teszi... Vincenzo Tomasinit le akarják tartóztatni!

- Úristen, de miért???

- A részleteket nem tudom... De arra kért, hogy vigyem el önt a Comó-tó közelében egy kis településre... Ott fogja várni...

Victoria egy kis ideig gondolkozott, aztán megszólalt:

- Rendben van, uram! De felszaladok a csomagokkal, és a kutyámat is magammal hozom! Ma egész nap be volt zárva... Az én kocsimmal megyünk?

- Nem! Jobb lesz, ha én viszem, itt állok a parkolóban. Megengedi, hogy felmenjek magával? Kaphatnék egy pohár vizet?

- Természetesen, jöjjön!...

A férfi arra gondolt, ha Victoria egyedül megy fel a lakásba, esetleg telefonál valakinek... Akkor egész terve romba dől! Magában még dühöngött, hogy minek egy kutyát cipelni? De, amikor meglátta a szürke törpeuszkárt, megnyugodott:

- No, ezzel nem lesz gond!

Egy hatalmas pohár vizet megivott, hogy ne keltsen gyanút, aztán sürgetni kezdte az asszonyt, hogy indulniuk kell, mert a férje már türelmetlen lesz!

Az úton egyikük sem beszélt. Victoriában kétségek merültek fel, hogy helyesen cselekedett-e, amikor egy ismeretlen férfival útnak indult? De miután Vincenzótól már tudott a benzolmérgezésekről, arra gondolt, hogy a vizsgálat során valami baja támadt, és segítségre van szüksége...

A férfi gyomorgörcsöt érzett, ha eszébe jutott, hogy mennyire hajszálon múltott a terve! Láta az orvosnőn, hogy eleinte nem akart vele jönni...

Amikor megérkeztek, már este volt. A férfi az autóval beállt a kertbe, majd kinyitotta a ház ajtaját és betessékelte az asszonyt.

- Sötét van! Lehet, hogy Vincenzo még nincs itt?...

- Nem, nem hiszem. Talán nem akar lámpát gyújtani...

- Biztos, hogy jó helyen járunk?

- Természetesen! Látja, nálam vannak a kulcsok, egy másik készlet pedig a férjénél... - Amikor beléptek az előszobába, Victorián balsejtés futott végig... Sandy a nyitott ajtón keresztül azonnal berohant a hálósobába és. az ágyra ugrott. - Vincenzo drágám! Megjöttem! - kiáltott be az asszony a szobába. - Siettem hozzád! - A sötétségből csak a némaság áradt felé...

A férfi felkapcsolta a villanyt, s Victoria látta, hogy a berendezés egyszerű, ám tiszta.

- Uram, hol a férjem???

- Tomasini doktornő, foglaljon helyet! Hozok egy hideg italt, mit kér?

- Egy tonikot...

A férfi behozta a hűtőszekrényből az italt, s kedvesen az asszonyra nézett:

- Bocsásson meg! Vincenzo Tomasini nem jön ide... Én akartam magával beszélni!!!

- Úristen! Megőrült? Vincenzónak nincs pénze, hogy kifizesse a váltságdíjat! Hogy képzeled, a férjem nem keres olyan sokat az Ambróziában...

- Tudom, pontosan tudom, ha valaki, én valóban mindent ismerek, ami a férjével kapcsolatos...

- Honnan?

- Maradjon ez az én titkom...

- Hogy hívják magát?

- Kedves Victoria, ha szabad így szólítanom, nevezzen egyszerűen Fredianónak. Az igazi nevem úgysem tudja meg soha...

- Úgy, szóval nem akar szabadon engedni - váltott kissé hisztérikussá az asszony hangszíne. - Mondja csak, meddig kíván itt fogságban tartani és miért? Ha tisztában van azzal, hogy a férjemnek nincs pénze, talán tőlem akar? Megkaphatja! Mint tudja, meglehetősen nagy vagyonom van Észak-

Afrikában, Marokkóban...

- Igen, igen, ezt is tudom! De nem a pénze, hanem a tudása kell nekem, mégpedig nagyon kell!...

- Én laboratóriumi szakorvos vagyok, nem értek máshoz...

- Mondja meg nekem, hogy kell adagolni a beléndeket?

- Micsodát? Megőrült maga? Mi közöm nekem ehhez az erdei virághoz? Tudomásom szerint a beléndek az erdőben terem... Egyáltalán, maga mit akar vele csinálni?...

- Hát röviden elmondanám. Még annak idején, gyerekkoromban tudtam meg, hogy ha megfőzik ezt a virágot, s a levét valaki megissza, hallucinációi támadnak. De mint rájöttem, nem mindegy az arány! Mennyi belőle a levél és a virág? Mennyi a hozzá adott víz mennyisége? Azt sem tudom, hogy a hallucináció eléréséhez mennyit kell megitatnom belőle? Egy pohárral, kettővel?...

- Ez számomra magas! Ha mondjuk ebből főzetet készít, kinek akarja beadni?

- A nőknek, hogy táncoljanak! - csillogott a férfi szeme... - Victoria azonnal tudta, hogy egy paranoiás őrült házába került...

Gondolkozni kezdett, milyen ötlet révén szabadulhat meg a férfitől? Ha megtalálná a virág adagolásának módját, akkor vajon elengedi-e? Saját maga adta meg a választ: nem! A hideg kezdett futkározni rajta, s rájött, hogy élete legnagyobb hibáját követte el, amikor elhitte, hogy Vincenzo itt várja!

- De hogyan szabaduljak?

Egy darabig várt, aztán sejtelmesen megkérdezte:

- Mondja csak, ezt a virágot hol találjuk?

- Nagyon egyszerű. Itt az erdőben. Már tegnap szedtem egy kosárral. Lent a pincében szoktam elkészíteni... erre már berendezkedtem. Csak eddig a mennyiséggel volt bajom!... Most, kedves Victoria, ön segíthet nekem...

- S akkor szabadon enged?

- Természetesen! A szavamat adom. Remélem hisz nekem! Nem kételkedik bennem?

- Nos, rendben van, próbáljuk meg! Mindenekelőtt tisztában kell legyen azzal, hogy ez a kérdés sokkal összetettebb, mint első pillanatra látszik. Magam ugyan, mint már mondtam, laboratóriumi szakorvos vagyok, nem sokat értek a farmakognóziához, csak annyira, amire még az egyetemről emlékszem. Ezek a növények hioszciamint és atropint tartalmaznak, fő hatóanyagként, emellett természetesen egy csomó társ-alkaloidát... Ennek megfelelően a növény különböző részeiben, levélben, szárban, virágban, más-

más az alkaloida-tartalom! Emellett, ha jól emlékszem, valami növekedési összefüggés is van, tehát más a hatóanyag-tartalom a kifejlett növényben és más a növekedésben lévőben... Mindezt tehát egységesen kiszámítani rendkívül nehéz, sőt gyakorlatilag lehetetlen, jól felszerelt, analitikai eljárásokra is alkalmas laboratóriumok nélkül! Nagyon sok függ ezenkívül például a szárítási hőmérséklettől is...

- No, akkor menjünk, a pincében már mindent előkészítettem, legjobb ha ott néz meg mindent! De figyelmeztetem, ha szökni próbál, igencsak megjárja!
...

Victoria kezét a férfi biztonságból összekötözte és maga előtt tolta a kanyargós lépcsősoron. Ahogy a tisztára takarított helyiségbe értek, az asszony meglepődött:

- Ennyi csupán a felszerelés? - mutatott rá a patikamérlegre, lombikokra és a kis méretű főzőüstre.

- Igen, ennyi - válaszolt a férfi. - Ezzel kell megoldania a feladatát!

- És ha nem tudom?

- Hát akkor... baj lesz... igen nagy baj!... - Victoria a kosárból kivett egy maréknyi növényt, s elgondolkozva nézte:

- Hosszú ideig forralja?

- Az attól függ, mennyi az időm... Néha nagyon gyorsan kell!!!

- Mire, ha szabad kérdezem?

- Már mondtam, a táncoláshoz! - csattant a férfi hangja. Az orvosnő látta rajta, hogy kezdenek abnormálisan fényleni a szemei...

- Atya világ, ez a pali valóban paranoiás! - konstataulta Victoria. Rövid szünet után a férfihez fordult: - Mondja csak, állatkísérleteket nem végzett a hatóanyagtartalom megállapítására?

- Állatkísérleteket? Minek??? Van elég nő is! Azoknál kell, hogy hatásos legyen!...

- Jézusom! - kiáltott fel. - Nem gondolt arra, hogy valamelyik nő, akinek beadja ezt, esetleg belehal? Hiszen az alkaloidák veszélyes mérgek!

- Ugyan, ugyan, már gyerekkoromban Simone anyó ebből készített főzetet, mégsem halt bele senki...

- De ő nyilván tudta a mennyiséget...

- No, most már elég a fecsegésből! - váltott ismét hangnemet.

- Rendben! Megpróbálom, de nem vállalok felelősséget az eredményért...

- Nem baj, kedves Victoria! Az első adagot majd maga issza meg... - vihogott fel az alak félelmetes, torz hangon...

Victoria elhatározta, hogy a lehető leggyengébb főzetet készíti el, miután ő lesz az első áldozat, akivel az örült megitatja a löttyöt...

Közben a férfi begyújtotta a terméskőből kirakott tűzhelyet. Rövid idő alatt forrni kezdett a víz. Victoria az összetördelt növényből három maroknyit dobott bele, és negyed órát hagyta főni.

- Csak ennyit? Ilyen keveset tesz bele? Ez aztán nem fog hatni!!!

- Ugyan, hiszen azért hozott ide, hogy segítsek elkészíteni a megfelelő adagot. Így tehát bízva rám! Mindketten leültek a tisztára mosott lócára és vártak. Victoria fejében kergetőztek a gondolatok, hogyan, mi módon szökhetne meg? A férfi pedig már maga előtt látta, amint Tomasini doktornő meztelenül táncol előtte...

Teltek, múltak a percek, az üstben rotyogott a növény, s mindketten mereven figyelték, amint a főzetből hamarosan feltisztuló lé lesz. - Ezt most átszűröm...

- Ne mondja kérem, hanem csinálja! Szeretném, ha mielőbb megkóstolhatná!!!

- Ezt nem gondolja komolyan. Megígérte, ha kész vagyok, szabadon enged!

- Hogyne, hogyne - visszakozott a férfi -, de előbb meg kell kóstolnia. Ez csak igazán természetes! Victoria nem válaszolt, de azon törte a fejét, mit találjon ki a szabadulása érdekében. - Talán, ha egy kortyot innék ebből a kotyvalékból az nem ártana, hiszen olyan gyengére főztem, hogy gyakorlatilag nemigen maradhatott benne atropin és hyosciamin származék...

Még legalább tíz percig hagyta a tűzön, aztán az előre odakészített szűrővel óvatosan átszűrte. Egy szélesebb szájú üvegbe öntötte, jól megrázta, s a palinak adta:

- Tessék, szerintem most már kész van...

- No, akkor kedves doktornő - húzódott mosolyra a férfi szája -, elsőként maga kóstolja meg! Victoria egy pohárba töltött mintegy fél decit, aztán felhajtotta.

Vártak. Mindketten másra és másra...

- Micsoda szerencsém van - állapította meg az orvosnő -, a világon semmit nem érzek! Úgy látszik, sikerült egy semmitmondó főzetet előállítanom.

A férfi egyre idegesebb lett. Ránézett az órájára s látta, hogy igencsak elszaladt az idő, s neki legkésőbb egy órán belül indulnia kell.

- Ez az ostoba tyúk elrontott mindent! Most mit csináljak? Csak ül és bámészkodik maga elé. A többi nő egy idő múlva dobálni kezdte a ruháit, de ennek esze ágában sincs! Lehet, hogy kevés benne a hatóanyag? - töprengett.

- No, mi lesz - fordult Victoriához -, nem érez valamit?

- Nem, semmit.

- Akkor ezt jól elszúrta nekem!

- Megmondtam, hogy laboratóriumi orvos vagyok és nem a hatástan a területem. De mielőtt idecsábított volna, gondolom erről érdeklődött!

- Fogja be a száját - üvöltött a férfi -, s próbáljon új főzetet csinálni!

- Azt már nem! Értse meg végre, hogy nem tudom a mennyiség meghatározását! Engedjen el, utána nézek az adagolásnak, s megmondom magának...

- Kedves Victoria, ennyire hülyének néz engem? Ha innen kiszabadul, az első dolga lesz a rendőrségre rohanni, no meg a drágalátos férjéhez, a híres Tomasini doktorhoz, aki jócskán börtönviselt! - nevetett fel kísértetiesen a férfi.

- Maga szemét állat! - vetkőzött ki önmagából az asszony. - Beteg elme a magáé, kezeltesse a fejét! Mióta tart a betegsége? Látta már ideggyógyász? - sivitott Victoria, mint aki már nem törődik semmivel és senkivel.

- No, megállj, te rohadt kurva! - közeledett hozzá a férfi. - Azért, mert gazdag vagy, azt hiszed, neked mindent szabad? Megszedted magad! Ki tudja, a szicíliai maffiától mennyi pénzt, és miért zsebeltél be?

- Maga teljesen megőrült! Soha semmi közöm nem volt a maffiához és...

- Elég! Azt hiszed, át tudsz verni? Az első férjed, a híres Salas doktor, eltette láb alól Vito Galuppi, és ő akart a capo di tutti capi lenni! Erről elfeledkezel?

- Akkor már nem voltam a felesége - mondta könnyes szemmel Victoria. Egész élete másodpercek alatt pergett le a szeme előtt. - Uram Jézus! A végén ez az elmebeteg itt öl meg, és valóban senki nem fog rámtalálni...

- Hazudni azt te is tudsz! Szegény anyám ezerszer is megmondtam, hogy aki egyszer a maffia karmai közé kerül, az soha nem szabadul! - Behunyta szemét és ismét felelevenedett előtte a fehérre meszelt kis szoba... a repülő golyó, apja rángatózó teste, a vér, falakra fröccsent piros vér... Anyja, sikoltása zúgott a fülében: - Bosszuld ezt meg kisfiam. Babucikám, Babucikám! Ha férfi leszel, ne hagyd büntetlenül!... Kinyitotta szemét. Látta, hogy Victoria az ajtó felé lopakodik, s próbálja kinyitni azt.

Odaugrott, megszorította a csuklóját:

- Azt hiszed, eltűnhetsz?... Vedd tudomásul, hogy ide a halál jár!... Lopakodva... éjszakánként... Így halt meg Marcellina Storoni, Sophia Moretti, Francesca Monelli és végül a drágalátos barátnőd, Cecilia Salas!!!

Victoria szólni sem tudott megdöbbenésében. Nem ismerte az áldozatokat, de tudta, hogy a férfi komolyan beszél. Csak Cecilia Salas eltűnéséről hallott... A többiek honnan szedte ez az örült, és miért? - gondolta magában. -

Józanul kell viselkednem - próbált lehiggadni -, mert én is az ő sorsukra jutok...

- S a felsorolt nőket, ha szabad kérdeznem, hova tette?

- A kertben pihennek, a nagy platánfa alatt... De te is odajutsz, ha nem segítesz nekem! Értsd meg végre, ide a madár se jár... Soha az életben nem keresnek nálam, senki sem gyanakszik rám a... - majd eszébe jutott, hogy majdnem elszólta magát...

Kis szünet után folytatta:

- Most próbáljunk egy új főzetet készíteni! Rendben? Aztán megiszod! Látni akarom a táncod - toporzékolt a szoba közepén. Majd a fejéhez kapott, és ismét érezte a lüktető fájdalmat. Ránézett az órájára. Mennie kellett.

- Itt hagylak! Majd holnap készítjük el! Ne próbálj szökni, mert úgysem tudsz! Igyekszem kora délután visszajönni. Most bezárlak, enni- és innivalót hagyok neked. Aludj!

Victoria csak azt hallotta, hogy egy hatalmas vaspánt gördült az ajtóra. Amikor az asszony egyedül maradt, Sandy, aki végleg nem értette ezt a hangos szóváltást, az ölébe kucorodott. Victorián kitört a sírás, s nem tudta abbahagyni...

- Szükségem van a józan eszemre - mormogta maga elé. - Sandyvel együtt ki kell szabadulnunk innen! De hogyan? Mindenhol vastag rács, s bezárt ajtók...

Ledőlt az ágyra, mert érezte, hogy a rengeteg izgalom hatására álmosodik.
- Tíz percet alszom, aztán megpróbálom összeszedni magam! - Amikor felébredt, már hajnalodott... A fákra a harmat, mintha üvegdiszketek varázsolt volna. Ahogy kinézett, teljesen reménytelennek érezte az életét.

- Senki sem fog itt keresni, igaza volt ennek az örültnek! Ehhez valami csoda kellene... - merengett. Rágyújtott egy cigarettára.

Mélyen leszívta a füstöt, mintha ebből is erőt meríthetne, ám semmi, de semmi okos nem jutott eszébe. Egyszerűen képtelen volt bármit is kitalálni. Nem bízott benne, ha a férfi délután hazajön, és ő, ha valóban egy erős főzetet készít, akkor elengedi. Ennyit még az ideggyógyászati szakkönyvekből is megtanult, hogy a paranoiás elme kiszámíthatatlan.

82

A torinói rendőrkapitányság olyan volt, mint egy hangyaboly Két kisfiú tűnt el, s a szülők nem akárhik voltak, hanem a híres Pontane alkatrészgyár tulajdonosai. A nyomozók már két napja éjjel-nappal keresték, de a nyolcéves fiúknak nyoma veszett. A szülők a rendőrségnek ötvenmilliárd lírát ajánlottak

fel, ha megtalálják a gyerekeket.

A rendőrkapitány szobájában gyűltek össze tanácskozásra a nyomozók. Megállapodtak, hogy az egész környéket, sőt ha kell, még a Comó-tó vidékét is átfésülik, s a távolabbi településekre is elmennek. Négyes csoportokba osztotta a kapitány az embereit, s a többi osztályról is ehhez az akcióhoz vezényelte őket.

- Nézzétek, tudom, hogy szinte lehetlent kérek, de mégis, az eldugott nyaralókba is próbáljatok bejutni! A hogyanra nem kívánok választ adni... Összesen hatvan ember indulhat. Ha estig nem tudunk eredményt felmutatni, nézhetjük magunkat! Itt nem csak arról van szó, hogy a Pontane gyár tulajdonosainak a gyerekei tűntek el, hanem arról is, hogy eddig a mi körzetünkben ritkán volt hasonló eset. A gyerekrablók pedig, ha vannak, s ez a legfontosabb az egészben, nem jelentkeznek a váltságdí-jért... Érthetetlen...

Az emberek elindultak, s a térkép szerint meghatározott településekre mentek. A főkapitány azzal engedte útnak őket:

- Arra gondoljatok, hogy tűt kerestek a szénakazalban! De azt a tűt meg akarom találni!...

Már késő délután volt, amikor rádiótelefonon az egyes csoportok közölték egymással, hogy sehol semmi nyom. A kutyák az erdőkben rohantak előre, de értelmetlennek tűnt az egész akció.

Az egyik csoport vezetője Michel Morgan volt, aki ugyan még csak őrmesteri rangot viselt, de nagy jövőt jósoltak neki a rendőrségnél. Chiavenna városkát átfésülték, s beosztottjai javasolták neki, hogy fejezzék be, mert semmit sem találtak. De Michel meglehetősen éles hangon szólt:

- Jelen pillanatban még én döntök! Menjünk az erdő felé, valahogy az az érzésem, nyomon vagyunk. - A kutyák megiramodtak, s amikor a városka szélére értek, ahol már az erdő kezdődött, látszott az állatokon, hogy meglehetősen izgatottan futnak előre.

A bezárt szobában Sandy kitűnő hallásával nemcsak a közelgő kutyákat, hanem az embereket is érezte. Elkezdett ugatni, olyan erős hangon, ami egy eziüst uszkártól meglehetősen szokatlan. Erre, bár Victoria semmit nem látott és hallott, mégis felbátorodva kiabálni kezdett. Michel Morgan amint a női sikolyokat meghallotta, megállt a kapu előtt, pisztolyával belelőtt a zárba, s mind a négyen a két farkaskutyával behatoltak a házba. Az asszony még mindig kiabált, így a hang irányába mentek.

- Megmenekültem, megmenekültem! - üvöltött torkaszakadtából az orvosnő, amikor hallotta, hogy az ajtóba éles csattanással lövedék csapódik.

A bejárat kinyílt. Mindannyian rohantak felfelé az emeletre, ahonnan a hangok eredtek. Feltépték a szobaajtót, s megtalálták Victoriát, ölében a visító Sandyvel.

Tomasini doktornőt lekísérték a faluban parkoló rendőrautóhoz, s megkezdték a ház alapos átvizsgálását. Michel Morgan gyakorlatilag egyetlen értelmes és hihető mondatot nem tudott kiszedni az asszonyból, aki a megmenekülés következtében ért sokk hatására össze-vissza beszélt:

- A főzetet nem jól készítettem el, ezért tartott fogva... táncolni sem tudtam, de nem is akartam... ha Vincenzo ezt megtudja... - majd ájultan zuhant a férfi karjaiba... Sandy lekucorgott a hátsó ülésre és mélyeket szuszogva nézett gazdájára...

Michel a rádiótelefonon beszólt főnökének. Tisztában volt vele, hogy egy másik bűnügyet derített fel, de azt nem tudta, ki a nő, mert a táskájában semmiféle igazolványt nem talált.

- Michel, az lesz a legjobb, ha te ott maradsz a helyszínen! Várj, mert az elmondottakból kiderül, hogy visszajöhet az asszony elrablója! A nőt beküldöd egyik embereddel ide hozzám Torinóba, a többiek pedig folytatják a munkát...

Már éjszaka volt, amikor Victoria a rendőrorvos nyugtatójától magához tért, s jegyzőkönyvbe tudta diktálni vallomását...

A torinói rendőrkapitány hívta milánói kollégáját. Svampa azonnal kocsiba ült és átjött. Victoria neki is részletesen elmondta a számára ismeretlen férfi történetét és a főzetét. Azt is, hogy három nőt elrabolt, akit Victoria nem ismert, és köztük volt Cecilia Salas is.

Svampa azonnal intézkedett és embereivel a helyszínre mentek. Legnagyobb megdöbbenésére Michel Morgan már bilincsekbe verve tartotta fogva a férfit, aki egyetlen szót sem volt hajlandó mondani.

A rendőrség gyors volt és precíz. A férfit átszállították Milánóba és éjnek idején Svampa felhívta Santino Cavallarit, hogy jöjjön be a rendőrségre, mert valószínűleg megtalálták Cecilia Salas gyilkosát. Ezenkívül néhány szóban beszámolt Victoria Tomasini vallomásáról is.

Santino azonnal értesítette Enrico Sabatinit és a legfőbb főnököt is. Amikor Cavallari megérkezett a rendőrségre, Svampa már az ajtóban fogadta.

- Kérem, uram, jöjjön utánam! A férfi zárkában van, előzetes letartóztatásban...

Az Ambrózia gyár elnöke Svampa mögött belépett a füledt, koszos zárkába. Amikor megpillantotta a priccs szélén ülő férfit, a megdöbbenéstől szólni sem tudott? Egyszerűen nem jött ki hang a torkán... Majd néhány perc múlva magához tért és csak annyit kérdezett:

- Mondd Giovanni, miért tetted, miért??? Benned jobban megbíztam, mint bárkiben az életben!... A titkárom voltál... sőt annál több... a jobbkezem!!... Mindenbe beavattalak... Hol van Cecilia Salas?... Beszélj! Beszélj! Beszélj! - emelte fel hangját Santino.

- Nálam, a kertben... a platánfa alatt... - hajtotta fejét a kezébe Giovanni Labi, aki nem tagadott semmit... Egyre csak azt mormolta: - Az a szemét Victoria Tomasini árult el!!! De ő még él! Sajnos él!!!!...

Közben megérkezett Enrico Sabatini is, akinek Santino megpróbálta néhány szóban elmondani az eseményeket.

- Nézd, most már semmit nem tehetünk. Én Svampa embereivel elmegyek Giovanni Labi házához. Ott vannak a holttestek... Gondolom, az eltűnt nőket is megtaláljuk a kihantolásnál... Jó lenne, ha te is jönnél...

- Természetesen, Santino. Mondd csak - fordult az Ambrózia elnökéhez -, nem gyanakodtál Giovanni Labira? Tudomásom szerint a titkárod minden ügyedbe beavattad... Hiba volt... nagy hiba!...

- Ugyan, menj már, Enrico! A nők megölésének ehhez semmi köze. Remélem, hogy Victoria Tomasini még további részletekkel tud majd szolgálni nekünk...

83

Victoria a Santa Maria belgyógyászatán feküdt. Gyakorlatilag a kollégák semmi más kezelést nem írtak elő, mint az alvást, s ehhez az orvosnő naponta háromszor két Valium tablettát is kapott.

Amikor Vincenzo értesült a borzalmakról, azonnal a kórházba rohant, s el nem mozdult felesége ágya mellől. De Victoria a sok altatótól csak pillanatokra tért magához, s akkor is összefüggéstelenül beszélt. Csupán szavakat ejtett ki a száján. Állandóan ismételte:

- Szerencsétlen Cecilia Salas!...

Vincenzo az Ambróziától egy hét szabadságot kért. Ezt Santino Cavallari azonnal engedélyezte, noha Tomasini doktornak az eltöltött idő után még nem járt volna. De nemcsak Vincenzo aggódott a feleségéért. Rizzo doktor, Marina Carpaccio, sőt a laboratórium vezetője, Stefano Rottini is meglátogatta naponta többször. Javarone főorvos igen szigorú hangon kérte a kollégákat, hogy hagyják pihenni az orvosnőt, mert az alvás most a legjobb gyógyszer!

A negyedik napon Victoria már annyira jól volt, hogy a torinói rendőrségtől bejött hozzá a nyomozók főnöke, és ismét jegyzőkönyvbe vette a most már teljesen összefüggő, érthető vallomását.

Közben megtalálták és azonosították az eltűnt nők tetemeit, és vádemelési javaslattal a rendőrség az ügyészségre tette át Giovanni Labi aktáit. A férfit átszállították a milánói elmegyógyintézetbe, ahová még Rómából is érkeztek orvosok, a tárgyalásra kerülő szakértői anyag összeállításához.

A rendőrség a két kisleányt is megtalálta végül, akik kalandvágyukat követve

az erdőben, éhesen, piszkosan kóboroltak, keresve az utat hazafelé.

84

Bruto Carminucci elégedetten állapította meg Salandra Bellonival együtt, hogy az utóbbi hetekben a bevételük megugrott! Néhány hónap múlva annyi pénzük lesz Dél-Amerikában, hogy mindent felszámolhatnak! Barna kis jegyzetfüzetében éppen könyvelte az utolsó szállításból származó bevételt, amikor Santino lépett a szobájába.

- Helló, helló, Bruto! Látom elkönyvelted az utolsó szállítmány bevételét! Mennyi tiszta hasznod maradt?

- Nem... nem... nem értelek, miről beszélsz, Santino? - s közben igyekezett a kis füzetet az íróasztalába süllyeszteni.

- Barátom, ne játszd meg magad! Vagy talán azt hitted, hogy amit leadtál eddig a családnak, azt én nem sejtettem? Te szamár! Hát történhet bármi is nélkülem?

- Úgy látszik itt valami tévedésről van szó...

- Ne habogj! Pontosan tudom, hogy Törökországból hozattátok az anyagot, és Salandrával együtt dolgoztátok fel. Jó ötletnek tartottam, hiszen a drog az egész világon keresett cikk! Nehogy azt gondold, hogy Salandra az ágyamban bármit is fecsegett!... No nem, a család fejétől tudtam az akcióról... De nem bánom... folytathatjátok... Azonban én is kérek részesedést belőle!... Mondjuk a tiszta haszon tizenhárom százalékát... Ez igencsak előnyös a számotokra is!...

Bruto megbabonázva nézte a jóképű Santinót, aki olyan magabiztosan beszélt, hogy a fizikus rájött, valahol hibát követett el.

- Mert Santino Cavallari, igaz, hogy nagy ember, de mégsem tagja a cosa nostrának, s ott árulták el őket! S ha ez így igaz, nincs sok idejük hátra, mert Santino ráveszi a családot, hogy Salandrát és őt is nyírják ki. Mégpedig oly módon, hogy arra senki nem jön rá!... Vagy nem is akar...

- Nézd, Santino, valóban készítettünk heroint, de csak kisebb mennyiségben, és igen nehéz volt eladnunk...

- Ne folytasd! Tisztában vagyok veled, hogy az Ambrózia gyár egyéb gyógyszerei közé kevertétek, s így jutott át Amerikába. Drága barátom! Azt hiszed, hogy mindezt titokban tarthatod? S engem, a legfőbb főnököt mindenből kihagyhatsz?...

De a mondatot sem tudta befejezni, amikor Enrico Sabatini rohant be, mint egy dúvad.

- Te személtáda! - üvöltött Santinóra. - Most már tudom, hogy a családot te befolyásoltad! A rosszul sikerült ügyek mögött te állál...

- Ugyan, ugyan, Enrico, gyere menjünk a szobámba, és mindent tisztázhatunk...

- Nem megyek veled sehova! A cosa nostra majd dönt rólad - rohant el hatalmas léptekkel. Enrico. Majd visszaszólt:

- Vedd tudomásul, nem hiszem el, hogy a mélyen tisztelt titkárod kisdéd játékairól nem tudtál!... Te vagy a gyilkos! Ez a szerencsétlen féleszű nem...

- Elég, Enrico! Tisztázni fogom magam, ne félj!

85

Victoria egy hét után már hazakerült. Javarone még néhány napos pihenést javasolt:

- Sétáljon, levegőzzön, s próbálja kiűzni az átélt rémségek emlékeit! Aztán várjuk vissza a kórházba. - Ezt idézte vissza Tomasini doktornő, amint Sandyvel a kertben egy cédrusfa alatt üldögélt és a reggeli újságokat olvasta. - Javarone nem a főnököm, eddig soha nem volt velem kedves, most pedig naponta többször is meglátogatott... - A miértre azonban nem tudta a választ. - Egyetlen vágyam, hogy végre együtt legyek Vincenzóval! Talán, ha megtudja a nagy újságot, nem zárkózik el a javaslatom elől...

Ebben a pillanatban Antonio Rizzo és Marina Carpaccio csöngettek a kertkapun. A két fiatal orvoskolléga látogatóba érkezett. Tudták, hogy Victoria egyedül van, mert férjét visszarendelték Milánóba. Virágot és csokoládét szorongattak, s az első kedves, érdeklődő mondatok után felmentek a házba. Victoria hideg Coca-Colát és kávéét készített, majd leült velük szemben és várta mondanivalójukat. Mindkettőjüket ismerte annyira, hogy tudta, a látogatáson kívül hírekkel jöttek.

- Tudod, kedves Victoria, Antonio és én összeházasodunk.

- Ez nagyszerű! - ugrott fel a székről Victoria és mindkettőjüket átölelte: - Gratulálok, szívből kívánom, legyetek boldogok! - Marinán most is látta Victoria, mint a kórházban már annyiszor, hogy fülig szerelmes a jóképű Antonióba.

- Csak, tudod, az a bökkenő, hogy elmegyünk innen...

- Hova?

- Délre...

- Jó, jó - váltott kicsit ingerültebbre, Victoria hangja -, de ez meglehetősen tág fogalom.

- Palermóba, a Szent Antal Kórházba...

A szobára egy pillanatig olyan néma csend borult, hogy a beszélgetők

lélegzetvételét is lehetett hallani.

- Miért? Hiszen ott... Vincenzo is elbukott... és még olyan sokan mások...

- Drága Victoria! Palermóban nem csak maffia-tagok élnek! A kórházakban rendes, becsületes orvosok dolgoznak... és én már döntöttem! - tette hozzá Antonio határozottan.

- Először én sem voltam boldog a hírtől - szólt közbe Marina -, de aztán rájöttem, hogy Szicíliában is szükség van belgyógyászokra.

Victoria csak nézte Antonio Rizzo doktort, s egyre inkább furcsa balsejtés kerítette hatalmába! Végiggondolta mennyi mindenben segített neki a kezdet kezdetén az ifjú kolléga, majd később a leukémiás betegeknél tapasztalt furcsa gyógyszerelés kiderítésében is mellette állt... Most mégis úgy érezte, hogy Rizzo nem az, akinek ő gondolta!

- Persze ebben szerepet játszik, hogy Szicíliában fog dolgozni... - meditatált tovább Victoria.

- Ott is mindketten a belgyógyászatra kerültek? - kérdezte Marinától.

- Hogyne, Antonio lesz az új főorvos...

- Ilyen fiatalon? S a régi hova lett? - próbált kicsit erőltetetten jókedvet színlelni Victoria.

- Meghalt a műtőasztalon...

Victoria e mondat hallatán azonnal tisztába jött mindennel, és kimondatlanul is bizonyos volt abban, hogy Rizzo doktor valakinek a kívánságára kerül délre!... Vajon milyen megbízással?...

- Kedves Victoria! Látom rajtad, hogy megdöbbenett a hír. De én mindig is vágyódtam délre, s Palermóban a Szent Antal Kórházban egy hatalmas belgyógyászat élére kerülök harmincévesen! Ez pedig nem semmi!... Gondolj csak bele, és te is örülj Marinával és velem, hogy ezt az állást megkaptam!

- Ez igaz, csak nem tudom milyen árat fogsz fizetni érte, Antonio... Mert abban bizonyos vagyok, hogy a cosa nostra előbb vagy utóbb benyújtja a számláját, s ez nem kis összegről szól majd!...

- Ugyan, ugyan Victoria! Azért, mert a férjed a maffia parancsára embereket ölt meg a műtőasztalon, engem nem lehet erre kényszeríteni!

- Tudod Antonio, még Szicíliában tanultam meg a mondást: "Mindent vállal a vakmerő ember, s becsapja saját magát is". Azt hiszem te is vállalsz valamit, amiről valójában talán nem is tudod a lényegét! - próbálta menteni Victoria a barátját.

- Tévedsz, kedvesem! Pontosan tisztában vagyok a feladatommal. Gyógyítani fogok! Ennyi és ilyen egyszerű az egész... No, meg egy kicsit jobban élünk majd a feleségemmel, mert a kórháztól házat kapok, s egy kisebb

összeget, amiért itt hagyom Milánót. De Marina ennek nagyon örül...

Victoria bánatosan nézett barátaira, s tudta, hogy mindkettőt elveszítette, mert Antoniót a palermói maffia helyezhette a kórházba! Először kisebb, majd egyre nagyobb feladatokat fog vállalni, s a végén nem tudja majd betartani az etikai normákat sem... Milyen jó, hogy Vincenzo annak idején még időben rájött és megszabadult a maffiától! De milyen áron?... - sóhajtott.

A beszélgetés egyre inkább akadozni kezdett, és a két kolléga búcsúzott.

- Mondd csak Antonio, mikor foglald el új állásodat Palermóban?

- Egy hét múlva. Az esküvőt is ott tartjuk majd, az új házukba hívjuk meg a vendégeket...

- Akkor most gratulálok, mert én soha többet nem kívánok Palermóba menni...

- Ezt nem is kérjük tőled - ölelte át Marina és Antonio vendéglátójukat, s mindhárman más és más indokok alapján tudták, hogy nem találkoznak soha többet...

86

Salandra hatalmas gyíktáskába igyekezett minél több ruhát beletömni. Várta Brutót, akivel megbeszélték, hogy két hétre elutaznak Hawaiba! Mindketten meglehetősen fáradtak, s rájuk fér a kikapcsolódás. Bruto percekben belül megérkezett:

- Ugye kész vagy, drágám? A taxi lent vár, sietnünk kell, mert a gépünk másfél óra múlva indul - ölelte át a lányt.

- Mehetünk, csak segíts lezárni a táskát! Aztán Salandra fogta kézicsomagját, s elindultak az ajtó felé. Ebben a pillanatban megszólalt a csengő.

- Ki a fene lehet? Hiszen az Ambróziában tudják, hogy szabadságon vagyunk, sőt Nino Bonacchinak mondtam, hogy Hawaiba megyünk nyaralni...

A csengő újból hosszan szólt.

- Nyiss ajtót Salandra! De utána azonnal induljunk.

Csinos, jóképű, középkorú férfi állt az ajtó előtt, mögötte egy idősebb, sovány alak tűnt fel. - Bemehetünk?

- De kérem, kik önök és mit akarnak? A barátommal külföldre utazunk nyaralni! Nincs időnk, lekéssük a járatot...

A férfi elővette jelvényét és bemutatkozott:

- Bertocci felügyelő vagyok a kábítószer osztályról, a társam Morelli őrmester.

- Ezt a járatot már biztosan lekésik, mert be kell önöket kísérem a milánói rendőrkapitányságra! Kérem, ne ellenkezzenek!

- Mi a vád ellenünk? - kérdezte Bruto.

- Önök kábítószerrel állítottak elő és külföldre küldték! A laboratóriumuk pontos helyét is ismerjük! Kár tagadniuk! Bizonyítékok vannak a kezükben.

Salandra a felügyelőre nézett, s csak annyit kérdezett:

- Valaki feljelentést tett?...

- Igen, asszonyom! Santino Cavallari...

- Az a szemét - sziszegte fogai közül Salandra, majd letette kezéből a táskát és a felügyelőhöz fordult: - Az ügyvédünket felhívhatom?

- Természetesen. Ehhez mindkettőjüknek joguk van.

- Ha Guiseppe okos lesz, megússzuk az egészet néhány évvel - súgta Bruto Salandra fülébe. - De nélküle egy szót se szólj a rendőrségen - indult az ajtó felé. Tudta, hogy Santino nem csak az Ambróziát tartja a kezében!...

87

A félhomályos teremben sűrű füst lebegett. Santino Cavallari röviden fogalmazott, s beszámolt eddigi munkájáról, noha a résztvevők talán jobban ismerték a fiatal férfit, mint ő saját magát.

- Félóra múlva jöjjön be - állt fel az egyik fotelból egy idős ember -, akkor közöljük döntésünket!

Santino mérges volt:

- Mindent megtettem az elmúlt években, amit kértek tőlem! Most mi ez a huzavona? Nem akarnak maguk közé venni?... Ezt nem hagyom annyiban! - dühöngött magában, bár tudta, hogy gyakorlatilag nem tehet semmit, mert a társaság egyetlen mozdulattal kisöpörheti nemcsak a gyógyszergyárból, hanem minden érdekeltségéből! Így aztán le-föl sétált a folyosón, egyik cigarettát szívta a másik után. Végre kinyílt a hatalmas, bőrpárnás ajtó, s egy hang szólt ki rajta:

- Santino Cavallari, jöjjön be!

A fiatalember életében először érzett valamiféle rettegést a szobában ülőkkel szemben, akik rezzenéstelen arccal néztek rá.

- A mai naptól az észak-olaszországi cosa nostra új tagjává választja Santino Cavallarit! Mondja utánam a szöveget:

- Fogadom, hogy a cosa nostra törvényét soha nem szegem meg, minden erőmmel, tudásommal szolgálom. Nem látok, nem hallok és nem beszélek, csak akkor, ha a közös ügyünk ezt kívánja. A cosa nostra parancsa szent a

számomra, mindig és mindent maradéktalanul teljesítek. Esküszöm!

- Kedves Santino, mostantól fogva te is közénk tartozol, gratulálok - lépett hozzá az első férfi a sorban, majd mind a kilencen megcsókták...

88

Enrico Sabatini monzai villájában nézte este a televíziót, amikor az inasa bejött:

- Uram, látogatója van -, s meghajolt.
- Ki az?
- Nevet nem mondott, csak annyit, hogy a főnök küldte.
- Rendben!

Jól öltözött, középkorú férfi lépett be. Bemutatkozott:

- Cicinno vagyok, a cosa nostra küldött önhöz. - Ezzel átnyújtott egy levelet.

Enrico feltörte a pecsétet és olvasni kezdte: "A kaszinód bevételének hetven százalékat, a bankod forgalmának ötvennégy százalékat, az építési vállalataid nyereségének nyolcvan százalékat máától kezdve a családnak adod! A vagyond többi részével változatlanul rendelkezhetsz, de figyelmeztetünk, hogy jobban vigyázz közös érdekeinkre! A te életed sem végtelen, hanem véges, különösen akkor, ha a cosa nostra ügyeit nem viseled a szíveden! Üdvözl barátság, Santino Cavallari."

Sabatini háromszor is elolvasta a levelet.

- Úgy látszik, az a szemét Santino bekerült a tanácsba, s azonnal megtette az első lépéseket ellenem! - Gondolkozott néhány percig, majd az előtte álló férfihez fordult: - Uram, holnap reggel megkezdhetik a vizsgálatot a kaszinóban.

- Más üzenet nincs?

- Tudomásul vettem barátom, Santino Cavallari levelét! - állt fel Enrico, mint aki befejezte a beszélgetést.

Amikor egyedül maradt, elővette számításait, feljegyzéseit és inasával begyűjtatott a kandallóba. A feleslegesnek ítélt papírokat elégette, Cecilia Salas nála őrzött részvényeit táskájába rakta.

- Jól kiszúrt velem az a mocskok, szemét állat! Megkaparintotta a vagyonomat... De mit tehetek ellene? Semmit! - adta meg önmaga a választ. - Ha élni akarok, a nyereségemet fel kell áldoznom!... Így is egy hajszálon múlik az életem... - gyűjtött egy szivarra. - El kellene hagynom az országot. Most, rögtön! De akkor hogy mentem át a vagyonomat? Inkább az élet, mint a pénz!

Hiszen Svájcban is van bankbetétem, ahhoz pedig senki nem nyúlhat! - Döntött. Ismét kinyitotta a páncélszekrényt, kivette belőle a fontos iratokat. Aztán a telefonhoz lépett és a hajnali járatra jegyet foglalt Zürichbe.

- Onnan majd intézkedem - mosolyodott el Sabatini. - Nekem is van kapcsolatom a déli családokkal, no meg Cecilia Salas részvényei sokat jelentenek! De ha nem sikerül ott letelepednem, akkor átmentem a pénzem Dél-Amerikába!... Bár ez utóbbit nem szeretném, öreg koromra idegen országban élni... De ki tudja mit tartogat a jövő? Átsétált a másik szobába, és néhány holmit becsomagolt.

- Az inasnak azt mondom, hogy két nap múlva visszajövök - határozta el. - Senkiben nem bízhatok meg, ki tudja, hogy Santino Cavallarinak ki a beépített embere? - Azután körbejárt a kertben még egyszer, utoljára végigment a köves úton, megnézte kedvenc virágait, növényeit, s tudta, hogy gyönyörű monzai házába soha nem térhet vissza...

Epilógus

A Nap már forrón tűzött le a városra, amikor Ursula Menotti felébredt. Még csak hat óra volt. Kiment, lezuhanyozott, majd a konyhában felhajtott egy jó erős kávé, amit a szakácsnő már elkészített.

Egy fiatal lány lépett be az ajtón, karján a kis Vincenzo aludt.

- Asszonyom - fordult Ursulához -, tudom ön szereti reggel fürdetni a babát. Már előkészítettem mindent!

Ursula, akinek még mindig nem lett gyereke, szinte majomszeretettel csüngött a keresztfián.

- Megyek! - vette át a dajka karjából a kisfiút, aki hat hét alatt már szépen gyarapodott. - Most már Victoria is kezd erősödni! Szegényke, nehezen szülte meg a gyereket. Pedig Rabat legjobb nőgyógyásza végezte el a császármetszést. De, úgy látszik, a terhesség alatti sok izgalom megviselte az amúgy is vékonyka teremtést...

Amikor Ursula befejezte a baba fürdetését, belerakta hófehér ágyacskájába, s a dajka lelkére kötötte, hogy ne hagyja el a szobát, amíg el nem alszik a picike.

- Itt minden olyan csodálatosan szép - állapította meg immár ezredszer is Ursula. - Csak a mesében van ilyen fényűzés! Két hete, mióta itt vagyok, nem győzők csodálkozni ezen a gazdagságon. Mindig is tudtam, hogy Victoria öröksége igen jelentős! Ügyvédje jól forgatta tőkét és az évek alatt vagyona megháromszorozódott! Nemsokára Vincenzo is hazajön a kórházból, az éjszaka ügyeletes volt - nyúlt az ebédlőben lévő asztalon a narancsléhez. Felhajtott

egy pohárral, majd rágyújtott egy cigarettára.

- Milyen kár, hogy három nap múlva vissza kell mennem Rómába! Igaz, Gilberto, mint levelében írta, már nagyon vár haza, de nem szívesen hagyom itt a babát és Victoriát sem. Amint látom, Vincenzo megtalálta önmagát, s boldogan dolgozik az új városrészben nemrég felépült Almohad Belgyógyászati Kórházban, amelyet a régi, híres arab dinasztjáról neveztek el. A kórház felépítésében Victoria is részt vett, tőkével járult hozzá, mert tudta, hogy így férjének biztosítva lesz a belgyógyász főorvosi állás!

- Lebecsültem Victoriát! Azt hittem mindig, hogy gyenge teremtés. De kiderült, hogy családjában ő a legelőrelátóbb! Már Torinóban tudta, hogy sokáig nem maradhatnak Olaszországban. Mikor az ügyvédje tájékoztatta erről a tőkebefektetésről, azonnal beleegyezett. Hála az égnek, van mit a tejbe aprítaniuk!

Ebben a pillanatban Vincenzo lépett be. Arcán az éjszakai ügyeletről a fáradtság jelei futkároztak, de lépései frissek voltak, szeme csillogott, amikor átölelte hűgát:

- Drága Ursula, ha visszamész Rómába, nekem is nagyon fogsz hiányozni! A fiam elaludt a reggeli fürdetés után?

- A dajka mellette van, most ne ébreszd fel! Inkább beszéljünk egy kicsit! Hozhatok néked kávét?

- Rendben! Valószínűleg négyszemközt már úgysem lesz lehetőségünk.

Ursula megnyomta az asztalon lévő csengőt, s a belépő szobalánytól két kávét kért.

- Ugye, Vincenzo, már nem sajnálsz, hogy otthagytad O-laszországot?

- Hát... sokszor, nagyon sokszor eszembe jut anyánk és a narancsligetek illata, a hegyoldal... De Torinóra és Milánóra nem akarok gondolni! Nézd, kedves húgocskám, itt Marokkóban, hála Victoriának, mindenem megvan, kórházban dolgozhatok, senki nem emlegeti a múltam...

- No, meg aztán - folytatta Vincenzo -, én soha nem akartam a feleségem vagyonából élni, de rájöttem, hogy a szicíliaiaknak igazuk van, amikor azt mondják: "A pénz egy hatalmas hajó, amely irányt szab és meghatározza az emberi létet". Tudod, Ursula a pénz nem boldogít, de kellemessé varázsolja a napokat. Nekem itt, Rabatban lényegében semmi gondom nincs, a munkámmal és a családommal törődhetek, s nem kell állandóan arra figyelmem, mikor, hol ér utol a cosa nostra... Mert bizony a családok nem felejtenek... Ha egyszer valaki nekik dolgozott, azt nem engedik ki a kezük közül!... Másként soha nem szabadulhattam volna meg tőlük, csak így, hogy egy másik kontinensre jöttünk át. Victoria is boldog, mert mindig is szerette Rabatot. A gyermekkori szép emlékek kísértik...

- Az Ambróziáról és Santino Cavallariról tudsz valamit?

- Lényegében nem. Mielőtt elhagytuk Olaszországot akkor hallottam, hogy Bruto Carminucci és Salandra Bonacchi felfüggesztett börtönbüntetést kaptak kábítószer előállításáért. Lebukásukban bőven benne volt a drágalátos Santino! De mégis megúszták... Hogy ki állt mögöttük, azt nem tudom... De nem csak Santino családja uralkodik Észak-Olaszországban!... Umberto Javarone pedig autóbaleset áldozata lett. Állítólag Svampa főkapitány annak idején kijelölte a bizottságot, hogy az Ambrózia csomagoló részlegében megvizsgálják a benzol adagolását... De tudod, kedvesem, ahogy az várható is volt, semmit nem találtak!...

- Ti már kávéztok? - lépett be Victoria kicsit sápadtan és soványan a szobába. - Elaludtam... Vincenzo már alszik? Ugye te fürdetted meg, Ursula?

- Hát persze! Előtte még a dajka elkészítette a finom tápszerét. De a vasgyúró olyan szépen fejlődik, hogy semmi okod sincs az aggodalomra!

Victoria leült és hozatott magának is kávé.

- Úgy sajnálom Ursula, hogy elmegy! Olyan jó lenne, ha Gilbertóval ti is mindig itt lennétek...

- Látod kedvesem, ez lehetetlen! A férjem életeleme a bűnügyek felderítése, és Olaszországban is, mint a világon mindenhol, egyre jobban terjed a bűnözés, a kábítószer, a prostitúció... De minek untassalak benneteket... Remélem jövőre együtt jövünk át hozzátok szabadságra!

- Vagy mi látogatunk meg benneteket Rómában - válaszolta Victoria.

- Nem, nem, azt nem szeretném! - váltott kicsit erőteljesebbre Vincenzo hangja. - Soha nem akarok visszatérni, mert tudom, hogy a cosa nostra nem bocsátott meg, s a bosszúja mindenhol utolérne Olaszországban!

- S itt nem? - nézett rá a húga.

Victoria elmosolyodott:

- Drága Ursula, itt is van maffia, csak éppen másként működik, mint nálatok. A pénzem megvéd mindannyiunkat attól, hogy... Minden hónapban átutalok egy bizonyos összeget a nyereségekből a... de talán jobb, ha erről nem beszélünk! Mert igaz a mondás, hogy: "Ha nyugodtan akarunk élni, bolondnak kell látszanunk és józannak kell lennünk."

*

A többholdas parkban délután a betegek, ápolók kíséretében sétálhattak. Giovanni Labi már több mint egy éve volt lakója az elmeógyógyintézetnek, állapota meglehetősen labilis maradt. Annak idején nem emelt vádat ellene az ügyészség, mert már a rendőrségi vizsgálat során az orvosszakértők megállapították, hogy cselekedeteiért nem vonható felelősségre... Így egy Milánó melletti intézetbe szállították, s azóta itt élt. Az ápolóknak sok gondot nem okozott, mert a csendes fiatalember csak akkor kezdett kiabálni, ha a

kertben sárga virágot pillantott meg.

- Ebből kell a főzet! Utána táncolni fognak! - ismételte újból és újból, mert meglevenedett előtte a régi, régi emlékek sorozata...

Rendszeresen meglátogatta Santino Cavallari, aki valóban kedvelte volt titkárát, s nem tudott belenyugodni, hogy a férfi titkát senki nem fejtette meg. Az orvosokkal is több ízben beszélt, de Santino ettől sem lett okosabb. Már-már úgy érezte, valami beteges vágy fűti, hogy megtudja Giovanni rejtélyét! A véletlen sietett a segítségére. Egyik látogatása alkalmával, amint a kertben sétáltak, mögöttük két ápolóval, Giovanni egy idős nőt pillantott meg, aki apró sárga virágokat kötött csokorba. Amint észrevette, felkiáltott:

- Simone anyó, Simone anyó!!! Gyere ide! Mondd meg végre a főzet összetételét! Anyámnak is tudnia kell... a lányok csak így táncolhatnak!... Meg kell bosszulnunk a maffiát!... Vér... mindenhol vér... Apám halott... bosszúért kiált!!! Gyere, gyere közelebb!... Babuci, Babuci - vált vékonyra a hangja -, ha nagy leszel, ne hagyd, hogy ez az igazságtalanság megbosszulatlan maradjon!...

A férfi rohanni kezdett a nő felé:

- Simone anyó, Simone anyó ne menj el! Segítened kell nekem!... A maffia megölte az apámat... Visszafizetem nekik!... Minden nőt megölök, akinek a maffiához köze van!... A legnagyobb szó Cecilia Salas! Őt majd keresi a maffia...de a többieket is... Szavam az égbe kiált!

A két ápoló lefogta Giovannit, de az még mindig üvöltött:

- Jön a lopakodó halál és mindenkit magával ragad!...

Santino Cavallari soha többet nem ment be az elmeorvos-intézetbe... Nem akarta hallani a férfi artikulátlan hangját... a lelke mélyén ő is félt a lopakodó haláltól...